Mieko Kawakami

Gece Yarısı Tüm Aşıklar

Çeviren:
Sinan
Ceylan

Dünya
Edebiyatı
Roman

DK

Mieko Kawakami

Gece Yarısı Tüm Aşıklar

Çeviren:
Sinan
Ceylan

Dünya
Edebiyatı
Roman

[redacted]

Mieko Kawakami, *TIME*'ın 2020'nin en iyi 10, *New York Times*'ın ise en iyi 100 kitabından biri seçilen, uluslararası çoksatan *Memeler ve Yumurtalar* romanının yazarıdır. Osaka'da doğan Kawakami, edebi çıkışını şair olarak 2006 yılında yaptı ve ilk romanı *Watakushi ritsuin hā, mata wa sekai (My Ego, My Teeth, and the World)* 2007'de yayımlandı. Şiirsel dili kadın bedeni, etik ve modern toplumun sorunlarına dair felsefi içgörülerle doludur. Eserleri birçok dile çevrildi ve otuzdan fazla ülkede yayımlandı. Akutagawa Ödülü, Tanizaki Ödülü ve Murasaki Shikibu Ödülü de dahil olmak üzere Japonya'da çok sayıda prestijli edebiyat ödülünü kazandı. Tokyo'da yaşıyor.

Yazarın Doğan Kitap tarafından yayımlanan diğer kitapları:

https://www.dogankitap.com.tr/yazar/mieko-kawakami

GECE YARISI TÜM ÂŞIKLAR

Orijinal adı: Subete mayonaka no koibitotachi
© 2011, Mieko Kawakami
Yazan: Mieko Kawakami
Japonca aslından çeviren: Sinan Ceylan
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap ilk kez Japonya'da Kodansha Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Dijital © 2025 / ISBN 9786256162730

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel: 0090 212 373 77 00

dyd@doganyayinlari.com.tr

www.dogankitap.com.tr

www.doganyayinlari.com.tr

@doganyayinlaridijital

@DoganYayinlariDijital

Gece Yarısı Tüm i şıklar

Mieko Kawakami

Çeviren: Sinan Ceylan

Doğan Kitap

Gece yarısı neden bu kadar güzel olmak zorunda acaba?

Gecenin içinde yürürken, Mitsutsuka'nın bir keresinde söylediklerini hatırlıyorum, gece yarısında dünya yarıya iniyor olmalı, demişti. Işıkları sayıyorum. Gecenin içindeki tüm ışıkları. Yağmur yağmadığı halde ıslanmış gibi titreyen trafik ışıklarının kırmızılarını. Sokak boyu uzanan lambalarını. Uzaklaşan arabaların lambalarını. Pencerelerden sızan ışıkları. Bir yerden dönen veya bir yerlere gitmek üzere olanların elindeki cep telefonu ışıklarını. Gece yarısı neden bu kadar güzel? Gece yarısı neden bu kadar parlak? Gece yarısı neden ışıktan başka bir şey yok?

Kulaklıktan yayılıp kulaklarımı dolduran müzik, içimi kaplayıp benimle bütünleşiyor. Bir ninni. Hoş bir piyano ninnisi. Çok güzel bir müzik. Aynen öyle. Chopin'in en sevdiğim bestesi. Sen de seviyor muydun Fuyuko? Evet. Adeta gecenin nefesi gibi. Eriyen ışığın sesi gibi.

Günün ezici ışığı gittiğinde, geride kalan yarısı tüm gücüyle parıldamaya çalıştığı için, gece yarısı ışığı olağanüstüdür.

Bu doğru, Mitsutsuka. Elle tutulur bir şey değil, ama göz yaşartıcı derecede güzel.

1

“Kutular geldi mi?”

Hijiri Ishikawa aradığında sabahki işimi yeni bitirmiştim ve öğle yemeği için biraz spagetti yapmak üzere bir tencereye su dolduruyordum.

“Evet, dün gece. Ama henüz açmadım.”

Tencereyi ocağa koyduktan sonra, çenemle omzum arasındaki telefonu sol elime alıp diğer odaya geçtim ve önceki gece gelen iki karton kutunun önüne çömelip birini hafifçe ittim. Yerinden oynamadı.

“Aceleye gerek yok. Ağzına kadar dolu zaten, teslim tarihine kadar çok vaktin var gerçi ama bunalmazsın umarım.”

“Sorun değil, artık alıştım” dedim.

“Bilemedim ki” dedi Hijiri alay ederek. “Düne kadar sorun etmeyeceğin bir şey bugün canını sıkabilir, bunu bilemeyiz sonuçta.”

“Orası öyle ama bu seferlik her şey yolunda” diye güldüm. “Belki de henüz kutuları açmadığım içindir.”

“Yine de neden hep bu kadar çok referans kullanıyorlar acaba? Referans vermeden bir şey yazamıyor mu bu insanlar? Aslında hep öyle düşünüyorum ama bu seferki kitabın çoğu alıntı yahu. Yazar muhtemelen kitabın yarısından daha azını yazmıştır.”

Hattın diğer ucunda Hijiri’nin burnundan güldüğünü duydum. “Onca şeyi resepsiyona götürürken canım çıktı. Belimi incitirsem bana işçi tazminatı vermeyebileceklerinden bile endişelendim.”

“Ama yine de şansımız yaver gitti” dedim. “İhtiyacımız olan tüm kitapların aynı yerden temin edilebildiğine inanamıyorum. Rüya gibi.”

Hijiri güldü.

“Aynen öyle. Bu arada ilk taslağa şöyle bir göz atma cüretini gösterdim.”

Isıtılmış bir paket et sosunu spagettinin üzerine döktüm ve yemeğimi yedikten sonra perçemlerimi bir saç bandıyla geriye çektim, sağ elime bir

kalem aldım ve derme çatma kitap standımı (aslında Shinjuku'daki sanat malzemeleri satan bir mağazadan alınma ve altına uzun zamandır ihmal ettiğim Yunanca sözlüğüm ve kelime kitabımı belli bir açıyla koyarak desteklediğim büyük bir çizim tahtasıydı bu, daha uygun bir kitap standı alana kadar geçici bir çözüm olacağını düşünmüştüm ancak bu arada dört yıl geçti), her zamanki gibi sabit kalacak şekilde karnıma çektim ve taslağa satır satır, harf harf göz gezdirmeye başladım.

Biraz yorulunca, boynumu ve kollarımı döndürerek esneme hareketleri yapıyor, ardından mutfağa gidip kendime sıcak bir fincan çay demledikten sonra soğumasını beklerken yavaşça yudumluyordum.

Orada oturup masamda istediğim kadar çalışabilirmişim gibi geliyordu ama düzenli olarak ara vermezsem hiç beklemediğim bir anda bazı şeyleri gözden kaçırmaya başlayacağımı biliyordum, bu yüzden her iki saatte bir ara vermeye özen gösteriyordum. İyice rahatladıktan sonra masama geri dönüp aynı işlemi defalarca tekrar ediyordum.

Kitabı gözden geçirirken müsveddenin sol tarafında tuttuğum, kişiler arası ilişkileri, zaman çizelgesini ve olay örgüsünü bir bakışta özetleyen referans tablosunu kullanıyordum ve –iki gün önce okumaya başladığım bu roman, yıllar boyunca sayısız insanı bünyesinde barındırıyordu– romandaki karakterlerin durmak bilmeyen diyalog akışı içinde gerçekte söyledikleri şeylerde tutarsızlık olup olmadığını kontrol ediyordum. Hikâye büyük bir malikânede geçtiği için bir kâğıda kat planı da çizmiştim.

Korsenin adı. Plumeria'ların beyaz çiçek açıp açmadığı. Charles Dickens'ın gerçekten Charles Dickens olup olmadığı.

Özel isimleri ve tarihi gerçekleri tekrar kontrol etmek için sözlüklerimi ve interneti kullanarak, bir şeyde biraz olsun arada kalınca, emin olmak için metnin üzerinden defalarca geçiyordum. Bu sırada çeşitli yazım hataları buldum, kalemimle düzeltmeler yaptım ve her birini bir soru işaretiyle de işaretledim.

Yaygın kullanımı böyle midir acaba diye sonuna kadar düşündürten, kasten mi öyle yazıldığı yoksa yazarın üslubu mu olduğu konusunda kararsız kaldığım bolca cümle vardı. Bunları Hijiri'ye e-posta gönderip danışıyordum; ikimiz birlikte çözemediğimizde, yazara ufacık harflerle bir not bırakarak açıklama talep ediyordum.

Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra çalışmaya başladığım

şirketten, üç yıl önce nisan ayında ayrılmıştım.

Kimsenin adını bile duymadığı küçük bir yayıneviydi ve bu kitapları kim okuyordur acaba dedirten türden kitaplar basıyordu ama çok etkileyici bir ismi vardı. Bir yayınevinin işi, şirketin büyüklüğüne ve doğasına bağlı olarak biraz değişmekle birlikte, temelde kitap üretmek ve onları satmakla ilgilidir. Bunlar arasında "redaktörlük" adı verilen bir iş vardır; bu iş, çeşitli metinleri kitap haline getirilmeden önce tekrar tekrar okuyarak yazım hatalarını, dilin yanlış kullanımını ve içerikteki olgusal hataları kontrol etmeyi, başka bir deyişle sabahtan akşama kadar "hata" aramayı içerir. İşte ben bu küçük şirkette bu işi yapıyordum.

Her ne kadar uzun bir düşünme sürecinin neticesi olsa da şu aşamada tam olarak neden istifa ettiğim biraz muğlaklaştı. İnsanlarla uğraşmaktan yorulduğumu söylemek kendimi aptal gibi hissettiriyor, ama işin özünde bu yatıyordu sanırım.

Sosyalleşmek ya da insanlarla dışarı çıkmak bir yana, alelade bir sohbete dahil olmayı bile beceremeyen birisi olarak, bu konularda özgüvenim yoktu ve o küçük şirketin atmosferine de bir türlü alışamamıştım. İlk başlarda iş arkadaşlarım beni akşam yemeğine ya da bir şeyler içmeye davet ediyorlardı ama ben her seferinde dolambaçlı bahaneler öne sürerek reddediyordum; onlar da bir noktadan sonra sormayı bıraktılar. Farkına varmadan yapayalnız kalmıştım. Artık bir işi olmadığı sürece kimse benimle konuşmuyordu ve iş sırasında bir yerlerden gelen şeker, kurabiye kutuları beni pas geçip bir sonraki masaya gider olmuştu. Sıradan bir yalnızlık olsa, bu kendi sorumluluğum olduğundan yapacak bir şey yok deyip geçerdim ancak hafif kötü niyetli bir kayıtsızlık ya da buna benzer bir şey sessizliklerinde ve bakışlarında giderek daha belirgin hale gelince yalnızca işe gitmek bile yorucu olmaya başlamıştı.

İşte bu kimsenin benimle konuşmadığı durumlarda, fısıldaşmalar, olur olmaz yerde benim hakkımda alçak sesle bazı konuşmalar duyuyordum. Bazı iş arkadaşlarım farkında olmadığımı düşündükleri gizli kapaklı bir dil kullanarak, gözümün önünde benimle ilgili şakalar yapıp gülüyorlardı. Bu atmosfer normalleştikten sonra işle ilgili olmayan bir sürü konuda sorularına maruz kalmaya başladım. Evlenmiyor musun? Neden evlenmiyorsun? İzin günlerinde ne yapıyorsun? Evden çıkmadığımı söyleyince gülüyor, "hım" deyip, o kadar para biriktirip ne yapacaksın diye soruyorlardı. Bu soru yağmuruna nasıl cevap vereceğimi bilemeyip sessiz

kaldığımda, etrafımdaki kızlar gözlerini bilgisayarlarından ayırmadan sohbete kulak kabartıp dudaklarını büzerek sessizce gülüyorlardı.

Bu tür soruları, grup temsilcisiymiş gibi 50'li yaşlardaki bir kadın soruyordu. Yuva kurmaktan, kariyerinden ve iki harika çocuk yetiştirmiş olmaktan aşırı gurur duyduğunu ima eden bir konuşma tarzı vardı. Şirkette çalışmaya başladığımdan beri yan yana oturuyorduk (ve eğer istifa etmeseydim, o emekli olana kadar bu durum değişmezdi eminim) ve etrafta kimse yokken sık sık benimle konuşurdu. Bekâr ve sadece çalışan kadınların kaygısız hallerine öfke duyuyor gibiydi, iç geçirip geçimini sağlamak için ne kadar çok çalışmak zorunda olduğunu ve hayatın, benim gibi insanlar için ne kadar kolay olduğunu anlatıyordu. Ve sonra, diğer genç kızların yanında böyle şeylerden hiç bahsetmeyip onları neşelendirmek için her zamanki gibi benimle dalga geçiyordu.

Sessizce durup işimi yapmaya çalıştığım süre uzadıkça, bu durum daha da rahatsız edici bir hal aldı. Acaba benden istenen hiçbir işi geri çevirmemekle ve hiçbir teslim tarihini bir kez olsun aşmamakla kabahat mi işliyordum? Bir keresinde, henüz işe girmiş ve benden neredeyse on yaş küçük iki kızın, gidecek başka yerim olmadığı için kibar göründüğümü, eğlenmeyi bilmediğimi söylediklerine dahi kulak misafiri oldum. Ama bunu gerçekten anlayamıyordum. Neyle eğlenmem gerekiyordu? Geri çevirmek istediğim bir iş olsa bile, onu nasıl geri çevirmem doğru olurdu? Bu konuda ne kadar çok düşünürsem düşüneyim, sonunda ne hissettiğim konusunda bir türlü kafamı toparlayamadığım için, aynı şekilde devam ediyordum. Gidecek başka bir yerim ve eğlence anlayışımın olmadığı konusunda ise, kızlar muhtemelen haklıydılar.

İşte tam da o sıralarda Kyoko telefon açtı.

"Şimdiye kadar çalıştıkları kişi işi bırakmış, hemen yerine başlayabilecek birini arıyorlarmış."

Kyoko ile yıllardır görüşmemiştim ve bu kesinlikle beni ilk arayışıydı; bu yüzden ilk başta neler olup bittiğini pek anlamasam da görüşmek istediği acil bir konu olduğu konusunda ısrar edince, hafta sonu buluşup konuşmayı kabul ettim.

Kyoko şirkette uzun yıllar çalışmış bir editördü, ancak ben işe başladıktan birkaç yıl sonra kendi işini kurmak için istifa etmişti. Yaptığı işi editoryal üretim olarak tanımlıyordu.

“Aldığım ek işlerin sayısı epey artınca artık ne iş olsa yapmaya başladım. Yanıma birkaç çalışan da aldım. Fotoğrafçılık, editörlük, tasarım işleri, yazı projeleri yapıyoruz. Artık tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum.”

Kyoko ağzını kocaman açıp keyifle güldü. Gülüşündeki akılda kalıcı cazibeyi hemen hatırlamıştım. Adımı –Irie– diye söylerken kullandığı alışılmadık aksan da ufak bir nostalji yaşattı.

Kyoko o kadar kilo almıştı ki kafeye girdiğinde, bir an, şaşkınlıktan onu tanıyamadım ama özenle makyaj yaptığı yüzünün pürüzsüzlüğü, bana son karşılaşmamızdan çok daha genç göründüğü izlenimini verdi. Birlikte çalıştığımız dönemde ben 22, o ise yanılmıyorsam 32 yaşındaydı, yani şu anda 40 yaşlarında olmalıydı. Yaşıyla orantılı kırışıklıkları vardı ama yine de capcanlı görünüyordu.

Yumuşak görünümlü beyaz bir bluzun üzerine giydiği ince siyah kazağın kollarını sıvayan Kyoko, bugün sahiden çok sıcak diyerek gözlerini yüzüme dikti. İnsanların gözlerinin içine bakarak konuşmayı beceremediğim için gözlerimi, çenesi ile boynunun birleştiği sınıra sabitleyip arada bir kafamı sallayarak söylediklerini dinledim.

“Şu sıralar sizin orada durum nasıl bilmiyorum ama şirketten ayrı bir ek iş yapmayı kaldırabilir misin?”

Kyoko’nun birlikte çalıştığı büyük bir yayıncı, dışarıdan redaktörlük yapabilecek birini arıyormuş; aklıma sen geldin, dedi. Kyoko ve şirketten birkaç kişiyle birlikte sadece bir kez öğle yemeği yemiştik, ama hiçbir zaman baş başa sohbet etmemiştik. Aynı ofiste çalışmış olsak bile ben neredeyse hiç kimseyle konuşmadığım için, onunla herhangi bir bağlantım da yoktu. Bu yüzden, onca yılın ardından aklına geldiğimi duymak beni mutlu etmekten çok şaşırtmış, hatta belki biraz tedirgin etmişti.

“Bu işi şirketim üzerinden yürütebilirdim ama ekibimi daha da büyütmek konusunda biraz tereddütlüyüm. Her neyse, tecrübeli birini arıyorlar.”

Konuşurken işaretparmağındaki irice gümüş yüzükle oynuyordu. Parmağının derisi, yüzüğün çevresinden taşıyordu. Eline bakarak siyah çayımdan bir yudum aldım, sonra dudaklarımı kapatıp birkaç kez başımı salladım. Ilımaya başlayan çay, ağzımda acı ve tortulu bir tat bırakıyordu.

“Şirkette işin başından aşkın olduğu için illa yap diyemem elbette ama, büyük bir şirket ve çok da katı değiller. Ayrıca, maddi olarak da esnekler. Bunu yarı zamanlı bir iş olarak düşünüp biraz destek olmanı istiyorum. Sadece birazcık zaman ayırsan yeter.”

Kyoko’nun söylediğini kafamın içinde birkaç kez tekrarladım. Birazcık zaman ayırsan yeter. Şirkette çalışmaya başladıktan ve işime alıştıktan sonra, ekranın altında beliren metinde bulduğum hataları düzeltememenin verdiği acıya dayanamayarak televizyon izlemeyi bırakmıştım. Genellikle kitap da okumuyor, müzik bile dinlemiyordum. Birlikte yemek yiyebileceğim veya telefonda uzun uzadıya konuşabileceğim bir arkadaşım da yoktu. Olağanüstü durumlar dışında eve hiç iş getirmez, araştırma dahil tüm sorumluluklarımı mesai saatleri içinde hallederdim. Eve en geç saat sekizde varırdım ve basit bir yemekten yedikten sonra yapacak başka işim kalmazdı.

Her ama her akşam yatmadan önce onca boş saati ne yaparak geçiriyordum acaba? Ve mesaiye başlamadan önceki uçsuz bucaksız zamanı neyle dolduruyordum?

Hafızam bomboştu. Tek hatırlayabildiğim, beyaz kâğıt üzerine düz çizgiler halinde basılmış sayısız metin karakteriydi.

“Benim için tamam.”

Bir süre düşündükten sonra böyle deyince Kyoko gözlerini kocaman açıp ağzı kulaklarında gülerek teşekkür etti.

Başımı salladım ve boş çay fincanımın üzerindeki çiçek desenine baktım.

Çok sevindim, herhangi bir sorun olursa tabii ki bana her zaman her şeyi anlatabilirsin, dedi. Parlak turuncu deri çantasından bir defter çıkarıp hızla açtı, ev adresim ile e-posta adresimi sorup ince, gümüş bir tükenmezkalemle birkaç satır halinde yazdı.

“En kısa sürede seninle temasa geçerler. Gerçekten teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. Sana borçlandım. Yakında haber vereceğim.”

Kyoko, kalan kahvesini son damlasına kadar içti, hadi kalkalım dedi ve kalkıp çıktık. Kendi payıma düşen hesabı ödeyecek oldum ama dur deyip hafif sinirlenmiş bir tavırla gülümsedi. Özür dileyip başımı eğdikten sonra cüzdanımı, omzumda asılı duran çantama geri koydum. İyi olduğuna sevindim demek için başını bana çevirip bir süre benim hızıma ayak uydurup yürüdükten sonra, görüşürüz, bir şey olursa ara, dedi. Bir el hareketiyle yoldan taksi çevirip bindi ve uzaklaştı.

Hijiri Ishikawa, Kyoko’nun beni tanıştırdığı büyük yayınevinin bir çalışanıydı ve redaksiyon departmanındaydı.

Kendisi de redaksiyon yapıyordu ama aynı zamanda serbest çalışan

redaktörler ve dışarıdan çalışanlarla da ilgilenip kişiler arasında irtibatı kurarak, taslak, müsvedde gibi dosyaların gönderilmesini sağlıyordu.

İş söz konusu olduğunda, her şeyi e-posta, kurye ve ara sıra telefon görüşmesi yoluyla halledebiliyorduk ancak birlikte çalışmaya başlayıp da ilk kışımızı geçirdikten birkaç ay sonra Hijiri, önemsiz bir şey sormak için, hatta soracak bir şeyi olmasa bile, sırf işlerin nasıl gittiğini görmek bahanesiyle sıkça arar olmuştu.

Hijiri ile, Kyoko'nun ricası üzerine kabul ettiğim bu ek işe başladıktan kısa süre sonra, şirket içi editörlerin dışarıdan çalışanlarla tanışıp kaynaşması için düzenlenen yeni yıl partisinde tanışmıştık. Kyoko'nun bana gönderdiği davet mektubunu okumuş, üç günden fazla düşünüp katılmaya öyle karar vermiştim.

Hijiri'nin kulaklarını görebileceğiniz kadar kısa kesilmiş saçları kahverenginin hoş bir tonuna boyanmıştı. Makyajı kesinlikle mükemmeldi. Daha önce hiç bu denli titizlikle makyaj yapılmış bir yüzü bu kadar yakından görmemiştim, üstelik bir dergide, posterde ya da televizyonda değil, bizzat karşımda. Etrafını saran benzersiz bir aurası vardı, özel bir ışık katmanı gibi, çevresindeki boşluktan daha büyük bir parlaklık veriyordu ona.

Hijiri'nin, kiminle konuşuyor olursa olsun, insanlara karşı her zaman açıksözlü olduğu hissine kapıldım. Etkinliğin sonlarına doğru, yanında oturan erkek editörle küçük bir şey yüzünden tartışmaya girdi ama sonunda onu tamamen susturdu. İki koltuk öteden bu tartışmanın tamamına şahit oldum. Anlayamadığım bir heyecan hissettiğimi hatırlıyorum; kışkırtıcı ifadelerini bu kadar etkili bir şekilde ortaya koyması, konuşmasındaki özgüven ve meramını anlatma şekli, adamın savunmacı bir şekilde sesini yükselttiği o anlarda etrafına bakıp gülümserken soğukkanlılığını nasıl koruduğuyla ilgili bir şey. Herhangi bir ortamın havasını hızlı bir şekilde sezebiliyor, insanları güldürmek için oraya buraya zekice bir espri sıkıştırabiliyordu. Onun hayal edebileceğim her şeyin ötesinde yeteneklere –her ne kadar ben bu gibi yeteneklere yabancı olsam da– sahip bir kadın olduğunu anlamam sadece birkaç saatimi almıştı.

Hijiri ile aynı yaştaydık ve ikimiz de Nagano'luyduk, ancak vilayetin farklı bölgelerinden geliyorduk. Bu iki nokta ve cinsiyetimiz dışında başka hiçbir ortak noktamız yoktu ama nedense o bana karşı çok nazikti.

Yeni yıl partisinden kısa süre sonra yoğun bir iş akışı başlamıştı ve

taslakları teslim etmek ya da detayların üzerinden geçmek üzere birkaç kez görüştük. Ben her zaman çok gergin olsam da Hijiri en başından beri gergin ruh halimi görmezden gelmeyi başarıp omuzlarımdaki yükü hafiflettiği için, bir süre sonra iş dışında şeylerden de konuşmaya başlıyorduk. Ben çoğunlukla sadece onu dinliyordum ama Hijiri, komik birisi olduğumu söylüyor ve gerçekten komikmişim gibi bana gülüyordu. Bazen nerem bu kadar komik diye sorsam da her şeyin komik değil mi işte deyip keyifle gülüyor ve beni asla ciddiye almıyordu. Böyle zamanlarda ne diyeceğimi bilemeyip ses çıkarmadan başımı öne eğiyordum. Bunun üzerine Hijiri, yapma ama, bu sadece benim bildiğim bir komiklik, o yüzden sadece ben keyfini çıkarıyorum, sen bunu göremiyorsun diye üzülmene gerek yok deyip tekrar içtenlikle gülerdi. Hijiri'ye kıyasla neredeyse konuşmuyor olmama rağmen, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor ve ben de eğlendiğimi fark edip bunu yapabildiğime şaşıp kalıyordum.

İş için yaptığımız bu toplantılara başlayalı bir yılı geçmişti ki Hijiri bir gün bana, esas işimin nasıl gittiğini sordu.

Ona dolambaçlı bir yolla aslında işin kendisinin çok ödüllendirici olduğunu, tam da bana göre bir iş olduğunu hissettiğimi, ancak orada kendimi gerçekten evimde hissetmediğimi söyledim. Sözlerimi bitirdiğimde Hijiri gözlerimin içine bakıp kısaca "Anlıyorum" dedi ve sonra ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı ancak hiçbir şey söylemedi, bu yüzden yoksa az önceki söylediklerimi bir şikâyet olarak algılamış olabilir mi diye endişelendim. Sorusu tamamen işle ilgiliydi –şu anda üzerinde çalıştığım taslaklar ya da eli kulağında olanlar gibi– ama ben onun sorusuyla hiçbir ilgisi olmayan ve kesinlikle onu ilgilendirmeyen şirket ortamı hakkında söylenmeye başlamıştım. Onu hayal kırıklığına uğratmış, hatta kırmış olmaktan korkarak paniğe kapıldım. Ancak niyetimin bu olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Kendimi doğru ifade edecek özgüvenden yoksundum ve çok fazla şey söyleyiverdim diye düşünüp ne yapmam gerektiğini bilemeden sessiz kalınca, Hijiri söz alıp belki de tamamen serbest zamanlı çalışmayı düşünmem gerektiğini söyledi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Güzel renkli bir ojeyle boyadığı tırnakları ile gözünün kenarını birkaç kez kaşıyıp konuşmasına devam etti:

"Maaş, sigorta ve benzeri konularda mevcut şartlarını bilmediğim için illa

serbest çalış diye sorumsuzca bir şey söyleyemem ama eminim ki senin kadar sıkı çalışan biri ayda dört kitabın üstesinden gelebilir ve 300.000 yen kazanabilir. Elbette artısı eksisi olacaktır ama kabaca her ay bu kadar kazanabilirsin.”

Hijiri gözlerimin içine baktı.

“Sıkı çalışmaya bağlı olarak üzerine bile çıkabilirsin sanırım.”

Hijiri’nin duygularını gerçekten incitmediğimi fark edince o kadar rahatlamıştım ki yüksek sesle iç çekebilirdim ama devamı vardı. Hijiri’nin ağzından serbest zamanlı çalışmak, ayda 300.000 yen, artısı eksisi ve hatta senin kadar çalışkan biri gibi gururumu okşayan şeylerin çıktığını duyunca afallayıp tekrar sessizliğe kapıldım.

“Ee, ne diyorsun?”

Tepkimi çözmeye çalışırken ben birkaç kez başımı salladım ve söylediklerini kafamın içinde tekrarladım. Serbest zamanlı redaktörlük. Hijiri bunu bir düşün demişti. Bu, şirketten ayrılmak ve tüm zamanımı şu anda ek olarak yaptığım işe harcamak anlamına geliyordu. Artık bir ofise gitmem gerekmeyecekti, ancak mevcut işime kendi hızımda, kendi yöntemimle devam edebilirdim. İşte Hijiri’nin önerdiği şey buydu.

Şu andan itibaren evden çalışabilir, serbest redaktör olarak hayatımı idame ettirebilirdim. Bunu kafamın içinde defalarca üst perdeden tekrarladım. O ana kadar, şirketten istifa etmek bir yana, redaksiyon işini bağımsız olarak yapmayı değerlendirdiğimi hiç sanmıyorum ama şimdi kelimelere dökülüp kafamın içinde bir kez daha yankılanınca, olasılık bir şekilde giderek daha gerçekçi bir ağırlık ve önem kazanmaya başladı. Ezelden beri tek seçeneğim buymuş gibi bir hisse kapılmanın getirdiği rahatlıkla yanaklarımın kızardığını hissettim.

Şirketi düşündüm. Çalışma atmosferini gözümde canlandırdım. Her gün gidebileceğim bir yerin var olduğunu bilmenin verdiği rahatlık dışında, hayatımda kapladığı yerin önemi hakkında etraflıca düşündüm. Sağ tarafımdaki rafta durup hep gözüme takılan ince karton ambalajlı atıştırmalık kutuları. Birisinin bardağı. Griye dönmüş beyaz tahta. Bilgisayar ekranları. Şakaklarımda oluşan keskin ağrı. Hiç bitmeyecek gibi gelen karanlık bir rüyayı andıran, kimseyle konuşmadan geçen sessiz saatler. İş arkadaşlarımın gözlerinin biçimleri. Klavyelerin tıkırtısı. Tüm bu görüntülerin arasında, tarafımdan okunmayı bekleyen henüz yeni basılmış

taslak metinle dolu bembeyaz bir müsvedde belirir, biraz olsun huzur veren bir sıcaklığı da olurdu, ancak gözümü kırpmamla parıltılı bu doku, hızla alışık olduğum sessizliğin derinliklerine gömülüp kaybolurdu.

Yıllık maaşım 3.200.000 yendi.

Şirkette olunca, sadece verilen işleri yapmanın karşılığında maaş alabildiğime minnettardım ancak az önce Hijiri'nin söylediği gibi, şayet düzenli iş alabilirsem, serbest çalışan olarak hayatımı kazanmam pek de imkânsız olmayacaktı. Giderek bu fikre ısınmaya başlamıştım. Yarı zamanlı çalışmaya başlayalı neredeyse bir yıl olmuştu fakat önüme gelen sayfa sayısı ile gelirim oldukça istikrarlıydı ve kimselerin olmadığı ev ortamında tek başıma sayfalarla yüzleşip her bir kelimeyi ve cümleyi yavaşça yeniden işlemek, şirkette aynı türden bir iş yapmaktan tamamen farklı bir tatmin duygusu veriyordu.

"Böyle bir şey mümkünse inanılmaz güzel olur" dedim kendi kendime konuşur gibi alçak bir sesle ve hafifçe güldüm. Aslında niyetim bu değildi ama nasıl bir yüz ifadesi takınmam gerektiğinden emin olamayınca, hiçbir şeyi fazla düşünmeden yaşamaya alışkın olduğum gerçeğini ifşa edercesine gülmüş bulundum. Yüreğim karanlık dalgalarla çalkalanıyordu ve parmaklarımı ıslak havluya[1] defalarca sildim.

"Doğrusu birçok serbest zamanlı redaktörle çalışıyoruz" dedi Hijiri neşeyle. "Yirmi küsur senedir çalışan bile var."

"Yirmi sene mi?" dedim.

"Evet, yirmi sene" deyip kıkırdadı.

"Ama... her ay iş... Nasıl desem, bunun bir garantisi yoktur herhalde?"

Bunu sorduğum için Hijiri'nin hakkımda ne düşüneceğinden endişelendiysem de sormak zorundaydım. Endişelerimi görmezden gelerek ciddi bir yüz ifadesi takındı ve gözlerini bana dikti.

"Elbette şirketimin kitap basmadığı tek bir ay bile olmasa da, her şeyin planlandığı şekilde gideceği sözünü veremiyorum, ancak yayın yönetmeni çalışmalarını gerçekten takdir ediyor ve keşke daha fazla metni üstlense diye kendi aramızda konuşuyoruz. Doğru söylüyorum. Yani serbest zamanlı çalışmaya geçersen ve daha fazla işi yüklenirsen sana minnettar olacağımız bir gerçek" dedi.

"Gerçekten mi?" Biraz şaşkınlıkla Hijiri'ye baktım.

"Gerçekten ya" dedi, sanki korkularımı uzaklaştırmak istercesine gereğinden biraz daha yüksek sesle.

“Gerçekten mi?” Tekrar sordum, sonra bir iç çektim. Tüm yüzüm gevşedi ve bu sefer normal bir şekilde gülebildim.

Hijiri bir süre durakladı, ardından “Güvenebileceğim insanlarla çalışmayı seviyorum” dedi.

“Güvenmek mi?”

“Evet, güvenmek” dedi. “Birine bel bağlamakla aynı şey değil. Aslında çok farklı bir şey. Yani, sanırım her iki tarafın da birbirine güvenmesiyle ilgili bir şey.”

Başımla onayladım.

“Güvenmek kefilsiz kredi vermektir derler ya, biriyle çıkarlarınız uyuşuyorsa insanlar tek taraflı olarak birbirlerine güvenebilir veya güvenmeyebilir. Yani bu bir ortaklık değildir. İşte bu yüzden çıkara dayalı ilişkiler oldukça istikrarsızdır. En ufak bir pürüzde her şey dağılabilir.”

“Evet.”

“Eh öyleyse birine bel bağlayarak çalışmanın ne faydası var? Şartlarda ufak bir değişiklikte ya da rüzgârın yönü biraz değişince un ufak olacak işte. Oysa güvenmek böyle değildir, en azından benim için. İş emanet etmek, güvenmek demek değildir. Güvendiğimde aldığım şeyin karşılığında ben de bir şey veririm. Bu bakış açısı kaynaklı bir şey değil, her şeyden önce kişinin işine karşı tutumudur” deyip kulağının arkasını kaşıdı.

“Ve birine bir kez güvendiğimde, bu güven asla kaybolmaz.”

Hijiri’yi dinleyerek sessizce başımı salladım.

“Öyle işte. Benim için güven, birinden hoşlanmak ya da onu sevmekle oluşmaz. Kişinin işine nasıl yaklaştığından kaynaklanır.”

“İşine nasıl yaklaştığı mı?”

“Kesinlikle. İşin özü bu. Bir insanın işine nasıl yaklaştığına bakarak onun hakkında çok şey öğrenebilirsin, ben böyle değerlendiriyorum.”

“Yani, ne kadar ciddi oldukları... bu tür şeyler mi?” diye sordum.

“Belki” dedi Hijiri. Düşünüyormuş gibi birkaç dakika tavana baktı, sonra birkaç kez başını salladı. “Belki de en basit şekilde ifade etmenin yolu budur. Kaldı ki işin ne olduğu hiç fark etmez. Ev işi de olabilir, süpermarkette kasada çalışmak da olabilir, günlük al-satçılık yapmak veya fiziksel emek gerektiren işçilik de olabilir. Ayrıca işin içeriğinin önemli olmadığı gibi, sonuçların da önemi yoktur. Sonuçlarla ilgili olan şey –bir şeyin iyi sonuçlanıp sonuçlanmaması– çoğunlukla şansla ilgilidir. Tüm bunlar değişken parametreler. İnsanları istediğine inandırabilir, kolayca

kandırabilirsin. Ama kendini kandıramazsın, gerçekten. İşte bu yüzden önemli olan, hayatında işini nasıl konumlandırdığın, işine ne kadar saygı duyduğun ve ne kadar çabaladığındır. Ya da denediğin. Güvendiğim insanlar, işlerine her şeylerini verenler oluyor, bunun aptalca ve eski moda bir ifade olduğunu biliyorum ama ben böyle görüyorum."

"Bunu..." dedim, kafamı birkaç kez salladıktan sonra, "Bunu nasıl anlıyorsun peki?"

Hijiri sırıtarak "Biriyle biraz zaman geçirir, konuşur ve yaptığı işe şöyle bir bakarsam, bunu hemen anlayabilirim" dedi.

"Öyle mi?"

"Aynen öyle." Dudaklarının uçlarını kaldırdı, bunun onun için ne kadar belirleyici olduğunu vurgulayan bir ifadeydi bu.

"Ayrıca, sadece böyle insanları severim." Hâlâ sırıtıyordu. "Bu insanları sevmeme sebep olan içgüdülerime de güveniyorum sanırım. Bu yüzden, sevmek mi yoksa âşık olmak mı dersin, gerçi âşık olmak üzerine pek kafa yormadım ama, nihayetinde kalıcı olan şey, öyle birden değişemeyecek ya da kolayca yok olup gitmeyecek bir şeydir. Güvenmek yani."

Bunu söyledikten sonra Hijiri gözlerimin içine baktı.

"Her neyse, ben sana güveniyorum."

"Bana mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, sana."

Şaşırdığımı gören Hijiri gözlerini kocaman açıp güldü ve neye bu kadar şaşırdığımı sordu. Nereye bakacağımı bilemediğim için yere baktım ve bir süre yüzüne bakamadım.

"İşine yaklaşma biçimine güveniyorum" dedi. "Bu da sana güvendiğim anlamına geliyor... Kafa karıştırıcı olduysa özür dilerim. Ama benim için bundan daha önemli bir kriter yok." Hijiri gülümseyip omuz silkti. Ona baktım ve kısık bir sesle teşekkür ettim.

"Bizim sektörde ne yaparsan yap, ne kadar dikkat edersen et, bazı hatalar hep gözden kaçar, değil mi? Bazen bir sürü insan aynı taslağın üzerinden günlerce defalarca geçse ve artık okuyamayacak hale gelseler bile, herkes ne kadar emek verirse versin, hiçbir kitap hatasız çıkmaz, öyle değil mi?"

"Doğru" dedim. Ve bu gerçekti.

"Muhakkak ama muhakkak bir hata çıkar, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse, bu anlamda mükemmel kitap diye bir şey olmadığı gibi,

mükemmel iş diye bir şey de yoktur. Bir kitap basılır, hiçbir hata ortaya çıkmadan bir yıl geçebilir, ancak yıllar sonra, kitabı açarsın ve işte oradadır: bir tapaj hatası. Bu hep olur, ama her seferinde de gerçekten acı vericidir. Yıkıcıdır, tamamen ve tümüyle terk edilmiş hissettirir, değil mi?”

“Aynen.”

“Onu görünce, ya sahiden mi ama, dersin. Bu kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en kötü histir.”

Hijiri bunu gerçekten ciddiymiş gibi söyledi.

“Evet” dedim. “Kesinlikle.” Ben de gayet ciddiydim.

“Tüm deneyimlerimiz bize hatasız kitap diye bir şey olmadığını söylese de yine de o mükemmel kitabı hedefliyoruz, değil mi? Hiç hata içermeyen mükemmel bir kitap. Ve belki de daha başlamadan kaybetmeye mahkûm olduğumuz bir savaş bu, ama başka bir seçeneğimiz yok gibi, öyle değil mi?”

Başımla onayladım.

“Yoktan bir şey var edemeyeceğimizi biliyorum, ama yine de önemli bir iş yapıyoruz. Edebiyat, kurgu ya da eleştiri metni yazmaktan anlamam fakat yaptığım işten gurur duyuyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama yaptığımız işte bir şey var. Gerçekten önemli olan bir şey. Senin de aynı şeyi hissettiğini sanıyorum.”

Hijiri, dudakları kapalı, oturuyordu. Sanki bir şey düşünüyordu.

“İşte beni hayatta tutan bu. Beni derinden sarsıyor.”

Bir süre öylece oturup içeceklerimizi içtik. Yakınlarda oturan bir grup yaşlı kadın kahkahayı patlatınca ikimiz de yerimizde sıçradık, sonra birbirimizi gülümserken yakaladık.

“Bu konuyu genel yayın yönetmenine açmanın bir yolunu bulacağım. Şimdilik sadece serbest çalışma fikrini değerlendirdiğini söyleyeceğim. Bakalım tepkisi ne olacak. Ama ben ciddiyim, tamam mı? Kitaplarımıza bu şekilde odaklanabilirsen bizim için çok anlamlı olur. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama gerçekten sürekli bu konu hakkında konuşuyoruz.”

Hijiri kol saatine baktı ve ben artık gideyim diyerek, masanın üzerine bıraktığı telefonu, kâğıt mendili ve not defterini çantasına koydu. Hesap fişini parmaklarının arasına alarak, son teslim tarihi yaklaşınca benimle irtibata geçeceğini söyledi, ardından boştaki elini sallayarak dışarı çıktı.

Böylece, şirketten ayrılıp serbest zamanlı çalışan bir redaktör olmaya karar verdim. Üstlerim, şimdi iş bırakacak zaman mıydı diye defalarca üsteleyince birkaç kez geri adım atacak olduysam da iş sözleşmesine aykırı bir durum olmadığı gibi o noktada yarım kalacak bir işim de yoktu. Onlara ayrılmak için net bir sebep vermedim ama birkaç görüşme sonunda artık onlarla çalışmak istemediği açıkça belirtmeyi başardım.

Masamı temizledikten, gerekli evrakı doldurduktan, vedalaşmam gereken insanlarla vedalaştıktan, aşağıya indikten ve binadan çıktıktan sonra omuzlarımdaki güç tükendi ve bir anda görüşüm bulanıklaştı. Elimdeki iki kâğıt torbayı yere bırakıp birden sırtımı kabarttım ve derin bir nefes verdim, ardından göğsümü acıtacak kadar derin bir nefes aldım. Bunu birkaç kez tekrarlayınca, daha önce kesinlikle bilmediğim bir tazelik ciğerlerime yavaşça yayıldı ve içimdeki yumuşak yerlerden dışarıya doğru hafifçe taşarcasına bir tatmin duygusu geldi. Aslında normalden hiç de farklı olmayan arabaların akışı, cadde kenarındaki bitki örtüsünün yeşilliği ve havanın kendisi sanki her zamankinden biraz daha berraktı.

Ancak bu hayat dolu manzaranın içinde sadece kısa bir süre yürüyebildim. İçinde azımsanmayacak bir mesai harcadığım şirketten uzaklaştıkça, asla geri alamayacağım bir şey yapmış olduğum hissi sırtıma yapıştı ve beni aşağı çekmeye başladı. Attığım her adımda, gördüğüm her şeyin üzerine bir karanlık perdesi iniyordu.

Biraz daha dişimi sıkamaz mıydım? Hijiri’den aldığım cesaretle gerçekle bağımı koparmış mıydım? Aslında daha fazlasını yapabilir, gerçekten daha fazla sabır gösteremez miydim? Herkesin katlanmak zorunda olduğu birtakım zorluklar yok muydu? Pişmanlıkla karışık bir huzursuzluk boğazıma yapıştı, ne ses çıkararak ne de iç çekerek bu histen kurtulabilirdim.

---

1. Orijinal kelime oshibori; kafe ve restoranlarda temiz, nemli el havluları tek kullanım için servis edilir. (ç.n.)

2

Dokuz kış önce, yirmi beş yaşına girdiğim doğum gününün gecesinde, saat 11'i biraz geçerken dışarı çıkıp yürümeye karar verdim.

Bu fikir nasıl aklıma geldi bilmiyorum ama o güne kadar hep olduğu gibi sönük geçen doğum günümün sona ermesini boş boş beklerken, aniden dışarı çıkıp dolaşmaya karar vermiştim. Bir pasta alıp yemek (Noel arifesiydi, bu yüzden tüm mahalle pastayla doluydu) ya da biriyle konuşmak gibi başka bir şey yapmak güzel olurdu, ama yürüyüşe çıkmak aklıma gelen ve kendi başıma yapabileceğim tek şeydi.

Klimayı[2] açmayınca evin içindeyken bile ağzımdan çıkan buharın göründüğü türden soğuk bir kıştı. Titreyerek evde giydiğim kat kat giysilerimi çıkarıp iç çamaşırlarımın üzerine bir kazakla kot pantolon giydim, kalın bir ceket çektim, boynumun etrafındaki boşluğu bir atkıyla doldurdum ve dışarı çıktım.

Aralık havası kesif ve yoğundu, hiç rüzgâr yoktu ama başımı kaldırdığımda bulutların çok üstümde son sürat hareket ettiğini görebiliyordum. Bir süre öylece durup gece gökyüzünü seyrettim. Ne beyaz ne de gri olan kat kat bulutlar, gece gökyüzünde devasa ve ses çıkarmadan hareket eden bir tür yaratığın ana hatları gibi asılı duruyordu, kalbimi hızlandıran bir manzaraydı bu. Bembeyaz parlayan Ay yüzünü gösterdi. Sakin bir doğum günü gecesiydi. Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak caddede yürümeye başladım, görünürde başka kimse yoktu ama nedense bu durum keyfimi yerine getirmişti.

O gece gördüğüm her şey alışılmadık derecede berraktı ve göz alabildiğine her şey adeta bana bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Sıradan, tanıdık evlerden telefon direklerine kadar hemen hepsi gururla ışıldıyor gibiydi.

Kapı önlerinde duran içlerinde renkten yoksun ölü bitkilerin sarktığı saksılar, paslanmış bir bisikletin sepetine bırakılmış boş şişeler, teneke

kutular ve plastik torbalar. Bu şeylerde, sadece benim anlayabileceğim gizli bir anlam vardı sanki.

Tüm bunları tek tek dikkatle inceleyerek yürümeye devam ederken, baktığım şeylerin sayısı giderek arttıkça, göğsümde ufak bir tını yankılanır gibi olmuştu. Gecenin ışığı, usulca doğum günümü kutluyor gibi gelmişti bana.

O zamandan beri her doğum günümde gece yürüyüşüne çıkıyorum.

Dışarı çıkıp dolaştığım o ilk geceyi hatırlayıp masamın üzerindeki takvime baktım ama daha nisan ayındaydık ve bir sonraki gece yürüyüşüme kadar yarım yıldan fazla zaman vardı.

Takvim yapraklarını aralık ayına çevirdim ve karlı bir Noel ağacının resmine baktım, ardından nisana dönüp bir daha aralığa gittim. Söylemeye gerek yok ama takvimde aralıktan ötesi yoktu. Kurşunkalemle hafifçe işaretlenmiş birkaç teslim tarihi dışında hiçbir planım yoktu. Geçmiş altı ay ile gelecek altı ay yer değiştirse, bu durumu muhtemelen hiç fark etmeyeceğim diye aklımdan geçirdim.

Ara vermeden, bir günde aşma kararı aldığım sayfa sayısına ulaşınca masamın ışığını kapatıp birkaç esneme hareketi yaptım. Sonra da daha önce bir kenara bıraktığım çamaşır yığınına el attım; cep telefonum çaldığında iç çamaşırları ile havluları katlıyordum. Hijiri'den başka kimse beni aramadığından, arayanın kim olduğunu anlamak için ekrana bakmama gerek yoktu ama onun bu kadar geç saatte araması nadir görülen bir şeydi. Saat gece on buçuktu.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu Hijiri neşeli bir sesle.

"Çamaşır katlıyorum" dedim. Hijiri her nereden arıyorsa çok gürültü vardı.

"Sonra uyuyacak mısın peki? Yoksa çalışacak mısın?"

"İşim az önce bitti."

"Madem öyle dışarı çıkmaya ne dersin?" diye sordu. "İş arkadaşlarımla birlikte içiyorduk ama hepsi evine döndü."

Hijiri bana bulunduğu yerin adını söyledi. Bir an tereddüt etsem de bir kâğıda not aldım. Doğum günüm dışında bu saatte hiçbir yere gitmişliğim yoktu ve yanında başka biri olsaydı kesinlikle reddederdim ama yalnızdı, bu yüzden hayır demekte zorlandım.

"Çok zahmet olacaksa sorun değil" dedi. "Doğrusu, zahmet olacaksa bile

gel. Arada bir dışarı çıkmak iyidir. Arada bir derken, daha önce seni bu saatte dışarı davet etmedim gerçi” deyip kıkırdadı. “Ciddi bir şey değil yahu, eğleniriz biraz.”

“Tamam” dedim sonunda. Kâğıda not aldığım ismi bir kez daha teyit ettikten sonra telefonu kapattık. Derin bir iç geçirdim, amaçsızca odaya bakındım ve kot pantolon ile hafif bir sweatshirt giydim. Üzerine bir şey daha giysem iyi olurdu sanki ama baharlık mont olarak nitelendirilebilecek hiçbir şeyim yoktu. Başka bir sweatshirt ararken aklımdan, her sene bu mevsim gelince kendime baharlık bir mont almam gerektiğini söyleyip durmama rağmen, almadan mevsimi yarılayınca artık almasam da olur diye savuşturduğum geçti. İlkbahar montu... İlkbahar için bir mont. Bir an için baharlık montun doğru tanımına bakma isteği duydum, elbette biraz abartıyorum, ama bu isteği bir kenara bırakıp ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım.

Hijiri’nin benimle görüşmek istediği yer, kahverengi ile altın tonları arasında bir aydınlatması olan, adeta şıklığın tanımı bir bardı. Etrafta çok fazla insan yoktu, bu da içerisini daha ferah hissettiriyordu. Tavandaki hoparlörlerden yumuşak bir müzik yayılıyordu.

Ben vardığımda Hijiri çoktan gelmişti ve tezgâhın en ucunda oturuyordu. Beni fark edince eliyle işaret etti.

“Geldin demek!” diye heyecanla gülerek benim için bir sandalye çekti.

Kırmızı bir elbise ile kabarık, gri bir hırka giymişti. Göğsü, hareket edince ışıkla parlayan minik boncuklarla işlenmişti.

“Çok mu içtin?” dedim Hijiri’nin elindeki çoktan boşalmış bardağa bakarak.

“Hem de çok” dedi başka birisinden bahseder gibi. “Aslında hep içerim ama bugün gerçekten içeceğim. Sen ne alırsın?”

“Alkolsüz bir şey.”

Hijiri, içtiğinden bir tane daha alıp bana alkolsüz mango kokteyli ısmarladı.

“İşyerinden insanlarla sık sık içmek için toplanır mısınız?”

Konuşurken ona bakamayacak kadar gergin hissediyordum, bu yüzden içeriye göz gezdirdim. “Güzel mekânmış.”

“Buraya galiba ikinci gelişim. Ve hayır, o kadar sık içmeye gitmiyoruz. Sadece ekibe yeni biri katıldığında ya da biri ayrıldığında. Ya da işte yıl sonunda falan. Yani, bazen birkaçımız bir iki kadeh bir şeyler içtiğimiz de

oluyor. Senin de bildiğin gibi redaksiyon yalnızların işidir, yalnız insanlarla doludur sektör.”

Hijiri ağzını yatay bir şekilde kocaman açıp neşeyle güldü. Güler yüzü, her zamankinden daha samimi görünüyordu.

“Ama üstümüzde, üst katlarda yani, editörlükte, kitapların hazırlandığı yerde durum farklıymış galiba. Hemen her departmanda tanıdığım var ama duyduğuma göre, editörlükte işler çok başkaymış. Büyük yazarlarla buluşup görüşmek desen onlarda. Bir de dışarı çıkıp yiyip içebiliyorlar. İstedikleri kadar ödenek alabiliyorlarmış.”

“Gerçekten mi?”

“İşin aslını bilmem de konuşulan bu.”

“Büyük yazarlar dediğin kitabı çok satanlar mı yani?”

“Kim bilir” diye yanıtladı. “Onlarla doğrudan çalışmadığım için onları neyin büyük yaptığını bilmiyorum fakat muhtemelen öyledir. Ama bir de pek satmadığı halde harika olduğu düşünülen pek çok yazar var. Ödülleri falan duymuşsundur.”

“Evet” diye yanıtladım.

“Kimi yazarlar harikadır ama başarılı değildir. Ve tam tersi, başarılı olup o kadar da harika olmayan yazarlar vardır. Bu işin arkasında tuhaf bir işleyiş olsa gerek. Ama işte her yerde böyle şeyler oluyor herhalde. Kadın olarak bunu hep yaşıyoruz, değil mi? Mesela, çok para kazanıyorsundur ve çocuğun da yoksa, sana başarılı diyebilirler. Ama çok gelirin olmasa bile çocuğun varsa birden harika kadın olursun, gibi.”

Başımla onaylayıp parmaklarımı ıslak havluyla sildim.

“Her halükârda, bizim maaşların nereden geldiğini düşünürsek, elbette çok alakalıdır ama aynı derecede alakasızdır. Günün sonunda, bir redaktörün gözünde bütün taslak metinler adil eşitliğe sahiptir” dedi Hijiri. Sonra, “‘Adil eşitlik mi?’ Bak hemen düzeltesim geldi” diye ekleyip güldü. Ben de güldüm.

Ardından biraz işten güçten bahsettik. Ben az önce içtiğimden bir tane daha isteyince Hijiri de çilekten yapılma bir kokteyl ısmarladı.

Biraz duraksayıp, “Irie, sen hiç makyaj yapmıyor musun? Bu mudur yani?” diye sordu.

“Evet, aşağı yukarı.” Kendimi bir anda sohbetin odağında bulunca tuhaf bir şekilde vurgulu bir cevap vermiştim ve örtbas etmek için hemen bir yudum su içtim.

“Hiç mi yapmazsın?”

“Yani öyle değil ama... Pek yapmam işte.”

“Hım” dedi. Dudakları bardağa yapışık bir vaziyette yüzümü inceliyordu.

“Şu doğal tiplerden değilsin, değil mi?”

“Doğal tipler derken?”

“Var ya hani” diyerek gülümsedi. Biçimli dudakları arasından hafifçe dişleri göründü. “‘Doğalım ve mutluyum’ falan derler.”

“Öyle insanlar mı varmış?”

“Hem de ne çok” deyip bardağında kalan son damlaları da hüpletti ve aynısından bir tane daha söyledi. “Ben asla kendimi paralamam, ben akışına bırakıp yaş alırım, ben olmam gerektiği gibiyim, ben doğayla barışık şeyleri sevdiğim için doğa da beni seviyor. Ben olan her şeyin bir nedeni olduğunu düşündüğümden ne olursa olsun olaylarla doğrudan yüzleşen harika biriyim. Ben her şeyin gizli bir anlam taşıdığına inanıyorum. Liste böyle uzar gider.”

Muğlak bir cevap verdim:

“Yani elbette herkes istediği şeyi yaparak istediği gibi yaşayabilir ama.”

Çenesini eline dayayan Hijiri, parmağıyla bardaktaki damlayı sildi. Düz ve uzun kirpikleri gözlerinin altındaki deriye belirgin gölgeler düşürüyordu.

“Ama biraz düşününce öyle bir şey olmadığını anlıyorsun. Sen ne dersin?”

“Ne hakkında?” diye sordum.

“Spiritüalizm mi, doğalcılık mı adına ne diyorlarsa işte, bu düşünce biçimlerinin hepsi çok dar görüşlü ve bencilce değil mi sence? Tanrı, ilahi adalet, doğa ana, süper enerji, evren işte tam olarak kastettikleri neyse, o güç neden küçük insanlarla ve onların daha da küçük gündelik hayat angaryalarıyla, aslında boş ver gitsin denilebilecek sorunlarıyla ilgilensin ki diye soruyorum.”

Başımla onayladım.

“Sözde maneviyatları tamamen kendilerini mutlu etmek ya da etraflarındaki insanların bir tür mutluluk bulduklarını düşünmelerini sağlamaktan ve dünyevi çıkarlarını katlamaktan ibaret değil mi? Etrafta dolaşıp büyük bir şey görmekten bahsederler. Hissettikleri, düşündükleri her şey çok büyükmüş, hepimizden daha büyükmüş gibi. Yaptıkları şey bu. Mutluluklarını herkesle paylaşmaya hazırlarmış gibi davranıyorlar, oysa önemsedikleri tek şey kendi mutlulukları. Tüm bunları kendilerine saklayıp

bizi rahat bırakmalarını istiyorum sadece. İyiyim, bayağı içtim ama kesinlikle sarhoş değilim. Sünger gibiyimdir çünkü.”

Hijiri sahiden de bardağı sıkça ağzına götürüyordu ama ne yüzünde ne de gözlerinde en ufak bir değişiklik yoktu. Aksine, içki içmenin onu daha da zinde tuttuğu izlenimine kapıldım. Daha önce Hijiri ile birkaç kez grup halinde bir şeyler içmeye gitmiştim –bu akşam ilk defa baş başa içiyorduk elbette– ama onu hiç sarhoş görmemiştim.

“Peki ya sen? İçmiyor musun, içemiyor musun?” Hijiri, hâlâ üçte biri dolu bardağıma bakarak sordu.

“İçemiyorum galiba” dedim. “Üniversitedeyken bir kadeh içmiştim ama midemi bulandırmıştı. O zamandan beri hiçbir şey içmedim.”

“Demek öyle” dedi. Acaba ben de mi mango içsem dediyse bile Carlsberg söyledi. “Ama çakırkeyif olana kadar içmek iyidir. İnsanı gevşetir ve hafif sersemletir. Ben neredeyse hiç sarhoş olana kadar içmem ama yine de alkolsüz bir hayat çekilmez olurdu.”

“Peki bu gece o tür bir gece mi?” diye sordum. “O tür bir gece derken, tam olarak ne demek istediğimden emin değilim, yani...”

“Eh, pek farklı sayılmaz.” Hijiri tırnağının yuvarlak ucuyla gözünün kenarını defalarca kaşıdı. “O tip insanlardan çok var ve her yerdeler.”

İlgili görünmek için mırıldandım.

“Yani, biz yaşlardaki kadınlarla bir araya gelince, laf dönüp dolaşıp oraya geliyor. İç huzur, kalıcı mutluluk, bilmem ne, bayılıyor hepsi. Ama ben her şeyi söyleyen bir insanım, bu yüzden az önce sana söylediklerimi aynen söylüyorum. Elbette bana kimse bir şey demediği halde mayına basmaktan bahsetmiyorum. Sadece tavsiye verdiklerinde, kendini beğenmiş bir şekilde baktıklarında bir şeyler söylüyorum. Hani biri aptalca bir şey söylediğinde, ona ne kadar aptalca konuştuğunu söyleyesin gelir ya? Ama o zaman bana gerçekten acıyan gözlerle bakıyorlar. İşe kafayı takmış, esas önemli şeyin ne olduğunu gözden kaçırmış, hangi gerçeği arayacağını bilmeyen zavallı biriymişim gibi bakıyorlar. Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. Bana gördükleri en üzgün insanmışım gibi bakıyorlar. Sonra, biz de eskiden senin gibi düşündüğümüz için seni anlıyoruz diyorlar. Fakat bir gün elbet farkına varacaksın. Ama bu işler zamanlama meselesidir ve doğru zaman geldiğinde evren sana söyler. Ben de diyorum ki, kim bana ne söyleyecek? Cidden neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ama herkes öyle değil sonuçta” deyip güldüm.

“Bilemiyorum. Herkes burçlara ve fallara çok meraklı, öyle değil mi?” dedi Hijiri.

“Peki, bunlar hiç gerçekleşiyor mu?”

“Mesele, bunların gerçekleşip gerçekleşmediği değil bence.” Hijiri birasından bir yudum aldı. “Oraya sadece duymak isteyeceğin şeyleri yazarlar. Önemli olan tek şey, senin hakkında yazılanlara inanman” dedi. “İnsanlar sadece kendileri hakkında bir şeyler okumak istiyor. Eh, bu ruh halini anlayamadığımdan değil ha. Ama ben para vermem bunlara.”

“İlgilenmiyor musun?”

“Hiç ilgilenmiyorum” diye kesin bir cevap verdi. “Bunun inanıp inanmamakla da ilgisi yok, nasıl desem... Yani, o türden bir şeylere bel bağlamaktan hoşlanmıyorum. O kâğıttaki cevap her ne olursa olsun, oraya kendi başıma, kendi aklımı kullanarak ulaşmadığım sürece onu istemiyorum. Hayatımla ilgili ne yapacağıma kendim karar vereceğim.”

“Başkalarının karar vermesinden hoşlanmıyorsun yani?” diye sordum.

“Evet. Kelimenin tam anlamıyla, işleri başkalarına bırakma fikrini kabullenemeyen biriyim” diye güldü Hijiri. “Kendim başarmak isterim. Ama o insanlara böyle deyince, ‘İnsan tek başına yaşayamaz, yaşamak böyle bir şey değil’ diyorlar. Bunu elbette biliyorum, normal olan da bu değil mi zaten? İşte tam olarak bu yüzden kendin yapınca anlamlı olmuyor mu?” Hijiri ince metal tabakaya basılmış mönüyü eline alıp şöyle bir baktı.

“Turşu yemek ister misin?”

İsterim, dedim. Hijiri, üç çeşit turşu ve ince kesilmiş kereviz sapı ısmarladı.

“Neyse işte. Ben de dahil herkes istediği gibi takılabilmeli. Ama sen sıradan şeylerden konuşurken birinin aniden böyle şeyler dayatmasına katlanamıyorum. Fena canım sıkılıyor. Ama işte bu insanlar sadece kendilerini ‘aydınlanmış taraf’ olarak görüp bundan gurur duyuyor ve bunu biricik kimlikleri haline getirdikleri için de çenelerini kapalı tutamıyorlar. Ne kadar mutlu olduklarını görmemize muhtaçlarmış gibi her zaman yüksek sesle bundan bahsediyorlar. Ve bu kutsal sırlarını herkesle cömertçe paylaşama lütfunda bulunduktan için insanlara tepeden bakarlar falan filan. Kısacası, kendilerini ayrıcalıklı hissetme arzusu işte. Yüzeysel bir ünlü kompleksi gibi yani.”

Bardağımın dibinde kalan son mango kokteylini pipetle karıştırırken Hijiri’ye bunu bir tür din olarak mı görüyorlar acaba diye sordum. Birasını

su gibi içti ve birkaç kez başıyla onayladı.

“Bu dinlere hakaret olur” dedi. “Dışarıda bir sürü değersiz din –ve kendi dünyevi çıkarları için dini alet eden sayısız insan– olduğuna eminim ama yine de bazılarında yüce bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundasın. Bu anlamda, kurbanlar hep sıradan insanlar, umudunu yitirmiş insanlar oluyor. Bazıları sahip oldukları her şeyden vazgeçmeye, gerçekten her şeyden vazgeçmeye ve cennet dedikleri yere girmeye gerçekten istekli. Ve bu kendi içinde harika bir şey.”

“Öyle tabii” dedim. Kereviz sapını soya sosuna batırıp yedim. Kokusundan farksız bir tat ağzıma yayıldı.

“Bu insanlar –deminden beri bahsettiğim sadece kendi keyiflerini umursayan spiritüalist ve doğalcı tayfa yani– farklı bir boyuttalar. Irie, böyle konuşmamın bir sakıncası var mı? Hoşlanmıyor musun? Çok mu konuşuyorum yoksa?”

Hijiri özür dilercesine dudaklarını büzüp bana baktı. Karanlık olmasına rağmen ortamdaki ışık dolgun, biçimli dudaklarının hatlarını belirginleştiriyordu; bu dudaklar o kadar hayat dolu görünüyordu ki her an yüzünden ayrılıp etrafta dolaşabilirlerdi.

“Hayır, hiç de değil” dedim doğruyu söyleyerek. “Cidden... Nasıl desem, bunca şeye kafa yormuş olman harika.”

“Pek sayılmaz” dedi Hijiri kısık bir sesle, bardağına bakarak. “Bu sadece eski bir alışkanlık. Ne düşünüyorsam onu söylerim, filtresiz. Her zaman değil tabii ki. Yani, neticede ben bir yetişkinim. Bu gezegendeki herkesin bilmesi gerektiği gibi, benim olayları görme biçimimin herkes için her zaman uygun olmayacağını biliyorum. İşe ilk başladığım zamanlar işitmediğim şey kalmadı; cazibeden yoksun olduğumu, ne kadar çatışmacı biri olduğumu, insanları nasıl yıprattığımı, karşı tarafı hiç dinlemediğimi söylediler. Ama bu tepkiler o kadar yaygın ki artık bir tür gelenek haline gelmiş durumda, bu yüzden erkekler bu tür şeyler söylediğinde, ne kadar aptalca olsa da boş verebiliyorum. Hayatımın bu noktasında, erkeklerden bir şey beklememem gerektiğini daha iyi biliyorum. Ama işyerindeki diğer kadınlar da yaldızlarını biraz kazıyınca erkeklerden pek farklı değiller.”

Hijiri de bir kereviz sapı alıp ısırdı. Yalnızca bitkilere has o kıtır ses duyuldu.

“Bir keresinde yine böyle içkili bir toplantı ortamındaydık ve benden kıdemli erkeklerden biri ile işle alakası olmayan bir konuda fikir ayrılığına

düştük ve ağız dalaşına girdik. Her zamanki şeyler. Adam abartmaya başlamıştı ve bunun ileride işimize yansıması kaçınılmazdı, bu yüzden tavrımı koydum. Ağzım iyi laf yaptığı için sonunda adamın ağzının payını verdim. İşler biraz çığırından çıktığı için geceye erken son verdik. Ama yapacak bir şey yoktu. Ben öyle düşünüyordum. Adam daha önce kimse tarafından haddinin bildirilmediği ve sırf kadın olduğum için zevzeklik yapabileceğini düşünüyordu, ama tam da bu yüzden pes edemezdim. Bu adamla çalışmaya devam etmek zorundayım. Kendi ortamını kendin yaratırsın, değil mi? Neyse, istasyona gelip birbirimizle vedalaşırken, benden bir yıl sonra işe başlayan bir kadın bana seslendi. Adamı alaşağı ettiğim için teşekkür edeceğini düşündüm. Çünkü her şey kadının söyledikleri yüzünden başlamıştı ve sanırım biraz olsun takdir edilmeyi bekliyordum. Ama onun yerine, 'İnsanların senden nefret etmesinden korkmuyor musun? Böyle yaptıkça itibarına zarar veriyorsun. Ne kadar çok kavga edersen, sonunda o kadar çok zarar görürsün' dedi. Onun avukatlığını yapmaya niyetim yoktu ama bu kadarını da hiç beklemiyordum. Muğlak bir şeyler mırıldanıp beş saniye kadar gözlerinin içine baktım."

Güldüm.

"İnsanların benden nefret etmesini istediğim falan yok ama kendimi zorla sevdirmek için çabalayacak da değilim. Sevilmek elbette harika bir şey ama sırf sevilmek için yaşamaya çalışacak halim yok."

Hijiri bana bir şey daha içmesinin sorun olup olmayacağını sordu ve mönüye bakıp bu kez çilekli olmayan bir başka kokteyl söyledi. Oturduğumuzdan beri istifini bozmayan iyi giyimli barmen kısa bir cevap verip arka tarafa doğru kayboldu. Öncesine göre daha fazla müşteri vardı ve insanların cılız sesleri arka planda çalan müziğe karışıyordu. Seslerini duyabiliyor ve sohbet ettiklerini anlayabiliyordum ama sanki ağızlarından çıkan kelimelerin anlamı hava tarafından vakumlanıyormuşçasına ne dediklerini bir türlü kavrayamıyordum. Hatta Japonca konuşup konuşmadıklarını bile bilmiyordum.

Hijiri'nin toplamda ne kadar içtiğinden emin olamıyordum ama görünüşü ve konuşma şekli normalden farklı değildi, belki biraz hızlı konuşuyordu. O kadar az fark vardı ki, acaba alkol oranı en düşük içkileri mi tercih ediyor diye düşündüm. Aynı mango kokteylinden bir tane daha sipariş ettim. Hijiri derin bir iç geçirdi.

“‘Feminist mi oldun?’ gibi, güçlü ve çalışkan bir kadın olmak eskide kalmış gibi, bugüne kadar üzerine hiç kafa yormadıkları şeyler hakkında fütursuzca ahkâm kesiyorlar. Sana kolay tabii ama herkes senin kadar güçlü değil, aksine çoğu insan zayıf falan diyorlar. Ama aslında buna zayıflık değil duyarsızlık denir. Benimkine de güçlü olmak değil dürüst olmak denir. Eskide kalmak nedir yahu? Böyle şeyleri kafaya takarak yaşamıyorum. Sadece böyle bir kişiliğim var.”

“Duyarsızlık” diye mırıldandım.

“Duyarsız olmanın da pek çok çeşidi var” dedi Hijiri, çenesini avucuyla destekleyerek. “Bazı duyarsızların düşünce yapısı ya da sarf ettiği kelimeler öyle tiksinç ki içim ürperiyor. Öylelerine dayanamıyorum. Dayanamıyorum işte. Mesela işyerindeki o kadın, en azından dürüsttü. İçten gelen dürüstlük iyidir. İnsanı rahatlatır. Hayatınızı böyle yaşayabiliyorsanız, buyurun yaşayın. Ama esas kötü niyetli olanlar, neyin doğru olduğunu bildikleri halde, sinsice hareket edenlerdir. Güç ve şöhreti çok sever, bu ikisine öyle büyük arzu duyarlar ama sana bu düşünceler hiç akıllarından bile geçmemiş gibi bakarlar. Etraflarındaki erkeklere asla meydan okumadıklarından ya da onların üstünlük duygularını tehdit etmediklerinden kesinlikle emin olarak dolaşanlardan bahsediyorum. Yaptıkları her şeyde, asla kaybeden tarafta olmamaya dikkat ederler. Umurlarında değilmiş gibi davranırlar, ama hayatlarındaki tek şey budur. Bunu gözlerinde görebilirsiniz. Tabii ki, konumlarını zayıflatma potansiyeline sahip başka bir kız –kendileri gibi biri– ortaya çıktığı anda, onu oracıkta ezerler. Derhal. Asla merhamet etmezler. Bunu o kadar çok gördüm ki, artık bıktım. Gerçi, ne fark eder ki, bu onların hayatı. Yine de beni asıl rahatsız eden ne biliyor musun? Bu aptal performanslarını kimsenin fark etmediğini düşünecek kadar saf olmaları. Bu, ‘kadın dediğin böyle olur’ zihniyetindeki kadınlar etraflarındaki tüm erkekleri kandırdıklarını sanıyorlar ama aslında sadece birbirlerini kandırıyorlar. İşte böylesi bir duyarsızlığa katiyen tahammül edemem. Nefret ediyorum. Hem de çok.”

“Sanırım ne demek istediğini biraz olsun anlıyorum” dedim dürüstçe.

“Bu muhabbeti bir kez açınca durmam çok zor oluyor.”

“Eskiden beri mi?”

“Evet, eskiden beri.”

“Öyle mi?” dedim. Gerçekten etkilenmiştim. “İşyerinde böyle tipler mi var?”

“Sadece işyerinde olsa iyi” dedi doğrudan yüzüme bakıp. Yüzüme öyle bakınca nasıl ifade takınacağımı bilemedim. “Her yerdeler. Okulda, kuaförde, parklarda, jinekoloji bölümünde bile. Ve elbette evde.”

Hijiri tezgâhın üzerindeki su damlacıklarını parmağıyla yaydırdı. Ortamın ışığında damlaların kabarık yüzeyleri altına dönüşerek parıldıyordu.

Hijiri kısa bir duraksamadan sonra, “Bu kadınlar kelimenin tam anlamıyla her yerdeler” dedi. Arkamızdaki sandalyelerden bir kahkaha dalgası yükseldi. Tokuşan bardakların şıngırtısını, açılan kapı sesi izledi ve yeni müşteriler içeri girdi.

“Eh” diye kıkırdadı Hijiri. “Yüzüme karşı dile getirmeseler de, biliyorum ki hepsi benim cidden sorunlu olduğumu düşünüyor.” Tuhaf bir şekilde güldü. “Bu yıl gerçekten terapi görmeye başlamalıyım.”

Muhtemelen benim de Hijiri gibi gülmem gerekiyordu ama yapamadım ve duvardaki saate baktım. Ben geleli neredeyse bir saat olmuştu.

“Yavaş yavaş çıkalım mı?” diye sordu nereye baktığımı fark edip.

“Henüz değil, geleli çok vakit geçmedi.”

“Peki öyleyse” deyip iç çekti. “Sıkıcı konularla kafanı ütüledim. Gerçi ben çok önemsiyorum... Bir dahaki sefere kendinden bahsedeceksin. Epey uzun zamandır tanışıyoruz ama senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum sanki.”

“Kendimden mi bahsedeyim?” deyip şaşkınlıkla güldüm. “Benimle ilgili ilginç en ufak şey yok ki.” Başımı salladım. “Az önceki sohbet çok daha ilginçti.”

“Eğer bu tür şeylerle aran iyiyse, inan bana, bunu her gün yapabiliriz. Hatta bundan sonra telefonda bile konuşabiliriz. Bende malzeme çok.” Güldü. “Her neyse, bana kendinden bahset.”

Ne sorduğunu anlamıştım ama kendimle ilgili paylaşmaya değer tek bir şey bile aklıma gelmiyordu. Adım Fuyuko Irie, serbest çalışan redaktörüm, otuz dört yaşındayım. Önümüzdeki aralık ayında otuz beş olacağım. Uzun zamandır aynı dairede yaşıyorum. Nagano’da doğdum. Taşrada. Vadilerden birinde. Yılda bir kez, doğum günümde, gecenin bir yarısı yürüyüşe çıkmaktan keyif alırım. Ama bunu keyifli kılan şeyin ne olduğunu kimsenin anlayamayacağından emin olduğum için bundan daha önce kimseye bahsetmedim. Öylesine konuşabileceğim hiç arkadaşım yok. Hepsi bu kadar. Ona kendim hakkında söyleyebileceklerim bu kadardı.

“Kendinden bahsetmekten hoşlanmıyor musun?” diye alaycı bir şekilde

sordu.

“Sorun o değil” dedim. “Bahsedecek bir şey yok, gerçekten.”

“Görüştüğün birileri var mı peki?”

“Şu an yok” diye yanıtladım.

“Ayrıldınız mı?” Hijiri kaşlarını çattı ve biraz daha yaklaştı. Neredeyse ağzımın içinde sırıtıyordu. Boynunun etrafından parfümün canlandırıcı kokusu yayılıyordu.

“Hı hı” dedim.

“Hım.”

Bu şekilde konu kapandı ve ikimiz de bardaklarımızda ne varsa sessizce içtik ve sonunda iş konusuna geri döndük.

Sözlükte yapılan son değişikliklerden ve referans materyallerin nereye iade edileceğinden falan bahsettik. Hijiri, gelecek ay benden fazladan bir kitap işi daha rica edebileceğini söyledi. Bir kâğıda bir şeyler yazdı, ancak tam bana verecekken omuz silkip bunun yerine e-posta gönderirim dedi. Sonra da nihayet işle ilgili konulardan uzaklaşmışken tekrar konuyu açtığı için özür diledi. Ancak çok geçmeden sohbet tekrar iş konusuna kaydı. Yazarın biri, redaktörün işaret ettiği hatalara öyle öfkelenmiş ki taslak metne sayfalar dolusu itiraz yazıp geri göndermiş, spektrumun diğer ucunda ise, huysuzluğuyla tanınan bir yazar, son derece nazik bir teşekkür e-postası göndermiş ve o gün bugündür tamamen farklı bir mizaca bürünmüş. Gerçekten meşgul olunca, Aoyama’da sahiden Kotto Sokağı olup olmadığını düşünüp huzursuzlanıyorum, diyerek güldü. Araştırıp var olduğunu görünce çok rahatlıyormuş. Bana da öyle şeyler oluyor deyip güldüm.

Bardan çıktık ve arabaların hızla geçtiği anacaddeye yürüdük.

Hijiri hesabı halletmişti. Kendi payıma düşeni ödememe müsaade etmesini istedim ama aramızda gerçekten içen tek kişi bendim diye ısrar etti.

Önce beni taksiye bindirdi. Birkaç başarısız denemenin ardından camı açmayı başardım ve bugün için sağ ol diyerek teşekkür edip el salladım. Hijiri acayip sevinmiş bir yüz ifadesiyle esas ben teşekkür ederim diyerek kolunu uzatıp elimin ucunu sıkıca kavradı. Işık yeşile dönünce araba hareket etmeye başladı. Hijiri’nin sıktığı parmak uçlarımı okşarken arkamı dönüp gittikçe küçülmesini izledim.

2. Japonya’da, özellikle de büyük şehirlerde evler genellikle çok küçük olduğu için hem ısınmak hem de serinlemek amacıyla klima kullanımı çok yaygındır (ç.n.).

3

Havanın sürekli kestirilemez olduğu mayıs tatilinden döner dönmez işe boğuldum.

Bana verilen taslak, her biri çok sayıda sayfa içeren iki ciltten oluşuyordu ve henüz ilk taslaktı. Masamda günde 15 saatten fazla zaman geçiriyordum ve bu yaklaşık üç hafta boyunca devam etti. Ancak yine de vakit yetmemişti.

Ben daha fazla odaklandıkça, gözlerimin önündeki kelimeler başına buyruk hareket edercesine sayfaya dağılıyordu ve her birini teker teker yakalayıp kâğıdın üzerinde sıraya dizmem gerekiyordu. Kelimeleri, metne olan katkılarını göz önünde bulundurarak özenle seçiyor, tasnif ediyor ve her zamanki gibi her birini tek tek filtreden geçirerek inceliyordum. Metnin kendisi, uzunluğu dışında şimdiye kadar uğraştıklarımdan çok farklı değildi ama bir sebepten tökezlemiştim ve işler yolunda gitmiyordu. Her zamanki tempomu tutturmaya çalıştıkça elim ayağıma dolanıyordu. Kısırdöngüye girmiştim. Gözlerimin kelimeleri seçme hızı giderek yavaşladı. İşlerin gidişatına bakılırsa, Hijiri'yi arayıp ondan üç gün daha istemekten başka çarem yoktu. İlk defa böyle bir şey istediğim için sağ olsun hemen kabul etti ama telefonu kapattıktan sonra moralim bozuldu.

Ertesi gün Hijiri beni aradı, sesi endişeli geliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Sadece birazcık kaldı" dedim. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Esas üzgün olması gereken benim" dedi Hijiri. "Sakın sana baskı yapmak için aradığımı düşünme. Ama dün telefonu o kadar hızlı kapattın ki bir şey mi oldu acaba diye merak ettim. Hepsi bu."

"Yarına kadar kesinlikle toparlarım. Biraz zorlanıyorum da."

"Bu konuda endişelenme, cidden. İstediğin kadar dinlen. Açıkçası, istediğin kadar değil tabii ki." Hijiri güldü. "Gerçekten, bekleyebilirim, bu yüzden çok fazla endişelenme."

Bu ay bitirmem gereken son sayfayı tamamladığımda, neredeyse şafak sökmek üzereydi.

Masamın üzerindeki kalın sayfa yığınına bakarak bir iç geçirdim ve ellerimi yığının üzerine koyup daha yüksek sesle tekrar iç çektim. Masamın üzerinde bir uçtan bir uca açık sözlükler, iş icabı olmasa asla elimi sürmeyeceğim, sayısız ince yeşil yapışkan notla işaretlenmiş kitaplar ve her an yıkılma tehdidiyle karşı karşıya duran kütüphanede çekilmiş fotokopi dağları vardı.

Her şeyi yerli yerine koymak için biraz zaman ayırdım, artık uçları yuvarlanmış olan tüm kalemleri açtım, kalem kutusuna ve kalemliğe yerleştirdim. Ardından duşa girdim, küçük banyo taburesine oturdum ve başımı öne sarkıtıp, sıcak su boynumun altından akarken, bir süre bu pozisyonda kaldım. Sırtım ve kalçalarım o kadar tutulmuştu ki, hareket edersem çatlayacaklarından emindim. Sonunda gevşemeye başlamıştım ve sıcak suyun neler yapabileceğine hayret ederek boynumu şöyle bir oynatınca, az önce hissetmediğim kadar yumuşak geldi.

Saçlarımı kuruttuktan sonra yorganın altına girip gözlerimi kapattım, ancak gözkapaklarımın altında neredeyse bir leke gibi belirsiz bir desen belirip kaybolmaya başladı. Lekeleri sayarken uykum kaçacak gibi olduysa da, birdenbire rüyasız bir uykuya daldım.

Sabah on birde Hijiri’nin ofisini aradım.

Kuryenin zamanında ulaşamayabileceğini söyledikleri için, onlara da uyarsa taslağı yanımda getirmeyi teklif ettim. Hijiri henüz işe gelmemişti ve karşıdaki kadın ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ama sonunda tamam, seni bekliyoruz dedi. Saati kararlaştırıp telefonu kapattık.

Sadece dört saat uyumuş olmama rağmen uyandığımda kendimi o kadar hafif hissediyordum ki bütün geceyi derin uykuda geçirmiş olabilirdim. Zihnim de tazelenmişti. Perdeleri açtığımda muhteşem bir hava vardı. Sokağın aşağısındaki apartmanın balkonlarındaki korkuluklar, evlerin parlak kiremitleri, sakura ağaçlarının koyu yeşil yaprakları ve sarkık telefon telleri göz kamaştırıcı güneşin altında titriyordu.

Metroya inip Yamanote Hattı’na binerek yayınevine vardım. Bekleme salonundaki, dört yetişkinin yayılıp uyuyabileceği büyüklükteki siyah kanepeye oturup beklemeye başladım. Yaklaşık beş dakika sonra telefonda konuştuğum kadın koşarak geldi. Başınızı kaldırsanız bile tepesini

göremeyeceğiniz kadar yüksek olan devasa binanın içindeki bütün yüzeyler olabildiğince pürüzsüzdü ve insanların ayak sesleri ile konuşmaları üst üste binip hışırtıyla yankılanıyordu. Hepsi ince bir buz tabakasının üzerinde hünerle yürüyormuş gibi etrafta dolaşan insanların siluetleri cilalı taş zemine yansıyordu.

Kadın, Ishikawa'nın bugün izinli olduğunu ve onun yerine taslağı kendisinin alacağını söyledi. Elimi çantama attım ve kalın taslak dosyasını çıkarıp ona uzattım. İçeriğini teyit etmek için birkaç sayfa çıkardı, bana teşekkür edip ağzını yayarak gülümsedi. Sonra da, bir şey olursa Ishikawa'nın benimle iletişime geçeceğini söyleyip eğildi. Ben de onun gibi başımı eğdim ve binadan ayrıldım.

Taslağı teslim edince daha da hafifledim ve derin bir nefes aldım. Baharın uysalca yerini yaza bırakmaya başladığını hissettiren havanın kokusu burnumu gıdıkladı. Berrak gökyüzünün altında vücudumun orasını burasını dikkatlice yokladım ama hiçbir acı hissetmedim. Bu ayki son büyük görevi de sağ salim bitirmiştim ve her nefes alıp verdiğimde, bir özgürlük hissi ciğerlerimi kaplıyor, vücudumun her köşesine yayılıyordu. İçimden sağanak halinde fışkıran bir güç vardı; herhangi bir hedefe ihtiyaç duymadan sonsuza kadar böyle yürüyebilirmişim gibi geliyordu. Eve dönmenin yazık olacağını düşünmeye başladım. "Tabii ya" dedim kendi kendime. Buradan Shinjuku'ya gidebilir, çeşitli mağazalara göz atabilir ve şehrin sokaklarında amaçsızca dolaşabilirdim. Hava da buna son derece müsaitti.

Bu mutlu ruh haliyle sarsıntılı trende ilerlerken, yaz başının taze güneş ışığıyla dolup taşan vagonun içinde, neredeyse tümü gülümseyen insanlarla birlikte öylece otururken, ansızın bir şey beni ele geçirip görüş alanımı sürekli olarak aşağı doğru sürüklemeye başladı. Yayınevinden çıkınca hissettiğim o gürül gürül duygu tablosu, hızla ve düzenli bir şekilde katlanıp küçülmeye başlamıştı. Şimdi bir resim kâğıdından daha büyük değildi, kısa süre sonra avucuma sığacak kadar küçüldü, ama çok geçmeden, ne olduğu seçilemeyecek kadar ufaldı ve sonunda yok oldu, artık gözlerimi kıssam bile göremiyordum.

Shinjuku'nun sokakları inanılmaz çok insanla dolup taşıyordu.

Farklı mağazaların alışveriş torbalarını taşıyan genç kadınlar, telefonda birileriyle sohbet edip yüksek sesle gülen insanlar, gözlerinin etrafında koyu halkalar olan ve oyuncak bebeklere benzeyen kızlar. Ellerinde şemsiyelerle arabasındaki bebeklerini iten anne babalar. O şatafatlı gürültü deryası içinde

dururken, insan amaçsızca dolaşmaya nereden başlar ki diye düşünürken kafam iyice karıştı. Bir süre daha öylece dikilip yaklaşık on beş dakika kadar insan akışını izledikten sonra eve dönmeye karar verdim.

İstasyona giden yolda on dakika kadar yürüyünce, çantam kaşla göz arasında bedava mendil paketleri ve indirim kuponlarının broşürleriyle dolmuştu. Metronun girişine kadar gelmiştim, insanlar merdivenler tarafından yutulurcasına aşağıya iniyordu, o sırada bir kadın elindeki tabelayı sallayarak bana seslenince, kendimi devam edemez halde buldum.

Ufak tefek, etine dolgun kadın, gülümseyerek kan bağışında bulunmak istemez misiniz diye sordu. Gülen yüzü bana, nedense tam ortadan ikiye bölünmüş bir lahanayı anımsattı. Sırtını istasyonun merdivenlerine dayamış, adeta yolumu kapatmak istercesine dikilerek, kan grubunuzu sormamda bir sakınca var mı diye sordu. A grubu diye cevap verince, harika diyerek, sanki beni çok uzun bir sürenin ardından görmüşçesine neşeli gözleriyle süzüp tekrar güldü. Şu sıralar en çok A grubu kan stokunun yetmediğini ve bunu memnuniyetle karşıladığını söyledi. Oysa elinde tuttuğu tabelada büyük harflerle AB ve 0 grubu kana ihtiyaç olduğu yazıyordu.

Bu, kan vermeye hayır diyemediğim ilk sefer değildi. Mendilimle alnımdaki ve boynumdaki teri silerek kadını biraz gerisinden takip ettim. Bağışta bulunmayı kabul ettikten sonra, binaya girip hangi asansöre binmem gerektiğini gösterene kadar neredeyse tek kelime etmedi. Arkadaki asansörle altıncı kata çıkacaksın, deyip düğmeye bastı ve ardından tabelasını alıp gitti.

Altıncı katta kayıt işlemlerini ve basit bir taramayı tamamlayıp beni birkaç açık pembe uzanma koltuğu olan bir odaya götürdüler; koltuklardan birine geçip sırtüstü uzandım.

Beyaz laboratuvar önlüğü giymiş bir yetkilinin, odada dolandıktan sonra yanıma gelip kolumu dezenfekte etmesini hayretler içinde izledim. Şaka gibi kalın iğneyi hiçbir şey olmamışçasına sakince koluma sapladı ve o saniyeye kadar kolumda dolaşan kan, vücudumdan çıkarak bağış torbasına aktı, rengi tamamen benimle alakasız görünen zengin bir sıvıydı.

İşimi bitirip basit bir anket doldurduktan ve otomattan ücretsiz bir bardak sebze suyu aldıktan sonra, pencere camındaki yansımama bir an için gözüm takıldı.

Yakındaki binaların tabelaları, duvarları ve pencerelerinin oluşturduğu fonda maviye çalan bir renkle yüzeye çıkan görüntüm kesinlikle perişandı.

Üzgün ya da yorgun değil, perişanlığın sözlük tanımına cuk oturuyordu. Bir dizi başka nesne yansımaya girip çıkarken, camda gördüğüm kadın buydu. Toplanmayı reddeden bebek saçlar ile kısa kalmış saçlar, kafamın etrafında bir kontur oluşturuyordu. Omuzlarım çökmüş, gözlerim çukurlaşmıştı; bacaklarım ve kollarım kısayken boynum korkunç bir şekilde uzun ve ince görünüyordu. Köprücükkemiğimin ve boğazımın etrafındaki tendonlar dışarı çıkmıştı ve cildim esnek olmaktan çok uzaktı, sanki etim sönmüştü ve yanaklarımda tuhaf çapraz çizgiler bırakmıştı. İşte bu bendim, otuz dört yaşındaydım, üzerimde bir hırka ve solmuş bir kot pantolon vardı. Tek başına, böyle muhteşem bir günde bile nasıl eğleneceğini bilmeyen, diğer insanların görmezden geldiği ya da ilk fırsatta çöpe attığı türden şeylerle dolu bir çantaya umutsuzca sarılan sefil bir kadın.

* * *

Zamanla, hiç acele etmeden bir kutu bira ya da bir kadeh sake içerek, sadece bu kadarıyla, her zaman olduğum kişi olmaktan çıkabilir hale gelmiştim.

İster bira ister sake olsun, ilk yudum çok lezzetliydi. İlk başlarda içmek hafif bir baş ağrısı yapıyordu ama acılığına ve tadına alışmamın bu kadar kısa sürmesi enteresandı. Uzuvlarım ağırlaşıyor gibi olsa da, gıdım gıdım hafifleyen yerlerim de oluyordu ve kafamın içi biraz genişliyor gibi geliyordu. Hissettiğim tüm bu şeyler, zihnimden silinmeyecek derecede uzaklaşıyorken, sinirlerim gevşiyor ve benimle bu deneyimlerimin arasına bir cam bölme yerleştirilmiş gibi her şey bulanıklaşıyordu. Kendi varlığımın sınırları giderek silikleşiyor ve benimle ilgili her türlü şey başka birine aitmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Artık kendimi aşağı görmüyordum. Ve bir şekilde mutlu hissediyordum.

İşimi bitirdikten sonra yatmaya hâlâ vaktimin kaldığı gecelerde içki içer olmuştum.

Yağmur mevsimi haziran ayının ortasında geldi ve bir hafta boyunca sağanak yağışlara neden oldu. Havalandırması iyi bir dairem vardı ve çoğu zaman klimaya ihtiyaç duymuyordum ancak aşırı nem sayfa kenarlarının kıvrılmasına neden olunca, çalışırken soğutma modunda çalıştırmaya başladım.

“Aşırı boğucu.”

Hijiri ne demek istediğini kanıtlamak için masanın üzerine yığıldı. Benden dosya almak için yakınlardaki bir kafeye kadar gelme zahmetinde bulunan Hijiri, yuvarlak yakalı ve üzerine tam oturan beyaz bir gömlek giyiyordu.

“Bu mevsimde bile kitap basıyoruz resmen. Yağmur mevsiminde kimin canı kitap okumak ister ki?”

“Aynen” dedim.

“Bu boğucu havadan sonra da dehşet verici yaz gelecek. Korkunç bir temmuz. Yazı sever misin?”

“Pek fark etmez” dedim yanımda getirdiğim suyu içerek.

“Her yıl, tatile gittiğin bir yer var mı?” Hijiri de suyundan bir yudum aldı. Dudakları şeffaf bardağın üzerinde buz gibi bir iz bıraktı.

“Pek sayılmaz.”

“Bir yerlere gitmiyor musun?”

“Yani, belki.”

“Peki ya yurtdışı?”

“Yurtdışı mı?” Hijiri’nin söylediğini bilinçsizce tekrar ettim. “Yani... uçağa binmeyi pek sevmiyorum” diye ekledim.

“Eh” dedi Hijiri, omuz silkti. “Bu işler böyledir, kimi sever kimisi sevmez.”

Başımla onaylayıp buzlu çayımdan içtim.

“Nagano’ya gidecek misin?”

“Henüz karar vermedim” dedim. Elimdeki ıslak havluyla ağzımın kenarlarını sildim.

“Gerçi orası da sıcaktır” dedi pipetini bardağının etrafında döndürerek. Küçülmüş bir buz parçası çıkarıp ağzına atarak çıtırdatarak kırdı.

“Ama Obon Festivali[3] zamanı gelince programda biraz olsun boşluk çıkar diye düşünüyorum. Ona göre kendini ayarlayıp biraz rahatlarsın. Hatta boş vaktin olursa yine içmeye gideriz, gerçi sen içmediğin için bana eşlik falan edersin işte.”

“Bana uyar” deyip gülümsedim.

“Yaz deyince aklıma hep solucanlar geliyor.”

“Solucanlar mı?” diye sordum.

“Evet. Aslında bir solucan. Büyük, etli bir tane. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir solucan var. Böyle kavurucu toprağın üzerinde parlayan, kuruyup çatlamış bembeyaz toprağın üzerinde, bir başına kalmış

zorlukla yaşamaya çalışıyor. Kurumuş bir gölün dibi gibi bir yer. Bir tane otun bitmediği, Mars gibi bir yer. Hareket eden hiçbir şey yok. İşte bu solucan hayata tutunmaya çalışırken, kuyruğundan – bunların bir başı bir de kuyruğu var değil mi?”

“Var tabii.”

“İşte bütün vücudu yavaş yavaş kavrulup kalıyor.”

“Hım.”

“Güneş o kadar yakın ki çarpacakmış gibi görünüyor, tam tepemizde kocaman ve sıcak bir şekilde yanıyor. Ve bütün canlıların soyu kazınmış gibi, hiçbir yerde hayat yok. Elbette su da yok. Kuru, her yer kupkuru. Bu son yaşayan solucan, dediğim gibi, bir ucundan kurumaya başlıyor. Vücudu beyazlaşıyor, büzüşüyor. Ama ölmüyor, sadece kuruyor. Solucanın ne olduğundan haberi yok ama her geçen saniye hareket etmesi zorlaşıyor ve ben bir çocuk halimle solucana bakıyorum. Elimde bir matara ve içinde biraz su var. Sanırım ben içeyim diye var, ama sonuç olarak su var yani. Hemen oracığa biraz damlatıvermek istiyorum ve bunu yaparsam acaba ne olur diye merak ediyorum ama o dünyada bu tamamen yasak. Yani solucanın büzüşmesini izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok. İşte çocukluğumdan beri yaz deyince aklıma gelen tek görüntü bu. Ne denize girmek ne karpuz yemek ne de tatile gitmek...”

“Yani her yaz aynı rüyayı mı görüyorsun?” diye sordum.

“Hayır, bu bir rüya değil. Öyle rüyalar görmüyorum. Daha çok, ne zaman biri kolunu kıpırdatamayacak kadar sıcak yaz günlerinden bahsetse, hatta temmuz kelimesini kullansa, tıpkı bir fotoğraf çıktısı gibi zihnimde bu görüntü beliriyor. Kim bilir, belki de küçükken böyle bir rüya görmüşümdür.”

Sessizce başımı salladım ve ıslak havluyla ağzımı sildim.

“İçinde birazcık su olan mataramı arkama alıp çömeliyorum ve artık neredeyse tamamen kuruyup hareket edemeyen solucana yüzümü iyice yaklaştırıyorum. Bir de bakıyorum ki benim yüzüm.”

Hijiri böyle deyip yüksek sesle güldü. Ben de aynısını yapıp bir yudum buzlu çay içtim. Bir süre öylece oturduk. Kısa süreli bir sessizlikten sonra Hijiri bir şey hatırlamış gibi avuçlarını göstererek ellerini uzattı. Bir an için ne yaptığını anlayamadım ama sonra durumu toparlayıp çantama uzandım ve içinde kitap taslağının bulunduğu zarfı çıkarıp Hijiri’ye uzattım. Bu dosya 600 sayfaydı, o kadar ağırdı ki iki elimle tutarken bile bileklerim

titriyordu. Hijiri, kalınlığını ve ağırlığını teyit edercesine kitabı göğsüne bastırıp başını salladı, ardından bana bakıp güldü.

“Buna inanabiliyor musun? Bir insanın bir başkasına anlatabilecek bu kadar şeyi olabileceğine.”

Kafeden çıkıp Hijiri ile vedalaştıktan sonra alacakaranlığa karıştım.

Bira ve sake almak için bir markete uğrayıp evime çok da uzak olmayan küçük bir parkta durdum ve sıcak bir banka oturup biramı içtim. Etrafta kimse yoktu ama uzaklarda bir yerde ağlayan bir çocuğun sesini duyabiliyordum. İlk birayı lıkır lıkır içtikten kısa bir süre sonra yüzüme hafif bir sıcaklık yayıldı. İkinci kutuyu da aynı şekilde boşalttım, biram bittiği için sakeye geçtim. İçindekini dökmemeye azami özen göstererek kapağını açtım ve içerek yürümeye başladım.

Eve geldiğimde her şeyden o kadar bunalmıştım ki mutfağın girişinde yere uzanıp tavana baktım. Serin bile olmayan zeminde, olaysız, sessiz bir akşamdı.

Başımı yana çevirdiğimde çöp kutusunun yanında yükselen dergi yığını gözüme ilişti.

Dergi desem de hiçbiri gerçekten satın aldığım dergiler değildi. Daha çok sokakta elime tutuşturulan kupon kitapçıkları ve el ilanları falan vardı. Onlardan başka, posta kutuma bırakılmış yerel topluluk bültenleri ve bilgilendirici broşürler de vardı ve hepsi çöp gününde[4] atılmayı bekliyordu.

Sırtüstü yere uzanıp yatarken yığındaki şeyleri tek tek gözden geçirdim. Bir sürü işletme çeşitli hizmetler sunuyor, ürünlerini ilan ediyordu. Bazılarında gülümseyen bir çalışanın fotoğrafı da vardı. Fiyatlar, indirimler. Kuaför salonları. Sıra sıra küçük metinlerle dolu küçük kutucuklar. Bakımlı olmanın faydaları. Yeni muayenehane açan diş hekimleri ve doktorların uzmanlıkları. Alerjiler ve alternatif tıp hakkında tavsiyeler. Adres üstüne adres.

Yaklaşık on dakikalık okumanın sonunda yedi hata buldum ve her birini tırnağımla işaretledim. Yığının en altında kaliteli kâğıda basılmış, sağlam bir kitapçık vardı. Yanağımı yere yaslayıp tek elimle kitapçığı açtım ve birkaç sayfasını çevirdim. Kendini kültür merkezi olarak adlandıran bir şirket ve bir üniversite tarafından ortaklaşa işletilen bir yerin kataloğuydu.

Bunu nereden almışım acaba diye merak ederek bir sayfadan diğerine geçtim ve Shinjuku’da kan verdiğim gün elime tutuşturulmuş olabileceğini

fark ettim. Kapağına bir kez daha baktığımda “Kurs Kataloğu” yazdığını gördüm. Bu “kültür merkezi”nin ülke çapında ondan fazla yerde hizmet verdiği ve bu kitapçığın Shinjuku şubesi için olduğu belirtilmişti. Üstünkörü göz atınca bile gerçekten şaşırtıcı sayıda konu hakkında kurs verdiklerini görmek mümkündü. Sayfalar, aklınıza gelebilecek her türlü entelektüel faaliyet ya da hobiyle doluydu. Doğrulup kataloğu iki elime birden alıp dikkatlice okumaya başladım.

İçindekiler bölümüne göz atınca ana derslerin, yabancı diller, toplumsal katılım, sanat ve yaşam tarzı gibi geniş kategorilere ayrıldığını ve her biri için ortalama on ders olmak üzere daha spesifik konulara bölündüğünü gördüm.

Her kategoride “Yunan Siyasetine Giriş”, “Soseki Okumak” ve “Yeni Başlayanlar İçin Opera” gibi genel kültür ve klasik ideoloji kitaplarını anlaşılması kolay biçimde inceleyen başlıklar olduğu gibi, ileriki sayfalara geçtiğimde “Gnosis ve Kukai” gibi ilk bakışta anlayamadığım bir dizi dersle de karşılaştım. “Vimalakirti Sutra ve Vahiy Kitabı”, “Özel Görelilik Teorisi ve Uzay-Zaman Bükülmesi” ve “Böcekleri Anlamak” gibi derslerin yanı sıra “Aşk, Ruhlar ve Kanal Açma”, “Yakının Sınırları”, “Timsah-insanların Gizemleri” ve “Kuzushi Teknikleri ile Zen’in Tadını Çıkarmak” gibi başlıkları da dikkatle inceledim.

Braille alfabesi ve işaret dili derslerinin yanı sıra, İsveççe, Slovakça ve Hintçe gibi başlıca yabancı diller için çeviri ve konuşma dersleri, deneme yazmaktan ekmek pişirmeye, suluboya resimden mürekkeple boyamaya, tsurushi kazari,[5] porselen bebek yapma, fotoğrafçılık, kaligrafi gibi hemen her konuda ders vardı. Dans ve Japon saray müziği, tango ve şanson, dokuma, heykelcilik, bitki yetiştirme, yastık danteli, Budist heykelleri hakkında her şey, ahşap işçiliği ve çay seremonisi, tai chi ve tropikal balıklar, Tsukiji’de[6] suşi tadımı... Eski kaleleri ve Romanesk katedralleri gezebileceğiniz Japonya içi veya yurtdışı gezileri de kapsayan gezi kurslarından bahsetmiyorum bile. O kadar geniş bir seçenek yelpazesi vardı ki kurs başlıklarını, eğitmen isimlerini ve özetleri okurken kaşla göz arasında tam iki saat harcadım. Başlıklar numaralandırılmadığı için toplam sayıyı tam olarak hesaplayamadım ama katalogda neredeyse bin çeşit kurs olduğunu tahmin ediyorum. Birkaç cümle düşüklüğü dışında hiçbir baskı hatasına rastlamadım.

Bu kadar çok uzmanlık alanı mı, kültür mü, eğitim mi işte adına her ne

derseniz deyin, tüm bu alanlarda ders verebilecek yetkinlikte onca uzmanın olması ve üstelik bu derslerin verilebilmesi için uzman sayısının en az on ya da yirmi katı kadar ilgili insanın olması beni şaşkına çevirmişti; bir süre hareket edemeden mutfakta öylece yere uzandım. Shinjuku'nun bir köşesindeki bir binanın içinde her gün böyle dersler verildiğini gözümde canlandırmak bile ruhumu daraltmaya yetti ve derin bir iç çektim.

Buzdolabından bir bardak daha sake aldım ve içebilecek kadar başımı kaldırarak tekrar yere uzandım. Sakenin su ile birebir aynı görünmesine rağmen tadının tamamen farklı olmasını düşünerek gözlerimi kapattım ve vücuduma yayılan gevşeme hissinin tadını çıkarmaya baktım. Sonra çoraplarımı ve kot pantolonumu yavaşça çıkarıp vücudumdan sıyırırken, sebepsiz yere kendimi komik hissetmeye başladım ve yüksek sesle güldüm. Ahaha diye gülünce, gözlerimin önünde ahaha kelimesini görür gibi oldum. Hahaha diye gülünce ise hahaha'yı gördüm. Bunu fark edince daha çok güldüm. Kahkahalarım bittikten sonra oluşan sessizlik komiğime gitti ve tekrar yüksek sesle gülmeye başladım. Gülerek yerde yuvarlandığım esnada, kafatasımdaki tümsekleri ve çukurları hissedebiliyordum, bu da kafamın iki tarafının ne kadar farklı olduğunun farkına varmamı sağladı. Başımı boynumun izin verdiği kadar yukarı kaldırdım, ardından bir anda var gücümle bıraktım, donuk, tok ve enteresan bir ses etrafta yankılandı ve o kadar zevkliydi ki bunu tekrar tekrar yaptım. Sonunda midem bulanmaya başladı ve üstüne, gözlerim ile alnımın arkasındaki boşluğu doldurmaya başlayan bir uyuşukluk hali de bu bulantıya katılınca, farkına bile varmadan derin bir uykuya daldım.

---

3. Obon ya da sadece Bon, Japonların kutladığı bir Budist festivalidir. Toplamda üç gün sürer ve pek çok kurum tatile girer. Tarihi Ay takvimine göre belirlendiği için, temmuz veya ağustos ayına denk gelebilir (ç.n).

4. Japonya'da çöpler hassasiyetle ayrıştırılarak atılır. Mesela kâğıt, karton vb. atıklar salı günü atılırken, cam atıklar farklı, plastik türü atıklar farklı günlerde atılır (ç.n.).

5. Japonya'da özellikle yeni yıl kutlamalarında sıkça kullanılan, çeşitli nesnelerin bir ip veya kordon üzerine asılarak oluşturulduğu geleneksel bir süsleme biçimidir. Bu süslemeler genellikle kapı üstüne veya ev içinde asılır (ç.n).

6. Tokyo'da bulunan ve 2018 yılına kadar büyük balıkların açık artırma usulü satılmasıyla ünlü balık pazarı (ç.n).

4

Günlerden pazar diye mi, yoksa hep mi böyleydi bilmiyordum ama kültür merkezinin salonu hayli kalabalıktı.

İyi giyimli ev hanımları muhtemelen çoğunluktaydı ama aralarında orta yaşlarına yaklaşanlar olduğu gibi, öğrenciye benzeyenler de vardı. Arkadaş ya da tanıdık olduklarını tahmin ettiğim birçok grup vardı ve duvar boyu sıralanmış beyaz koltuklara veya masaların etrafına dizilmiş sandalyelere oturmuş laklak ediyor veya hal hatır soruyorlardı. İnsanların hararetle birbirine giren sesleri, belli belirsiz dalgalanarak kulaklarımın derinliklerinde yankılanıyordu. Burası bana tıpkı bir hastane salonunu çağrıştırıyordu. Etrafta uzuvları sargılı hastalar veya beyaz önlüklü kimseler yoktu ve nispeten daha fazla kahkaha duyulmasının yanı sıra ortamın kokusu da farklıydı ama yine de benzer bir manzara diye düşündüm.

Yıl boyunca devam etmeyi gerektiren kurslar bana uzak geliyordu, bu yüzden tek seferlik olanlara baktım, ancak işte bu dedirtecek bir şey bulamadığım gibi, ne yaptığımı da bilemez olmuştum. Yaklaşık iki haftadır, mutfağa gidip bira içerek bu histen kurtulmaya çalışıyordum. Sonunda, kültür merkezinin nasıl bir yer olduğuna dair fikir edinmek için gidip görmemin en iyisi olacağına karar verdim.

İçinde cüzdanımı, soğuk sake dolu termosumu ve cep telefonumu taşıdığım bez çantam omzumda asılı, lobide dolaşmaya başladım. Mekânın arka duvarının tamamı, sunulan kurslarla ilgili sayısız krem rengi broşürle dolu raflarla donatılmıştı. Broşürler katalogdan daha ayrıntılıydı, kurslar hakkında daha fazla bilgi veriyor, eğitmenlerin biyografilerini ve fotoğraflarını da içeriyordu. Hatta katalogda yer almayan bazı kurslar bile vardı.

En fazla, benim için tamamen yeni olan, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konuda eğitim almak istediğime karar verebilmiştim. Çalışma programıma ve bütçeme uygun birkaç seçenek belirledim. Prensip olarak,

grupça kalkıp hareket edilen ya da bir şey üretmeyi veya çalışmanızı herkesle paylaşmayı gerektiren kurslardan uzak durdum. İşaretlediğim derslerin hepsi biraz daha gelenekseldi; oturup birinin ders anlatmasını dinliyordunuz.

Dopdolu istiflenmiş raflarla kaplı duvar boyunca birkaç tur attıktan sonra beş ders için broşür toplamıştım: "Bizans Sanatına Giriş", "Dünya Trajedilerine Bir Bakış", "Deniz Memelilerinin Büyüleyici Yaşamları", "Cenaze ve Zen" ve "Uluslar ve Bağımlılıklar." Kanepelerden birine oturup artık karar vermem gerek dedim kendi kendime: Mekân kalabalık ama aydınlık. Atmosfer güzel ve burada olmaktan nefret etmeni gerektiren bir şey de yok. Ne seçtiğinin bir önemi var mı? Fazla düşünmeyi bırak. Bira içer gibi bir tane seç. Endişelenmeyi bırak. Bırak ve biraz eğlen. Bu, elbette para israfı da olabilir ama canın sıkılınca kalkıp gidebilirsin.

Tuvalete gidip bez çantamdan termosumu çıkardım ve bir kapak dolusu sake içtim, ama bir süre klozette oturunca gözlerimin hafiften kapandığını fark ettim. Koridordaki otomatlara gidip bir kutu sade kahve aldım ve hemen oracıkta kafaya diktim. Artık kararımı vermiştim: "Dünya Trajedilerine Bir Bakış." Hafif bir özgüven patlamasıyla boş kahve kutusunu geri dönüşüm kutusuna atınca, aptalca bir çınlama duyuldu.

Kayıt işlemlerini halletmek için en yakın bankoya doğru yürüdüm. İnce, gümüş çerçeveli gözlükler takan bir kadın, gözleriyle hemen arkamdaki sıra otomatını işaret edince özür dileyerek başımı eğip arkamı döndüm. Oturarak sırasını bekleyen orta yaşlı bir kadın bana bet bir bakış atıp hızla kafasını çevirdi. Benim numaram 357 iken gişenin üzerindeki elektronik pano sıradaki numarayı 340 olarak gösteriyordu. Az önce oturduğum koltuğa döndüm ve numaramın görünmesini bekledim.

Sıram bir türlü gelmiyordu. Öğle yemeği saatini geçtikten sonra, salondaki kalabalık daha da arttı. Şaşkınlık içinde, muhtemelen sadece pazar günleri bu kadar kalabalık oluyordur diye kendi kendime hayıflandım. Oturduğum yerde beklemeye devam ederken, bez çantamı dizlerimin üzerine koyup gözlerimi kapattım.

Midem mi, başım mı, sırtım mı, neresi olduğunu tam olarak kestiremediğim bir yerde girdap gibi bir his dönüp duruyordu; neredeyse 14 yıl önce hayatımda ilk kez içki içince yaşadığım o mide bulantısını net bir şekilde hatırladım. Ama eve gidecek durumda değildim. En azından kayıt

işlemlerim bitene kadar dayanmak zorundaydım diyerek sırtımı duvara yasladım ve kucağımda duran çantanın kumaşını destek almak istercesine iki elimle birden kavradım. İçim biraz yatışır gibi oldu ama numaramı duyup ayağa kalkınca neredeyse kusacak gibi oldum. Adım atmayı bırakıp defalarca tükürüğümü yuttuktan sonra bankoya doğru ilerledim ama daha o saniye mide bulantısı tekrar kendini hissettirince, masadaki görevli kadına elimle beklemesini işaret ettim. Hemen arkamda, üzerinde tuvaleti gösteren bir ok bulunan bir tabela gördüm, anlamasını ümit ederek tabelayı işaret ettim ve elimi ağzıma götürerek tuvalet istikametine ilerledim. Ama sonra midem tuhaf bir guruldama eşliğinde spazm geçirmeye başladı. Boğazımın arkasındaki dilimin kökünün gerildiğini ve midemdekilerin yukarı doğru hareket ettiğini hissettim. Tuvalet, koridorun en sonunda, kayıt bankosundan olabildiğince uzaktaydı. Var gücümle dilimi kontrol etmeye çalışarak boğazımı kapattım, ağzımdaki sıvıyı geri döndürmek için dişlerimi sıkarak koştum ama yetişemedim.

Tuvaletlerin girişinde ellerimin içine kustum, kahverengimsi sıvı parmaklarımın arasından akıyordu. Derin bir nefes alır almaz tekrar kusasım geldi ve yine aynı şekilde avuçlarımın içine kustum. O anda erkekler tuvaletinden hızla biri çıktı ve birbirimize çarptık. Görünüşe göre kusmuğumu ya da kusmakta olduğumu fark etmemiş olacak ki etrafımdan dolanmaya çalıştı ve dengesini kaybetti. Kadınlar tuvaletinden çıkan bir kız bana iyi olup olmadığımı sorup beni içeri götürdü. Başımı defalarca sallayarak lavaboda ellerimi yıkadım, ağzımı çalkaladım ve kızdan özür diledim. Özür dilerim, ben iyiyim, çok özür dilerim. Kız katlanmış bir tomar kâğıt havlu uzatıp kısa süreliğine aynadan bana şüpheyle baktı ama sonunda yüzünü buruşturup peki dedi ve başını eğip gitti.

Az önceki kabine girip klozete oturdum, başımı eğdim ve bulantımın geçmesini bekledim. Bir kez kustuğum için çok daha iyiydim, karnımı ovuştururken tekrar tekrar derin nefes aldım.

Bir süre istifimi bozmadan bekledim ama tekrar kusacağıma dair bir işaret olmayınca kabinden çıktım ve az önce kustuğum girişe bakmaya gittim. Kusmuğun fayanslarla sınırlı kaldığını ve halıyı kıl payı ıskaladığını görünce rahatladım. Temizlik dolabından, su kovası ve daha sonra yerine yenisini bırakırım diyerek hafif yıpranmış bir bez alarak görebildiğim bütün kusmuk kalıntılarını güzelce sildim. Bezi sıkmayı bitirdikten sonra her şeyden vazgeçip doğruca eve gitmek istedim ama çantamı kayıt bankosunda

bıraktığımı fark ettim.

Bekleme salonu hiç değişmemişti; sohbet eden, broşür ve el ilanlarını okuyan ve kayıt sırasını bekleyen insanlarla doluydu. Mesafeden koruyarak, az önce numaramın söylendiği bankoya doğru baktım ama çantamdan hiçbir iz göremedim. Gişede kayıt yaptıran kişi işini bitirdi ve bir sonraki numara çağrılmadan önce fırsatı değerlendirip kadına bir şeyler söylemeye başladım ancak, lütfen bir numara alır mısınız diyerek sözümü kesince, ben de tekrar sıra numarası alıp daha önce olduğu gibi beklemek için kanepeye döndüm. Önümde altı kişi vardı.

Dalgın gözlerle salonu tararken, karşı çaprazımdaki koltukta oturan adamın bir süredir düzenli aralıklarla bana baktığını fark ettim. İki yanımda da kimse oturmadığına göre, gerçekten bana bakıyor olma ihtimali yüksekti. Cebimden bir mendil çıkardım ve ağzımın etrafındaki bölgeyi soğukkanlı bir şekilde sildim. Mendilimde herhangi bir iz olmadığını görünce rahatlamıştım.

Bir süre geçmesine rağmen adam benimle ilgileniyor gibi görünüyordu ve bu yüzden sakinliğimi korumakta güçlük çekiyordum. Nereye bakacağımı bilemiyordum ve olup biten karşısında tedirginlik duymaya başlamıştım ki birden, yoksa bu adam tuvaletlerin girişinde kusarken bana çarpan adam olabilir mi diye aklıma takıldı.

Çaktırmadan ayakkabılarına şöyle bir baktım. Açıdan dolayı sadece bir ayağı görünüyordu ama görebildiğim kadarıyla ne ayakkabısında ne de pantolonunun paçasında herhangi bir leke yoktu. Eline veya yüzüne bulaştırmış olamazdım ama oturduğum yerden göremediğim bir yerine bulaştırmış olabilirdim. Hal böyleyken, yapılacak en iyi şeyin yanına gidip ondan özür dilemek olduğunu düşündüm. Ama ya başka biri çıkarsa ne yapacaktım?

Göğsüm adeta kurşunla doluyormuşçasına ağırlaşıyordu ama birbiri ardına nefes alarak, kendime bu benim sorumluluğum dedim. Ve sonra, bunu bir iş olarak düşünürsen yaparsın diyerek kararlılıkla ayağa kalktım ve adamın oturduğu yere doğru yürüdüm.

Hayatımda ilk kez yabancısı olduğum bir yerde tanımadığım birine bir şey söylüyordum.

“Affedersiniz” dedim çenesine bakarak. “Biraz önce, tuvaletlerin orada, sizin üzerinize?..”

Orada duraklayınca cümleye kaldığım yerden devam etmem imkânsız

hale geldi. O kadar gergindim ki devamında ne diyeceğimi bilmiyordum. Sizin üzerinize?.. Size mi bulaştırdım? Şey işte... Kafamda düzgün bir cümle kurmak için elimden geleni yapmama rağmen kem küm etmekten ileri gidemiyordum. Sonunda,

“Ha siz şu az önceki kişisiniz değil mi?” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda” dedim tükürüğümü yutarak. Adam bunu duyduğuna sevindiğini söyleyip hafifçe gülümsedi, ardından bir sessizlik hâkim oldu.

Alnı hayli açılmıştı ve küçük bukleler halinde oraya buraya savrulan yumuşak görünümlü siyah saçlarına aklar karışmıştı. Ne kalın ne de ince olan kaşları da beyaz kıllarla kaplıydı ve ortası açık bir köprü gibi yanlara sarkıyordu. Yaşını söylemek zor olsa da ellili yaşların ortasında görünüyordu. Üzerinde solmuş ve yıpranmış koyu mavi bir polo tişört vardı ve göğüs cebinden birkaç kalem sarkıyordu. Yıpranmış açık bej pamuklu pantolon ve altına ilk başta deri mi yoksa sentetik mi olduğu anlaşılamayan bir çift spor ayakkabı giymişti.

“Ee, şey” dedim sessizliği bozarak. “Az önce ben... Gerçekten... Özür bile dileyemediğim için üzgünüm, biraz önce yani, acaba ayakkabılara falan bulaşmış olabilir mi diye merak ettim.” Kelimeleri çıkarmakta zorlansam da bu defa en azından cümlemi tamamlayabilmiştim.

“Ha” dedi, ayakkabılarına baktı ve güldü. “Hiç sorun değil. Benim dikkatsizliğim yüzünden çarpıştık, o yüzden özür dilemesi gereken benim.”

“Hayır, benim” diye yanıtladım.

Artık söyleyecek bir şey kalmamıştı ve başımı öne eğip geri çekildim. Adam da başını öne eğdi. Tam koltuğa dönmek üzereyken sıra numaram söylenince, rotamı değiştirip bankoya yöneldim.

“Affedersiniz ama sanırım burada bir çanta unuttum.” Numaramın yazılı olduğu küçük kâğıdı masanın üzerine koydum.

Gümüş çerçeveli gözlük takan kadın bana baktı, yerinden kalkmadan sandalyesiyle dönerek, lacivert çantamı alıp masanın üzerine bıraktı.

“Özür dilerim” diyerek başımı eğdim.

Kadın hiç oralı bile olmadan bıkkın bir şekilde sıradaki numarayı çağırdı.

Çantamı omzuma atıp çıkışa yöneldim ama adama bakmaktan da kendimi alamadım. Bacak bacak üstüne atıp kamburunu çıkarmıştı ve dizinin üzerindeki not defteri benzeri bir nesneye bir şeyler yazıyordu. Koridoru yavaşça arşınlayıp asansöre yürüdüm, düğmeye bastım. Asansör gelince içeri girdim, aşağı indim ve binadan çıktım.

Öğleden sonra güneşi bir sel gibi aniden yüzüme çarpınca, istemsizce gözlerimi kıstım. Binanın hemen dışındaki meydan susuz bir deniz gibi görünüyor, yere saplanmış bir kılıç gibi duran saatin kolları ise tam üçü gösteriyordu.

Ertesi pazar, yeni bir yer bezi alıp Shinjuku'daki kültür merkezine tekrar gittim.

Omzumdan sarkan bez çantamın içinde toz bezi, cüzdanım ve bir de sake termosu vardı. Merdivenden inip dış kapıdan çıkınca cep telefonumu unuttuğumu fark ettim ama geri dönüp almadım. İş dışında arayan olmadığı gibi, bugün günlerden pazardı. Havadaki ağır nemi kenara itercesine otobüs durağına kadar yürüdüm.

Yaklaşık sabah sekiz gibi içmeye başlamıştım, 350 mililitrelik olanlardan tam dört kutu bira içmiştim. Yaşananlardan sonra bazı denemeler yapmıştım ve alkolle kafeini karıştırmadığım sürece rahatsızlanmadığımı keşfetmiştim, bu yüzden sabahları sadece bira içiyordum.

Bekleme salonu, geçen haftadan beri hiç değişmemiş gibiydi. Sanki bu bir haftalık zaman dilimi yekten sıkışmıştı ve ben henüz birkaç saat önce gelip orada duruyordum.

Sabah içtiğim biralar ve istasyondaki bankta treni beklerken içtiğim sake sayesinde epey gevşemiştim. Gevşemekten ziyade uyuşuk hissediyordum ve acaba içkiyi fazla mı kaçırdım diye bir an aklımdan geçtiyse de, tüm bunların hiçbirinin en ufak bir önemi yokmuş gibi hissetmeye başladım, ne fark ederdi ki? Numaramı alıp koltuğa oturdum ve biletin üzerindeki rakamlara uzun uzun baktım. Elektronik panoya göre, sıranın bana gelmesi için on üç kişinin daha çağrılmasını beklemem gerekiyordu.

Kanepenin kenarına oturarak, neredeyse yatacak kadar uzanıp arkama yaslandım ve etrafta dolaşıp harika vakit geçiriyormuş gibi sohbet eden insanları izledim. Oturduğum yere yakın bir alan, kafeterya haline getirilmişti ve kısa bölmeler sayesinde dinlenip çaylarını içen insanların kafalarının tepesini görebiliyordum. Farklı renklerde çeşit çeşit kafalar. Girişte kasanın yanında sıralanmış sandalyelere oturmuş, yer bekleyen bir sürü insan da vardı. Fincanlara temas eden kaşık çatal tıngırtıları ve neşeli kahkahalar, yüzüme doğru süzülen hava akımındaki kahve kokusuna karışıyordu.

Parmaklarım ağırlaşmış, dirseklerim uyuşmuştu. Kucağımdaki çantadan

gümüş renkli termosu çıkardım ve çevirerek açtığım kapağına sake doldurup bir dikişte içtim. İçki, sıcak ve ağır bir şekilde mideme indi. Çok geçmeden o karakteristik kokunun boğazımdan geri geldiğini hissettim. Cheesecake'lerle dolu vitrine bakınca, kafeterya alanından çıkmakta olan bir adamla göz göze geldim. Geçen haftaki adamdı.

Bana baktı ve hafifçe gülümseyerek başıyla selam verdi. Neden gülümsediğini anlayamasam da ben de aynı şekilde başımı eğerek karşılık verdim.

"Kurs için mi buradasınız?" diye sordu neşeli bir yüz ifadesiyle.

Defalarca başımı salladıktan sonra,

"Henüz bekliyorum" diye yanıtladım.

Ondan özür dileyeli bir hafta olmuştu ama her şey dakikalar önce olmuş gibi geliyordu.

"Neyi bekliyorsunuz?" diye sordu. Aşina olduğum solmuş lacivert polo tişörtünün cebi, uçlu ve kurşunkalemlerle absürt derecede şişmişti, bir süre cebinden gözümü alamadım.

Adam nedense hiç kıpırdamadan öylece durup bana bakıyordu. Bana bir şey sorduğunu fark ettim, bu yüzden konuşmayı kafamda dikkatlice geri sarıp ona şöyle cevap verdim. "Çağrılmayı bekliyorum." Az önce içtiğim sakenin midemin dibine ulaştığını hissediyordum. "Çağrılmayı bekliyorum" dedim tekrar. Henüz aldığım nefes yeniden yüzeye çıkmak ister gibi olunca, bastırmak istercesine tükürüğümü yuttum.

"Aa, öyle mi?" dedi adam bankoya bakarak.

"Bu..." dedim, adamın göğüs cebini işaret ederek. "Düşerseniz falan tehlike yaratabilir."

"Hangisi?" diye sordu gözlerini biraz daha açarak.

"Cebiniz" dedim parmağımla işaret ederek.

"Cebim mi tehlike yaratacak?"

"Kalemler tehlikeli, düşerseniz, boğazınıza falan."

Adam boynunu uzatırcasına göğüs cebine baktı ve bana döndü.

"Sivri uçları aşağı baktığı için sorun olmaz herhalde. Üst kısımları yuvarlak."

"Ha" deyip derin bir iç çektim. "Yuvarlak olması onları güvenli mi kılıyor yani?"

"Muhtemelen evet."

"Anıldım."

“Pardon?”

“Şey yani, anla... anladım.”

Egzoz gazı çıkaran bir makine gibi art arda nefes alıp verdikten sonra kocaman bir nefes aldım ve aldığım kadarını verdim.

Her nefeste kollarımla bacaklarım daha da ağırlaşıyordu, uykum geldi diyemezdim ama vücudumdaki enerji boşalıyor gibiydi ve gözkapaklarım kendiliğinden kapandı.

Artık neredeyse yatar pozisyonda gözlerimi ovuşturdum. Her ne kadar odaklanmaya çalışsam da gözkapaklarımın düşmesini engelleyemeyince, her iki işaretparmağımla kaşlarımın etrafındaki deriyi yukarı çektim.

“Şey” dedi adam. “Hafif sarhoş olmuşa benziyorsunuz sanki.”

“Evet” dedim yavaşça.

“Derslere sarhoş mu giriyorsunuz?” diye sordu biraz kamburunu çıkararak.

“Girmiyorum” dedim. “Bugün bezi koymak için geldim.”

“Bez mi?”

“Tuvalete, telafi için.”

“Bir şey mi kırdınız?”

“Tuvalete” diyerek tuvaletlerin olduğu yönü işaret ettim.

Adam söylediklerime, demek öyle dercesine kafasını sallayarak kısa sürede görüş alanımdan çıktı. Sarıldığım bez çantayı bir kenara bıraktım ve kollarımı kavuşturdum, artık gözkapaklarımın gücüne karşı koyamıyordum. Çok geçmeden uykuya daldım.

Etrafımda dönen bir vızıltı sesi, uzaklardan bir yerden yaklaşıp sonunda tam önüme durup gözlerimi kocaman açmama sebep olduğunda, saatin kaç olduğu ya da nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dilimin altında, çenemin etrafında soğuk bir şey hissettim ve elimin tersiyle sildim. Salyaydı.

Bekleme salonuna şöyle bir göz atınca hiçbir şeyin değişmediğini gördüm: İnsanlar birbirleriyle sohbet ediyor, numaralarının çağrılmasını bekliyor, sandalyelerde oturup bir şeyler okuyordu. Duvardaki saate baktım, saat üç buçuktu. Anlaşılan yaklaşık üç saattir burada uyuyordum. Ellerimin tersiyle defalarca gözlerimi ovuşturdum, kafamın içi sis perdesiyle kaplanmış gibiydi.

Bundan sonra ne yapacağımı bilemiyordum, nereye gitmem gerektiği ya

da ayağa kalktıktan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, gözümü açtığımdan beri yirmi dakikadır aynı pozisyonda oturuyordum. Derken aniden bir melodi çaldı ve sesle bir an irkildim. Salonda yankılanan sesi dinlerken omuz silktim. Tekrar tekrar çalınan monoton melodiyi dinledikçe ses gittikçe yükseliyor gibiydi ve sonunda, ses acaba daha ne kadar yükselebilir diye merak ederken kesildi. Bankonun arkasındaki kapılar açıldı ve dışarıya sohbet eden bir dizi insan döküldü. Onca yüz ve kafanın arasında lacivert polo tişörtlü adamı gördüm, bana başıyla selam verip yanıma geldi.

Adam oturduğum yerin tam önünde durunca ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım. Kendi çantasından bir şişe su çıkarıp bana uzattı.

“Aslında daha önce getirmiştim ama döndüğümde uyuyordunuz” dedi.

“Daha önce derken” diye sordum. Sesim biraz boğuk çıkmıştı. “Üç saat kadar önce mi?”

“Evet. Dersim vardı ve şimdi bitti. Tekrar burada görünce...”

Adam gülümseyince yanaklarında ve gözlerinin kenarlarında keskin kırışıklıklar belirdi; bunu görünce her şeyden çok utandım ve başımı öne eğip yere bakarak özür dilerim dedim.

“Sadece uyuyordunuz, özür dilenecek bir şey yok” deyip güldü. “Geçen gün kendinizi pek iyi hissetmiyor gibiydiniz. Bugün de aynı durum olabilir diye endişelendim. Resepsiyondan birine söylerseniz, arka tarafta bir süre uzanabileceğiniz bir yer var.”

“Şey, şimdi iyiyim” dedim kısık sesle ve defalarca başımı eğdim. “Özür dilerim.”

“Buyurun” dedi adam ve şişeyi bana tekrar uzattı. Bir elimi alnıma bastırdım ve diğer elimle tereddütle şişeyi aldım. Çok susamıştım ama nedense kapağını açıp suyu dudaklarıma götüremiyor ve onun önünde içemiyordum. Şişeyi aldığım elimde tutarak teşekkür ettim, tekrar eğildim. Ancak kanepenin üzerinde duran diğer elime baktığımda, bez çantamın yerinde olmadığını fark ettim.

* * *

“Tamam. Eğer ortaya çıkarsa, sizi bu numaradan ararız.”

Oldukça genç görünen polis memuru olay tutanağını okuduktan sonra

yüzüme şöyle bir baktı. Duygudan yoksun, tuhaf bir konuşma tarzı vardı. Zaman ayırdığı için teşekkür ettim, selam verdim ve karakoldan ayrıldım. Kültür merkezindeki görevlilerin yardımıyla her yerde çantayı aradık ama bulamadık.

Benimle gelen ve ben tutanağı doldururken dışarıda beni bekleyen kültür merkezindeki adama "Çok özür dilerim" dedim. Eğildim. "Dikkatsiz davrandım, benim hatamdı."

"Sorun değil" dedi adam. "Bulabilirler umarım."

"Benimle buraya kadar geldiniz... Üstüne burada beklediniz, gerçekten çok özür dilerim."

"En azından kredi kartı veya telefon gibi müşteri hizmetlerini arayıp kapattırmayı gerektirecek şeyleriniz kaybolmadı. Bu arada banka kartınız?"

"Evde."

"Çok iyi. Bazen cüzdanlar bulunuyor ama boş oluyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Genelde parayı alıp bir kenara atarlar. Ben sıkça bir şeylerimi kaybederim ama iki defa cüzdanımı geri alabildim."

"Öyle mi?" dedim.

"İçinde bir şeyde adresin falan yazıyorsa çok işe yarıyor" dedi.

Shinjuku Metro İstasyonu'na kadar olan yolu adamla birlikte yürüdük.

Yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Spor ayakkabılarımın kirli asfalt ve kaldırım taşları üzerinde salınımını izlerken, bu devasa şehrin pek bilmediğim yollarında eli boş yürümenin ne kadar da doğal olmayan ve tedirgin edici bir deneyim olduğunu düşündüm.

"Nezaketiniz için çok teşekkür ederim."

Shinjuku İstasyonu'na varmıştık, gelip giden insanlarla dolu giriş kapısının önünde adama teşekkür ettim. Cüzdanımı kaybettiğim için hiç param yoktu, bu yüzden ondan bin yen ödünç almak zorunda kaldım.

"Yeterli mi?" dedi adam.

"Yeterli" diyerek önünde eğildim. "İlk fırsatta ödeyeceğim."

"Hiç acelesi yok, gelecek hafta da orada olacağım için, görünce seslenirsiniz."

Gelecek hafta da orada olacağım. Adamın ağzından çıkan bu sözleri duyunca koltuklar, banko ve tuvalette olanlar gözümün önüne geldi ve kendimi çok kötü hissettim. Epey bir tereddüdün ardından, ne olur ne olmaz

diyerek iletişim bilgilerini istedim. Elbette, diyerek kabul etti ve ödünç aldığım bir kâğıda karşılıklı iletişim bilgilerimizi yazıp takas ettik.

“Santaba mı?” diye sordum adamın verdiği kâğıtta yazan isme bakarak.

“Mitsutsuka” dedi gülerek.

“Mitsutsuka”[7] dedim.

“Aynen.”

“Mitsutsuka” diye tekrarladım.

“Bazen Sanzoku dedikleri bile oluyor” diyerek güldü ve omuz çantasını düzeltti. “Ve sizin adınız Fuyuko Irie.”

“Doğru” diye cevap verdim ama pat diye adımı yüzüme söyleyince doğrudan yüzüne bakamadım ve kafamı eğip Mitsutsuka’nın ayakkabılarının ucuna baktım.

“Görüşürüz” dedi Mitsutsuka, bana kısaca el salladı, kapıdan geçtikten birkaç saniye sonra yeni bir insan kalabalığının içinde kayboldu.

* * *

“Cüzdan kaybetmek bambaşka bir hasar bırakıyor, değil mi? Kartlarını işleme kapattırdın mı?” diye sordu Hijiri, ahizeye doğru iç çekerek. Kapattırdım, dedim düşünmeksizin ama aslında herhangi bir kredi kartım yoktu. Çantamı kaybedeli dört gün geçmesine karşın, polisten bir haber de gelmemişti.

“Eh en azından cep telefonun kaybolmamış, bu da bir şey.”

“Hı hı” dedim.

“Hiçbir şey fark etmedin mi?” diye sordu Hijiri. Uyuyakalacak kadar sarhoş olduğum gerçeğinden bahsetmeden, kanepede otururken düşüncelere daldığımı ve birden çantanın yerinde olmadığını söyledim.

“Kapkaç olayları sık yaşanıyormuş gerçi.”

“Evet.”

“Sen ne kadar dikkatli olsan da çalacağı varsa çalıyorlar.”

“Hı hı.”

“Sanırım her şey şansa bağlı.”

“Evet.”

“Eşyalarını çaldırmak ne kadar korkunç olsa da, en azından yanında o kibar adam varmış.” Hijiri pek de inanmıyor gibiydi. “Belki de bu kendi başına bir denge şeklidir, ha?”

“Sanırım öyle” dedim.

“Hem sen kültür merkezinde ne yapıyordun ki?” diye sordu Hijiri bir an hatırlamışçasına. “Ders mi alıyorsun?”

“Sadece bir arkadaşımın ayak işlerini yapıyordum.”

“Haa, tamam.”

Sesinin tonundan, yalanımın işe yaradığı anlaşılıyordu.

“O tarz yerlerin ilginç bir kültür anlayışı var” diye güldü Hijiri. “Peki o kibar adam da kültür merkezinde miydi?”

Ona muğlak bir cevap verdim. Hijiri mırıldandı, hâlâ şüpheciydi. Bir süre olağan iş konularından bahsedip telefonu kapattık.

Çantamı kaybettiğimin ertesi günü, Mitsutsuka’yı yazıp verdiği numaradan aradım (iki kutu bira içtikten sonra) ve parasını geri ödeyebileceğim günü ayarladım.

Ona taahhütlü posta yoluyla nakit para göndermeyi düşünmüştüm ama telefonda konuşunca, yaşadığım yere oldukça yakın bir yerde çalıştığını söyledi ve bu yüzden ertesi akşam daha önce hiç kullanmadığım bir istasyonun hemen yakınındaki bir kafede buluşmaya karar verdik. Sözleşip telefonu kapattıktan sonra, hatalı bir karar vermişim gibi kendimi huzursuz hissettim ama devam edip bir iki bira daha içince kafamdaki tüm sorular giderek zihnimin derinliklerine çöküp gözden uzaklaştı.

Mitsutsuka ile buluşmaya söz verdiğim gün, bütün sabahı bir gün önce yaptığım işi özenle gözden geçirmeye ayırdım, ardından kendime öğle yemeği hazırladım ve kısa bir mola verdim. Daha sonra bazı kitapları iade etmek için semt kütüphanesine gittim, ardından saat altıya kadar el yazması bir müsvedde ile taslağı kıyaslayarak çalıştım.

Buluşma saatimiz yaklaştıkça huzursuzluğum artıyor, saate bakıp akrep ve yelkovanın yerini teyit ederek tekrar iç geçiriyordum.

Saat altıyı on geçeyi gösterdiğinde, masamın üzerine yayılmış müsveddelere ve taslak sayfalarına çekidüzen verdim ve tüm kurşunkalemlerimi mükemmel derecede sivriltip kalemliğe koydum. Sonra yüzümü yıkadım, biraz nemlendirici sürdüm ve saçlarımı taradım. Saçımı toplayıp toplamama konusunda tereddüt etsem de sonunda açık bıraktım. Daha sonra mutfağa gidip buzdolabından bir kutu bira alarak ağır ağır içtim ve odama döndüm.

Şifonyerimin çekmecelerine bakarken ne giysem diye epey düşündüm ama pek fazla seçeneğim yoktu, bu yüzden en üstte katlanmış duran yeni yıkanmış tişört ile pamuklu pantolonda karar kıldım. Giyinip girişin yanındaki boy aynasının karşısına geçtim ve uzun zaman sonra ilk kez kendime bakıp tepeden tırnağa kendimi taradım. Yan dönünce, bedenimin hatırladığımdan çok daha inceldiği hissine kapıldım ve bir süre aynaya baktım. Ardından önüme döndüm ve aynı şekilde bana baktığını gördüğüm yüzüme baktım. Orasına burasına düşen gölgelerle çukurlu görünen yüzüm çok güven veren bir ifadeye sahip değildi. O yarı açık dudaklarım keşke bana bir şey söyleyecek olsa diye içimden geçirdim, ki her ne söylerse söylesin dinleyeceğime şüphem yoktu, ama ne kadar beklediysem de tek hece bile çıkmadı. Aynadan nasıl uzaklaşacağımı veya aynadaki beni nasıl orada bırakacağımı bilemez hale geldim. Ellerimi başımın üstüne koydum. Kafatasımın kıvrımlarını takip ederek yavaşça aşağı doğru indirdim. Şakaklarımdan yanaklarıma gelince ellerimi yukarı kaldırdım ve avuç içlerimi tekrar aşağıya, yukarıdan aşağıya doğru kaydırdım. Aynanın içindeki ben de aynı hareketleri tekrarladı. Evden çıkma vaktim gelene kadar aynı şeyi tekrar tekrar yaptım.

Kafenin penceresinden Mitsutsuka'nın benden önce geldiğini ve kitap okuduğunu görebiliyordum. Çıkmadan önce içtiğim biraların etkisini yanaklarımda hissederek kapıyı ittim, içeri girdim. Karşısına oturup özür diledikten sonra çantamdan içinde bin yenlik bir banknot bulunan zarfı çıkardım, masanın üzerine koyup Mitsutsuka'ya doğru kaydırırken eğildim. Zarfı korumak için defterimin içine koymama rağmen köşelerinden birinin bükülmüş olduğunu görebiliyordum.

"Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ne demek" dediği duyduktan sonra, bir elinin zarfın üzerinde durduğunu gördüm. Kısa bir sessizlik oldu ama Mitsutsuka'nın gözlerinin içine bakamadım, bunun yerine kâğıt mendille alnımı siliyor ya da çantamı elimde top gibi sıkıştırıyordum.

Mitsutsuka sessizliği bozarak, "Esas ben özür dilerim" deyince itiraz edercesine başımı defalarca salladım. "İlla bu hafta getirmen gerekmiyordu. Kültür merkezine bir sonraki gelişinde verebilirdin. Hiç acelesi yoktu."

"Tabii ama" dedim, ağzım yapış yapış ve kuruydu, bu yüzden masanın üzerindeki su bardağından bir yudum aldım. "Artık kültür merkezine

gideceğimi sanmıyorum.”

“Aa, öyle mi?” diye sordu Mitsutsuka.

“Evet” dedim. Kucağımdaki bez çantayı iki elimle birden tutup başımı birkaç kez salladım.

“Kursun mu bitti?”

“Hayır” dedim. “Kaydolmayı düşünüyordum ama iş takvimime uymadı.”

“Öyle mi?” dedi başıyla anladığını teyit ederek.

Bir öncekine benzer bir sessizlik daha oldu, bu sırada parmağımın ucuyla kaşımın etrafındaki bölgeyi kaşıdım, sonra aşağı baktım ve saçlarım yüzüme düştü. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ama bu kez de nasıl oturmam gerektiğini kestiremeyip endişeye kapıldım. Bir süre masanın yüzeyine baktım. Hiç damla izi veya su lekesi bırakılmadan güzelce silinmişti ama ne kadar silinirse silinsin, yok olacakmış gibi durmayan inatçı kir katmanlarını görmek de mümkündü. İçimden bira ya da sake gibi bir şeyler içmek geçiyordu. Aklıma kaybettiğim gümüş renkli termosum geldi. İstasyona vardığımda ve kafeye girene kadar hissettiğim hafif vızıltı, her nedense hızla kayboluyordu ve bu da kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu. O anda, borç aldığım parayı iade etmiş ve buluşmamızın amacını yerine getirmiş olduğumu fark ettim. Elbette yapılacak en mantıklı şey hemen kalkıp gitmek olacaktı. Burada daha fazla oturma fikri çok geçmeden dayanılmaz bir hal aldı. Mitsutsuka’ya bakınca, onun yüzünde de bir gariplik olduğunu düşündüm. Belki de kalkıp onu yalnız bırakmamı bekliyordu ve bu fikir bir kez aklıma düştüğü için artık geri dönüş yoktu. Derin bir nefes aldım ve kalkmak için sandalyemi geriye ittim. İşte o zaman Mitsutsuka konuştu.

“Ne içersin?”

Henüz bir şey ısmarlamadığımızı fark edip mönüye şöyle bir bakarak gözüme ilk çarpan iki kelimeyi söyledim: sıcak kahve. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Mitsutsuka da aynısından alacağını söyledi. Orta yaşlı bir kadın arka taraftan masamıza doğru ilerledi ve önüme bir bardak su koyduktan sonra siparişimizi aldı. Dolgun, yuvarlak hatlı vücudunu saran siyah bir önlük giyiyordu, tek kelime etmeyip çenesini hafifçe hareket ettirerek siparişlerimizi doğruladı. Ardından tıpkı geldiği zamanki gibi ağır hareketlerle tekrar arka tarafa ilerledi. Kolları ve bacakları vücudunun geri kalanına göre çok zayıf görünüyordu. Oturduktan hemen sonra

yudumladığım suyun Mitsutsuka'ya ait olduğunu ancak o zaman fark ettim ve yeni gelen bardağı daha önce içtiğim bardakla sessizce değiştirirken yüzüm kızardı.

Tek kelime etmeden kahvelerimizin gelmesini bekledik.

"Buralarda bir yerde mi çalışıyorsunuz?" Sonunda tarifsiz sessizliğe dayanamayarak sordum. Vücudumda kalmış olabilecek sarhoşluk kalıntılarından toplayabildiğim kadarına tutunmaya çalışarak temkinli bir şekilde söz açtım.

"Evet" dedi Mitsutsuka. "İstasyonun yanındaki lisede."

"Öğretmensiniz demek?" diye sordum.

"Evet."

"Öğretmensiniz demek" diye tekrarlayıp kâğıt mendille ağzımın etrafını sildim. "Ne öğretmenisiniz peki?"

"Fizik öğretiyorum" dedi Mitsutsuka.

"Fizik mi?"

"Evet."

"Fizik derken..." dedim ama devamını getiremedim. Az önceki kadın masaya döndü ve fincanların kulplarını saat üç yönüne çevirerek kahvelerimizi koydu. Bir törene tanıklık ediyormuşuz gibi, ciddiyetle onun bir dizi hareketini izledik. İçinde şeker ve süt bulunan küçük tabağın kenarını parmak uçlarıyla sıkarak masanın ortasına doğru sürükledi, ardından adisyonu kenara koyup tekrar uzaklaştı.

"Peki ya siz, Bayan Irie?" diye sordu. "Siz çalışıyor musunuz?" Kahvesinden bir yudum aldı.

Beklenmedik bir anda ismimle hitap edilince biraz gerildim. Kahve içmeyi düşündüm ama o kadar koyu ve sıcaktı ki onun yerine biraz su içtikten sonra cevap verdim.

"Hayır, yani şey, evden çalışıyorum."

"Evden."

"Evet... Şey, redaktörlük yapıyorum ama serbest zamanlı olarak evden çalışıyorum."

"Kitapları mı düzeltiyorsunuz?"

"Evet."

"Demek öyle" dedi Mitsutsuka gözlerini biraz açarak.

"Evet."

"Nasıl kitapları düzeltiyorsunuz peki?"

“Teknik uzmanlık gerektirenleri yapamıyorum ama okuyabildiğim hemen her türlü kitabı yapıyorum.”

“Roman falan da mı?”

“Evet.”

“Demek öyle.”

“Evet.”

“Zor mu peki?” diye sordu Mitsutsuka.

“İş mi?”

“Evet.”

“Ne desem ki... Sürekli oturuyorum sonuçta ama zor denemez, nasıl derler... Pek bir zorluğu yok sanırım.”

“Hım.”

“Bay Mitsutsuka, siz kaçıncı sınıflara ders veriyorsunuz?”

“Tüm sınıflara” dedi. “Alt tarafı sıradan bir lise olduğu için hiç kimse fiziğe derin bir ilgi duymuyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet” deyip fincanı ağzına götürdü ve çenesini biraz açıp boynunu eğerek kahvesinden bir yudum aldı.

“Çok sıcak değil mi?” diye ağzımdan çıkıverdi.

“Sıcak” diye yanıtladı Mitsutsuka. “Ama her nedense kaynar sıcaklıkta olan içecekleri bile içebiliyorum.”

O andan itibaren, tekrar eden uzun sessizlik araları vererek tanıştığımız kültür merkezi hakkında biraz konuştuk. Mitsutsuka’nın orada ders verenlerden biri olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre durum böyle değildi. Orada öğrenci olarak bulunuyordu.

Mitsutsuka, bir süre sonra “Bir redaktör olarak, haliyle her gün kitap okuyunca, pek çok şey hakkında bilgi sahibi olmuş olmalısınız” diye sordu.

Yarım yamalak başımı salladım. “Orası öyle ama... Nasıl desem, normal okumadan tamamen farklı... Hem de epey farklı” dedim elim kucağımda duran mendili kavrarken.

“Mantıklı” dedi Mitsutsuka, kahvesinden bir yudum daha alırken başını sallayarak.

“Redaktör olunca size öğrettikleri ilk şey, sayfadaki hikâyeyi okumamanız gerektiğidir. Roman da olsa başka tür bir kitap da olsa, okumak yasaktır.”

“Okumak yasak mı?”

“Evet. Bir başka deyişle... Türü her ne olursa olsun kendinizi metne kaptırıp gitmemeniz gerekir.”

Mitsutsuka başını salladı.

“Yani amaç mümkün olduğunca az okumak. Neticede redaksiyon yapıyoruz, bu yüzden elbette hikâyenin her yönüyle ilgilenmek zorundayız. Olay örgüsü, devamlılık, kronoloji, her şey. Her neyse, amaç duygularımızı işin dışında tutmak... Ve enerjimizi kitapta saklanan hataları bulmaya odaklamak.”

“Doğrusu, epey zor bir işmiş gibi geldi bana” dedi Mitsutsuka.

“Mesela sanırım romanlar oldukça zorlayıcı olabiliyor. Roman duygularınızla hareket etmeniz için yaratıldığından, bazen sizi içine çekebiliyor. Yeni başladığımda, yanlışları nerede arayacağımı ya da nasıl bir gözle okumam gerektiğini hiç bilmiyordum.”

“Yani bu eğitimle kazanılabilen bir şey mi?”

“Evet. En azından öyle diyorlar ama bence bazı insanların işe yatkın olup olmadığı da bir gerçek.”

“Kimler yatkındır mesela?”

“Mesela... Tüm gün masa başında oturmayı gerektirdiği için gün boyu hareket etmeksizin hata arıyorsunuz, sürekli kalkıp hareket etmek isteyen birisi bu işe yatkın değildir diye düşünüyorum.”

“Sürekli oturmaktan şikâyet etmeyecek birisi yatkındır yani.”

“Ayrıca, hemen hemen her zaman kendi başınıza çalışıyorsunuz, bu yüzden sanırım yalnız olmayı umursamayan –bundan rahatsız olmayan– bir insan olmalısınız.”

“Çok mantıklı.”

“Evet” dedim.

“Peki siz Bayan Irie, bu işe yatkın mısınız?”

“Okumayı oldum olası pek sevdiğim söylenemez, hatta sevmekten ziyade doğru düzgün kitap okuduğum bile söylenemez... Duygusallık mı denir, duyarlılık mı, adı her neyse işte, bende pek olmadığı için hemen alıştım” deyip artık biraz daha ılık olan kahvemden bir yudum aldım.

“Bir bakıma” dedim, “belki de bu iş için biçilmiş kaftanım. Bir kitabı bitirir bitirmez hikâyeyi ve içerdiği tüm gerçekleri unutuyorum. Neredeyse her şeyi unutuyorum. Bazen tek hatırlayabildiğim kitabın adı oluyor. Birkaç yıl sonra ise, tamamen unutuveriyorum. Okurken, sanki gerçekten okumuyorum ve okumayı bitirince de ben bunu okudum diyebileceğimi

sanmıyorum. Yeni bir taslağa başladığımda zihnim bomboş oluyor ve yeni baştan başlayıp hataları aramaya koyuluyorum. Bu yüzden bu işi ne kadar uzun süre yaparsam yapayım, asla yürüyen bir ansiklopedi olamayacağım. Hiçbir şey aklımda kalmıyor.”

Bütün bunları bir nefeste söyledikten sonra, yoksa hâlâ biraz sarhoş muyum acaba diye düşündüm. Mendili kavrayan elime baktığımda parmak uçlarım titriyordu.

Bir süre boyunca, iki taraf da sessizliğini bozmadı ve yalnızca kahvelerimizi içtik.

Pencerenin dışında, gece gökyüzüne yayılmış alacakaranlık katmanlarını durmaksızın aşındırıyordu ve bu da bir grup öğrencinin parlak yüzlerini ortaya çıkarıyordu, yürürken neşeyle sohbet ediyorlardı. Peşi sıra birkaç bisiklet onları geçmek için hızlanıp gidiyor, yolları kesiştiğinde çalan zil sesleri duyuluyordu. Dudaklarımı bardağıma bastırarak gecenin koyuluğuna, hareket eden veya etmeyen şeylerin arasındaki boşluğu adeta bir mürekkep gibi dolduran maddeye baktım.

“Kitapları sever misiniz?” diye sordum.

“Artık neredeyse hiç okumuyorum ama bir zamanlar kitap sever, okurdum.”

“Roman falan mı?”

“Çoğunlukla. Derslerime hiçbir faydası olmazdı ama öğrencilik günlerimde roman okumayı çok severdim. Eskilerden başka bir şey okumamışım gibi geliyor. Birçoğunu okuduğumu da biliyorum ama şimdi hiçbirinin ne hakkında olduğunu hatırlayamıyorum... Belki de sadece redaktörler değil, hepimiz unutuyoruzdur.” Mitsutsuka gülümsedi. Ne zaman gülümsese, iki büyük kırışıklık diğerlerini kenara itiyor, nazik yüzünü daha da rahatlatıyordu ve ben de gülümsemeden edemiyordum. Anında oluşan çizgileri avucunun içiyle ovuşturdu ve sonra hatırlamışçasına kahvesinden bir yudum daha içti. Gömleğinin ön cebindeki kalemlere baktım, aralık dudaklarımı birbirine bastırıp boynumu eğerek bir yudum su içtim.

“Nasıl fizik öğretmeni oldunuz?”

“Nasıl oldunuz derken?”

“Yani şey, fizik her zaman tutkuyla bağlı olduğunuz bir şey miydi?”

“Bir düşüneyim... Tutkulu olduğum pek söylenemezdi ama biraz ilgim vardı herhalde. Yani diğer alanlara kıyasla.”

“Anladım.”

“Senin fizikle aran nasıldı?”

“Pardon?”

“Öğrenciyken.”

“Temel kavramları öğrendiğimi sanıyorum ama... Şimdi hiçbir şey hatırlamıyorum. Fizikte ya da herhangi bir bilimde hiçbir zaman iyi olamadım. Deney ya da formül içeren her şey bana zor geliyordu” dedim. “Görünüşe göre, unuttuğum tek şey okuduğum kitapların içeriği değilmiş.”

Bunun üzerine Mitsutsuka gülümseyince, ben de biraz gülümsedim. Ama sonra, utanç mı yoksa pişmanlık mı, tanımlamakta zorlandığım bir duyguya kapıldım ve yüzümün bir kez daha kızardığını hissettim. Yere bakarak birkaç kez başımı salladım.

Bundan sonra, ikimiz de pencereden dışarı bakarak bir sessizlik dönemine daha girdik. Mitsutsuka’nın elindeki kahve fincanına baktım, neredeyse boştu. Benim fincanımda da neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Yanındaki şeffaf bardağın yarısı hâlâ suyla doluydu ve küçük siyah bir böcek çıkagelip bardağın içine çekiliyormuşçasına kenarına kondu. Sonra titreyerek havalanıp gözden kayboldu. Kafede başka müşteri olmadığı gibi, bize hizmet eden kadından da iz yoktu. Mitsutsuka hesabı ödedi.

Kafeden çıkıp birlikte istasyona yürüdük.

Gelirken yolda fark edemediğim küçük bir park gözüme takıldı. İçi boş, büyükçe bir tel örgü çöp tenekesi, tıpkı bir tablodan fırlamış gibi bulanık sarı sokak lambasının altında yan yatıyordu.

Gecenin içinde çeşitli ışıklar her zamanki gibi oraya buraya serpiştirilmişti ve bir ayağımı sırayla diğerinin önüne koyarken, gerçekten görmeden onlara bakıyordum.

Kışın gece yarısı doğum günümde yaptığım yürüyüşü hatırladım.

O geceyi, ışıkları nasıl saydığımı, neredeyse kulağımla duyabileceğim kadar yoğun bir soğuğun içinde, pek çok özel şeye bulanmış o kuru havanın içinde nasıl yürüdüğümü hatırladım. Çok geçmeden yazın en sıcak zamanı gelecek, yerini sonbahara bırakacak ve ardından kış gelecekti. Ve sonra nihayet o gece tekrar gelecekti. Zihnimden bu düşünceler geçerek geceyi seyrederken kafamı yana çevirdim, Mitsutsuka’nın beyaz polo tişörtü omuzlarından sırtına doğru bembeyaz parıldıyordu.

Kış kokularını anımsatacak şekilde parlıyordu.

Üstümüzden akıp giden yaz dalgasının içinde, tabelalardan, sokak lambalarından, arabaların farlarından yayılan sayısız başka ışık vardı ama Mitsutsuka'nın polo tişörtünden gelen ışık yaz gecesine ait değildi. Yavaşladım, sırtını görebilmek için bir adım geriden yürüdüm. Yürürken biraz kambur duruyordu, içinde ne olduğunu bilmediğim ama bir şekilde ağır görünen kahverengi naylon çantasını taşıyan omzu öne çıkmıştı ve her nedense tek bir kelimeyle ilişkilendirdiğim bir kompozisyon oluşturuyordu: öğretmen. Arkadan bakıldığında, sırtı soluk beyaz bir parıltı yayıyordu, adeta kıştan şimdiye gönderilmiş dev bir kartpostal gibi görünmüştü gözüme.

İstasyona gelip ikimiz de biletimizi aldıktan sonra karşılıklı olarak defalarca selamlaştık. Bunu bir süre yaptıktan sonra bir noktada durup turnikelerden geçtik, kimse diğerinin önünde gitmiyordu. Eve zıt yönlerde gittiğimiz için, merdivenlere doğru ayrılan geçitte yan yana yürümeyi bıraktık. Merdivenlere doğru giderken bir şey beni geri döndürdü. Diğer uçta Mitsutsuka köşeyi dönmek üzereydi. Bir sonraki an, kendime rağmen, "Hey" diye bağırdım. Sesim havada yükselirken, daha da yüksek bir ses kalbimde çınladı ve vücuduma yayıldı. Sesim geçidin alçak tavanında yankılandı ve Mitsutsuka arkasını döndü. Bana şaşkın bir bakış attı, ardından bana doğru yürüdü, gelirken öne eğildi. Ben de ona doğru yürüdüm. Yeterince yaklaştığımızda "Şey" dedim, sonra iki defa derin nefes alıp, fizikle ilgili bir şey sormayı unuttuğumu söyledim. "Elbette" dedi bana bakarak. Mitsutsuka'nın yüzüne bakarak bir kez daha iç çektim.

"Işığı soracaktım. Ben, şey, bu fizikle ne kadar ilgili bilmiyorum gerçi ama, ışığa bakmayı seviyorum" dedim. Mitsutsuka'ya neden böyle bir şey söylediğimi ya da tam olarak neyi başarmayı umduğumu, o sırada ben de bilmiyordum ama ağzımdan çıkmak isteyen bu kelimeleri olduğu gibi sıralayıvermiştim.

"Işık mı?" diye sordu Mitsutsuka.

Cevap olarak defalarca başımı salladım.

"Işık derken, genel anlamdaki ışığı mı kastediyorsun?" diye sordu. Ben yine başımı salladım.

"İşte, şey, bilmiyorum, çok önemli değil zaten ama bunu size söylemeyi unuttum gibi gelince, hemen şimdi söylemem gerektiği kanısına vardım."

"Peki."

"Birden seslenip durdurduğum için özür dilerim" diyerek eğildim. "Ama

tüm söyleyeceğim buydu, özür dilerim. Tutsak ettim galiba, şey, bu kadardı, özür dilerim.”

Mitsutsuka net bir sesle, “Hayır, ben de aynı şeyi hissediyorum” dedi. Başımı kaldırıp ona baktım.

“Ben de ışığı severim” dedi. “Beni fiziğe iten şey de buydu zaten.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıkla Mitsutsuka’nın yüzüne bakıyordum. “Gerçekten mi?”

“Evet” dedi. “Işık gerçekten de gizemli bir şey. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Bazen anladığımı sanıyorum ama aslında anlamıyorum. Daha çocukken ışığın ne kadar mucizevi bir şey olduğunu düşünürdüm ve ilgim giderek yoğunlaşınca fiziğe merak saldım.”

Mitsutsuka’nın yüzüne baktım.

“Şimdi bile bazen ışık hakkında düşünüyorum.”

“Sahiden mi?”

“Evet.”

“Şey... Bay Mitsutsuka’nın düşündüğü ışık ile benim sözünü ettiğim ışık, ne derler, aynı mı acaba?”

“Elbette aynı” diyerek güldü. “Aynı ışıktan bahsediyoruz.”

Üst katın platformundan bir trenin kısa süre içinde geleceği anons edildi, Mitsutsuka çantasını düzeltmek için omzunu kaldırıp merdivenlere yöneldikten sonra bir kez daha yüzüme baktı.

“Bir dahaki sefere ışık hakkında konuşalım” dedi Mitsutsuka ve hafifçe eğilip selam verdikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkasından onu izledim, giderken sol omzu aşağı sarkıyordu. Geçidin sonuna ulaşıp köşeyi dönerek merdivenlere yöneldiğinde bana bir kez daha bakıp eğildi ve gözden kayboldu.

Bir süre boyunca arkasında bıraktığı boşluğa bakarak hareket etmeden öylece durdum. Birlikte geçirdiğimiz bir saat içinde gördüğüm ve duyduğum her şeyi hatırlamaya çalıştım –kahve fincanları, Mitsutsuka’nın omuzları, karşılıklı konuştuklarımız– ama pek beceremedim. Hangi detayın peşine düşsem bir sebepten göğsümde bir hareket hissediyordum. Bu his avuç içlerime ve boğazımın derinliklerine hücum ederek sönmüş bir ağrıyı alevlendiriyordu.

---

7. Bu olguya Japonca’da “ateji” denir. Aynı Kanji karakterleri ile yazılmasına rağmen, isimlerin birden fazla okunuşu olabilir (ç.n.).

5

Bir şeylere bakmak için sıkça kütüphaneye gidiyorum ancak çok mecbur kalmadıkça artık kitapçılara neredeyse hiç gitmiyorum.

Bir keresinde öylesine uğradığım bir kitapçıda, redaksiyonunu yaptığım romanlardan birini yığılmış halde gördüm. Ne güzel kapak seçmişler diye sevinirken kitabı elime alıp açtığımda bana bakan bir hatayla karşılaştım. O zamandan beri, hafızamda hâlâ taze olan bir kitabın yanına bile yaklaşmakta zorlanıyorum.

Her bir satırı defalarca kontrol etmeme rağmen, bariz bir şekilde göze batan, bakan herkesin şıp diye bulabileceği basitlikte bir hata bulmak beni şoke etmişti. Ne kadar bakarsam bakayım, hata gün gibi ortadaydı. Moralim aşırı bozulmuş halde eve kadar yürüdüğümü hatırlıyorum. Eski işimden ayrılıp serbest çalışmaya başladıktan sonra, kendi iş yapma biçimimi geliştirmem uzun zaman almıştı –bunu başardığımı ya da özgüven inşa etmeye yaklaştığımı iddia etmiyorum– ama bu keşif karşısında, adım adım biriktirdiğim her şey tuzla buz olmuştu ve derin bir hayal kırıklığı yaşamıştım.

Bir hata bulduğumda, bir sonraki baskı için bunu düzeltmek bana düşüyordu ve bu, kitaptan kim sorumluysa ona bildirmem gerektiği anlamına geliyordu. Yani kısaca, Hijiri'ye.

"Mükemmel kitap diye bir şey olmadığını çok iyi bilmeme rağmen, hiçbir şey bir redaktörün kalbini kitap çıktıktan sonra bulduğu bir hata kadar kıramaz."

Aynen öyle, diye içimden geçirdim ahizeyi kavramış bir şekilde, yürekten başımı sallarken. Hijiri'nin ahizeyi aynı şekilde kavrayıp tüm kalbiyle başını sallarkenki yüzünü hayal ettim.

Yeni çıkanlar rafından mümkün olduğunca uzak durmaya karar verip uzun bir sürenin ardından büyükçe bir kitapçıya girdim. İçerisi tıklım

tıklımdı.

Girişin hemen yan tarafındaki dergilerin olduğu rafların etrafında çift sıra olmuş kadınlar, adeta birbirlerinin üzerine yığılmışçasına dikilerek sayfaları karıştırıyordu. Mesafemi koruyarak farklı bir koridora girdim, arka tarafa yöneldim, doğa bilimleri bölümü tabelasını bulana kadar bir süre dolaştım ve orada kitap sırtlarını incelemeye başladım.

Raflar, matematik, fizik, kimya, kozmoloji, astronomi, mühendislik gibi farklı kategorilere ayrılmıştı ve rafların büyük bir kısmını teknik bilgilerle dolu izlenimi veren kocaman kitaplar dolduruyordu. Bu kitapların sıkça ele alındığına dair hiçbir işaret yoktu. Bazen, *Fermat'tan Nefret Ediyorum!* ya da *Herkes İçin Sicim Teorisi* gibi göze çarpan birkaç başlık olsa da nereden başlayacağımı bilemedim.

Dizimin dibindeki teşhir alanında, kapaklarında illüstrasyon ya da anime karakterler olan, genel okur kitlesine yönelikmiş gibi görünen bir kitap yığını buldum: *Elvedadan Merhabaya Görelilik Teorisi*, *Mutluluğu Bulmak İçin Fizik, Matematik ile Yüksel!*, *Aşk ve Belirsizlik İlkesi-Romantik Yaklaşımlar Derlemesi*. Birkaçına göz attım ama neyi nasıl okumam gerektiğini kestirmekte zorlanıyordum. Kitapları aldığım yere geri koyduktan sonra rafları bir kez daha taradım, bu kez adında "ışık" geçen kitaplara dikkat kesilerek bakındım.

Bütün bir hafta boyunca Mitsutsuka'nın vedalaşmadan hemen önce söylediklerini düşünüp durdum. *Bir dahaki sefere ışık hakkında konuşalım*. Belki de sadece kibarlık ediyordu ama Mitsutsuka ile gerçekten de ışık hakkında konuşacağımız bir gün gelirse, iyi kötü bir şeyler bilsem iyi olur diyerek soluğu kitapçıda almıştım. Ancak herhangi bir kitapta karar kılamayınca, o kimsenin ilgi göstermediği teknik kitap raflarından ayrıldım. Müşteriler çıkış kapısının ağzında oyalanıyor ya da ellerinde kitaplarla kasaların önünde sıraya giriyorlardı. Kalabalıktan kaçınarak yine farklı bir koridora yöneldim.

Kitap sırtlarının neredeyse tek tip pembe olduğu parlak raflara yaklaştım. Bir grup genç kız, kitapları inceliyor ve neşeyle konuşuyordu. Üstünkörü görebildiğim kadarıyla burası, renkli kapaklardan fırlayacak gibi duran göz kamaştırıcı yazı tipleriyle evlilik, tercihler, romantizm, hayaller ve kader kısmet gibi anahtar kelimelerle süslenmiş, kadınlara yönelik ama dergi olmayan kişisel gelişim rehberlerini dizdikleri köşeydi.

Kızların hepsi saçını aynı kahverengi tonuna boyamış ve çok benzer

şekilde toplamıştı. Adeta birer takım arkadaşı gibi makyaj yapmış ve kıyafetlerinin yakalarını, göğüs çatalını tamamen gösterecek şekilde genişçe açmışlardı. Bir an için, eğildikleri anda memelerinin fırlayacağından endişe duysam da kızlar hiç aldırış eder gibi görünmediklerinden, böyle bir şey düşündüğümden dolayı biraz utandım. Mini eteklerinin örtemediği bacaklarında gözle görülür morluklar vardı. Yüksek topuklu ayakkabılar giymişlerdi ve okudukları kitaplarda buldukları şeyleri birbirlerine gösterip yüksek sesle gülüyorlardı.

Biraz ötelerinde durup *Otuz Beş Yaşına Kadar Yapmanız Gereken Tek Şey* adlı renkli baskılı kitabı elime alırken gözüm onların üzerindeydi. İçindekiler bölümüne baktığımda, kitabın bir değil, otuz beş yaşına kadar yapılması gerekenlerin tam bir listesini sunduğunu; iş, evlilik ve annelik gibi bölümlere ayrıldığını, her birinin tasarruf, sigorta, nişan hediyeleri, düğün törenleri, evlilik hayatı ve hamilelik gibi alt konulara sahip olduğunu ve sevimli görsellerle dolu olduğunu görebiliyordum. Kitabın ortasına parmağımı soktum ve rastgele bir sayfayı çevirdim, orada büyük harflerle "Partnerliğin Önemi" yazıyordu. Altında neredeyse aynı büyüklükte bir fontla yazılmış ana metin, bir kadının evlenmek ve aile kurmak için çok şeyden vazgeçmek zorunda kalacağından endişelenmesi son derece normaldir, ancak bu deneyimlerin karşılığında pek çok şey vaat edildiğinden, güvendiğiniz bir partnerle her şeyi konuşup kadınlığın zevklerini sonuna kadar kucaklayın diye devam ediyordu. Hızlıca göz attıktan sonra kitabı yerine koyup yanındaki *Amazon Olmak—Güçlü Olmanın Nesi Yanlış?* adlı kitaba geçtim ve aynı şekilde sayfaları çevirdim. Bu kitap ise kadınları hayat boyu bekâr ve bağımsız bir yaşam sürmeye teşvik ediyor, bu savını istatistikler veren çeşitli tablolar ve bir kadının yaşamı boyunca farklı yaşlarda ne kadar birikim yapabileceğini öngören ayrıntılı simülasyonlarla destekliyordu (ancak bu tablolarda listelenen ortalama maaşlar ve birikimler benimkilerden o kadar uzaktı ki bir hata olduğundan emindim). Sayfaları göz ucuyla tarayıp kitabı bitirdikten sonra bir başka kitaba geçtim. Adı *Tapılan Bir Kadının İtirafları*'ydı ve kapağında cansız mankenlere benzeyen bir model fotoğrafı vardı. Meme uçları ve kasıkları ipeksi bir kumaşın arkasında zar zor gizlenmişti. Bu kitap da akıllara göz muayenesi testlerini getiren dev puntolarla hazırlanmıştı ve sayfa aralarında nemli bir çift kadın dudağındaki çizgilerin yakın çekimi ya da kalça hatlarını gösteren fotoğraflar yer alıyordu. Bu kitap, bir kadını

güzel yapan şeyin sevilmek olduğunu, yani ne kadar romantizm varsa kadın için o kadar iyi olduğunu, aşkın parayla satın alınamayacak bir servet olduğunu, üstüne seksin bir kadına zevkten daha fazlasını sağladığını ve gençlik yıllarında doyurucu bir cinsel yaşam sürmüş olanların kaçınılmaz menopoz deneyimini önemli ölçüde etkilediğini savunuyordu. Bu kitabı da göz ucuyla okuduktan sonra bir başkasını aldım, onu da bitirip bir diğerine uzandım. Bir ara izlendiğimi hissedince başımı kaldırdım. Az öncekinden farklı bir grubun parçası olsa da aynı türden bir kız bana bakıyordu. Kendisine baktığımı görünce arkasını döndü ve diğerleriyle konuşmaya devam etti.

Beş altı kitabı daha elime alıp karıştırdım. *Şansınızı Döndürecek Hisse Senetleri*, *Gelirinizi On Yedi Kat Artıracak Makyaj Sanatı*, *Çok Yönlülük: Kadınlar Kötü Olsa da İyidir* ve *Güzel, Aziz ve Madonna-Nasıl Efsane Oldum* gibi kitaplardı. Son olarak, adını hiç duymadığım ama dünyaca ünlü olduğu belli olan tecrübeli bir aktrisin cinsel maceralarını çekinmeden itiraf ettiği kitabı bitirdiğimde, ne kadar zamandır orada durduğumu bilmiyordum ama ayağıma biraz dar gelen spor ayakkabılarımın da katkısıyla, ayak başparmaklarımın uyuştuğunu fark ettim.

Kitapçının ana çıkışına yönelip giderek artan müşteri kalabalığının arasından geçerek dışarı çıktım ve kafamı kaldırmadan istasyona doğru yürüdüm. Ne zaman birilerinin yanından geçsem, kulaklarımda çınlayan kahkahalara ya da eğlenceli sohbetlerden kesitlere maruz kalıyordum.

Yeşil ve kırmızı trafik lambalarının ışıkları alacakaranlıkta halelenirken, akşamın bu alışılmadık görüntüsüne kapıldım; şehrin sokakları, birilerini bekleyen, birileri tarafından beklenen, birileriyle yemek yiyen, birileriyle bir yerlere giden, birileriyle evlerine dönen insanlarla doluydu. Onların kalplerine ve ciğerlerine dolduğunu varsaydığım aydınlığı hayal meyal gözümde canlandırdım. Gözlerimi kısarak, asla bir parçası olamayacakmışım gibi gelen bu kalabalığın fertlerini sayarken, yürümeye devam ettim.

Bilet turnikesinden geçip trene bindim, tren raylar üzerinde sarsılarak istasyona vardı, ben de merdivenden çıkıp sokağa geri döndüm, bu sırada hafif bir kaşıntıyla birlikte ayak parmaklarımdaki o his geri gelmişti. Zihnim dağınık bir şekilde eve doğru yürürken, kitapçıda ayaküstü göz gezdirdiğim kitapları düşündüm. Kitapların, insanların başkalarına söylemek istedikleri ya da birilerinin onlara söylemesini istedikleri şeylerle

dolu olduğunu düşündüm. Aşkı mı, yoksa işi mi seçersiniz? İkisine birden sahip olmak mümkün mü? Hayatınızı yalnız mı yaşamalısınız, yoksa birisiyle paylaşmayı mı seçersiniz? Çocuk sahibi olmalı mısınız, olmamalı mı? Artıları ve eksileri neler? Her bir seçim sizi nelerden vazgeçmeye zorlayacak, yerine ne kazanacaksınız?

Tıpkı rafların yanında gördüğüm genç kadınlar gibi her gününü bu düşüncelerle geçiren ve bu kitaplarda açıklanan yönergeleri izleyip daha mutlu olmak, kendilerini daha iyi hale getirmek için çabalayıp duran bir sürü insan vardı. Bu kadınlara sunulmuş pek çok seçenek, pek çok cazibe, pek çok tesadüf ve yaşanmayı bekleyen pek çok olay katmanı vardı. Yaptıkları seçimler hayatlarının rengini değiştirecekti. İhtimaller deniziyle çevriliydiler.

Okuduğum kitaplardan bazı satırları hatırlayıp yazarlarının seçtiği dil üzerinde düşündükçe, hepsi birleşip adeta beni buradan alıp başka bir yere götürecek gizli bir şifreye dönüşüyordu. Renkli kitap kapaklarından oluşan bir kapının önünde çaresizce duruyordum. Diğer tarafta ne olduğunu, kapının nereye çıktığını ya da orada tam olarak ne bulmayı umduğumu bilmiyordum ve tabii ki orada bana rehberlik edecek kimse de yoktu. Kesin olarak bildiğim tek şey, bu yerin benimle hiçbir ilgisi olmadığıydı.

Bir hafta sonra Mitsutsuka'dan bir e-posta aldım. Temmuz ayının son pazar günüydü.

* * *

"Bu yaz çok sıcak geçiyor, değil mi?"

Mitsutsuka iki hafta önce buluştuğumuz kafede aynı masada, aynı kıyafetle oturuyordu.

Kafenin içi, insanın derisini bir anda büzüştürecek kadar soğuktu. Alnımdaki teri silmek için kullandığım mendili çantama geri koyup kalan terin buharlaşmasını bekledim. Mitsutsuka'nın bana sorduğu soruya dönmem biraz zaman alsa da gerçekten çok sıcak diye cevap verdim, sonra kendi sözlerimin ardından defalarca başımı salladım. Geçen seferki kadın ortalıkta yoktu. Onun yerine beyaz saçlı, siyah sakallı bir adam gelip siparişlerimizi aldı. Mitsutsuka kahve isteyince, ben de aynısından söyledim.

“Geçen yaz da bu kadar sıcak mıydı?”

“Geçen yaz...” Biraz düşündüm ama hatırlayamayınca, devamını getirmedim. Neredeyse geçen yıl yaz olup olmadığından bile emin olamayacak noktaya gelmiştim. Ama bunun nedeni evden çıkarken içtiğim sake olabilirdi.

“Şimdi yaz tatilinde misiniz?” diye sordum.

“Evet. Eylüle kadar tatil.”

“Ve tatil boyunca ne isterseniz yapabilir misiniz?”

“Evet” dedi Mitsutsuka, ama yüzündeki ifade pek kendinden emin görünmüyordu.

Bir önceki seferde olduğu gibi, bizden başka müşteri yoktu. Susunca, sessizliğin içinden çalan müziği duyabiliyordum, bir piyano daha önce duyduğumu sandığım bir melodiyi tekrarlıyordu ama elbette kimin şarkısı olduğunu bilmiyordum.

Pencerenin dışında, görüş alanındaki hemen her şey yaz ışığıyla parlıyordu ve gözlerinizi kısarsanız sanki etrafa özel bir toz serpilmiş gibi görünüyordu.

Mitsutsuka ile göz temasını sürdüremiyordum, bu yüzden gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırıp dikkatimi yaz ışığına yönelttim. Her göz kırpışımda duygularımın daha fazla kabardığını, ancak büyüdükçe yumuşadığını hissettim. Geceler boyunca uykuya dalmadan önce hayalini kurduğum sahneyi birebir yaşadığımı fark edince dengem bozulmuştu. Kalp atışlarım kulaklarımın dibinde yankılanıyordu.

“Bu yaz bir yere gidecek misin?” diye sordu Mitsutsuka aniden.

“Hiçbir yere gitmiyorum” diye cevap verdim. O kadar yüksek bir sesle söylemiştim ki kendimi duyunca kızardım ve tekrar denemeye karar verdim, bu sefer sessizce. “Pek sayılmaz, sanmıyorum.”

“Öyle mi?” diye sorup suyundan bir yudum aldı.

“Peki ya siz? Bir planınız var mı?”

“Hayır, ben de bir yere gitmiyorum.” Mitsutsuka ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gülümsedi.

“Bu hep böyle midir?”

“Yazları mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Sanırım öyle. Bir yere gitmem.”

“Tatil boyunca okula uğramak zorunda mısınız?”

“Kulüp danışmanlığı yaptığım dönemlerde uğruyordum ama o işi bıraktığımdan beri ben de öğrenciler gibi baştan sona tatil yapıyorum.”

“Ne kulübüydü peki?” Yükselen hıçkırığımı bastırmak için tükürüğümü yuttuktan sonra sordum. Keskin sake kokusu ağzımı doldurdu.

“Klasikleri Araştırmalar Topluluğu.”

“Müzik klasikleri mi?”

“Evet” deyip başıyla onayladı.

“Yaz tatillerinde kulüpçe toplanıp müzik mi dinliyordunuz?”

“Her gün değilse bile, evet” dedi Mitsutsuka. “Onun dışında, yılda birkaç kez konserlere gidiyorduk. Okulda kulübün kullanabileceği iyi bir ses düzeneği var, orada toplanıp bir şeyler dinliyorduk. Ayrıca çocuklara müzik eleştirileri falan okutup kendi eleştiri metinlerini yazdırıyordum.”

“Yani klasik müzikten hoşlanıyorsunuz?” diye sordum.

“Şey, daha önce dinlemiyordum. Aslında epey ileri bir yaşta başladım diyebilirim. Ama bir keresinde, çocukken bir arkadaşımın bana çaldığı bir Horowitz parçasına hayran kaldığımı hatırlıyorum. Galiba o zaman beni etkilemeye yetmemiş ama sonraları birkaç parça daha dinleyince aslında oldukça ilginç olduğunu fark edip orada burada bir şeyler dinlemeye devam ettim.”

“Yani çok şey biliyor olmalısınız...” Öksürerek sordum.

“Hiç de değil” diye güldü Mitsutsuka. “Hiçbir şey bilmiyorum. Kulüpte dinlediğimiz bu müzikler öğrenciler için ne kadar yeniyse benim için de o kadar yeniydi.”

“Gerçekten mi?”

“Kulüpte yaklaşık üç yıl geçirdikten sonra, işini gerçekten bilen yeni bir öğretmen okula tayin olunca görevi ona devrettim.”

Az önce siparişlerimizi alan sakallı adam, gümüş renkli tepsinin üzerinde tıngırdayan kahve fincanlarını getirip masanın üzerine koydu. Sessizce izleyip adamın gitmesini bekledikten sonra içmeye başladık.

“Favori bir enstrümanınız var mı?” diye sordum, sonra müzik aletleri hakkında hiçbir şey bilmediğim halde neden böyle bir şey sordum ki diye anında pişman oldum.

“Piyanoyu severim.”

Tahmin edilebileceği gibi, aklıma tek bir piyanist bile gelmedi.

“Peki siz, müzik sever misiniz?”

“Ben pek müzik dinlemem” diye yanıtladım.

“Öyle mi?”

Konuşmayı sekteye uğrattığım için, fincanımın kulpunu başparmağımı beyazlatacak kadar kuvvetle sıktım ve kahveyi dudaklarıma götürdüm, bir an yere baktım, sonra bir yudum daha aldım. İçimi çekerek pencereden dışarı baktım; sarı şapkalı ve sırt çantalı bir grup ilkokul çocuğu trafik ışıklarında kendi aralarında eğlenerek karşıdan karşıya geçiyordu.

“Ben çocukken yaz tatili sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelirdi” dedim; ağzıma geldiği gibi söyleyivermiştim. Hıçkırdım ama bunu da kafaya takmadım. Kendi sesimi duyabiliyordum ama konuşuyormuşum gibi gelmiyordu. Çocuklar bembeyaz işaretlenmiş yaya geçidinin diğer tarafına ulaştılar ve çok geçmeden gözden kayboldular.

Mitsutsuka, “Çocukların dünyada henüz çok zaman geçirmedikleri ya da zamanla ilgili çok fazla deneyimleri olmadığı için böyle hissettiklerini ileri süren teoriler var” dedi. “Elbette bunu kanıtlamanın bir yolu yok.”

“Bu, ne kadar uzun yaşarsak zamanın o kadar hızlandığını hissettiğimiz anlamına mı geliyor?” diye sordum.

“Sanırım öyle de denilebilir.”

“Böyle düşünceler, fiziğin alanına mı giriyor?”

“Belki” diye güldü Mitsutsuka. “Kesinlikle bağlantılı ama bence zamanın matematikle daha çok ilgisi var. Bayan Irie?”

“Evet?”

“Çocukken nasıl biriydiniz?”

“Çocukken nasıl mıydım?” Mitsutsuka’nın yüzüne baktım, “Sıradan bir çocuktum galiba.”

“Dışarıda çok oyar mıydınız?”

Başımı sağa sola salladım.

“Genelde evden çıkmayan bir çocuktum. Çalışkan olduğumdan ya da okumayı sevdiğimden falan değil. Açıkçası ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama neredeyse her zaman evde olduğumu biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evde kalmayı sevdiğimden de değil ama hep evdeydim” deyip kahvemden bir yudum aldım. Biraz soğumuştu.

“Sanırım zamanımın çoğunu uyuyarak geçiriyordum. Gerçekten çok fazla uyuyordum, muhtemelen günün yarısını uyuyarak geçiriyordum. Uyandığımda, fazla uyumaktan başım ağrıyordu. Bu yüzden tekrar uyumaya devam ederdim.”

Mitsutsuka güldü.

“Uyumasam bile... Hiçbir şey yapmadan oturmayı severdim. Gözlerimi böyle kapatır ve hiçbir şey de düşünmezdim. Hiçbir şey.”

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alınca başım dönmeye başladı. Kuruyan çimenlerin kokusu burnumda, bahçeyi sarıp sarmalayan yazın parlak beyaz ışığına bakarak odama girdim ve kısa sürede tüm dünya solgun gölgelerle kaplandı, küçük bedenim, hâlâ bir çocuğun bedenindeydim, mavi karanlığın içinde hareketsiz yatıyordu. Daha az öncesine kadar etrafımda vızıldayan ağustosböcekleri uzaklara kaçmıştı ve tatami’nin ilmekli dokusu parmak uçlarımın altında yavaşça eriyordu; yakalamak için uzandıysam da vücudumun dış hatları kaybolmaya başladı. Asla unutamayacağım bu görüntü aniden kalbimde ışıldadı. Gözlerimi açtım ve Mitsutsuka’ya baktım.

“Şimdi hatırladım da...” dedim. “Çocukken sıkça aslan olurdum.”

“Aslan mı?” Mitsutsuka sarkık kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gözleri bir anda yuvarlaklaşınca güldüm.

“Gözlerin yusyuvarlak oldu.”

“Öyle mi oldu?” dedi. “Şey, gözbebekleri zaten yuvarlaktır, yani aslında gözlerimden çok gözkapaklarımın şekli değişmiştir.”

“Evet” dedim gülerek. “Tam böyle yuvarlak oldu.”

Mitsutsuka hafif utanmışçasına, öyle mi oldu, deyip suyundan içtikten sonra,

“Şu, aslan oluyordum dediğiniz, aslan gibi kükrüyor muydunuz yani?” deyip ıslak havluyla ellerini temizlemeye başladı.

“Kükremiyordum” diye güldüm. “Şey... Uykuyla alakalı bir şey. Uyurken, gayet normal bir şekilde uyuyordum, belki de pek normal değildim gerçi, rüyamda hep bir aslanı görüyordum.”

“Aslan” dedi Mitsutsuka başıyla onaylayıp.

“Evet, dişi bir aslan, çıplak tenli, kürksüz” diye devam ettim. “Bir savananın ortasında. Göz alabildiğine otlarla kaplı, arada bir rüzgâr esiyor ve yeşil bir dalga gibi çimenleri aşağı yukarı savuruyor. Çok huzurlu. Aslanın avının üzerinden çok geçmemiş, karnı tıka basa dolu ve yapacak başka bir şeyi yok. Korkusu yok, endişesi yok, ev ödevi ya da başka bir işi yok, insanların aklına gelebilecek hiçbir şey aslanı alakadar etmiyor. Vücudu güçlü ve kalbi de öyle, bu yüzden kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemiyor... Otların arasında koşuyor, karnını doyuruyor, sonra bir

ağacın gölgesine kıvrılıyor. Gözleri tekrar açılana kadar orada uyuyor. Esen rüzgâr tenini okşuyor ve çimenlerin kokusu ona evini hatırlatıyor. Kocaman pençeleri güçle dolup taşıyor olmasına rağmen sessiz sakin. Hiçbir şey düşünmüyor, bütün gün uyuyor... Uyuduğunda, aslanın tüm dünyası uykudur. Bu yüzden uyur... Kendini uykuya verir... Ve başka hiçbir şey yoktur, tek bir düşünce bile, sadece uyku. Uyuyunca, sanki uyku ve dünya bütünleşip aynı şey olur." Boynumu sağa sola çevirip yavaşça göz kırptım. "Küçükken ben de böyle uyurdum."

Mitsutsuka düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı ve sonra, birden aklına gelmiş gibi hâlâ bu şekilde uyuyup uyumadığımı sordu.

Hayır dedim ve güldüm. Burnumdan çıkan, cansız, kesik bir kahkahaydı ve hatta beraberinde biraz sümük de gelmiş olabilir gibi hissedince parmağımla aceleyle burnumu sildim ama neyse ki sadece bana öyle gelmişti. Alkol, buraya geldiğimizden beri vücudumdaki etkisini giderek artırmıştı ve ne kadar çok konuşursam vücuduma o kadar derin sızacakmış gibiydi. Başım ve gözkapaklarım ağırlaşmıştı ama kendimi hafiflemiş ve rahatlamış hissediyordum; en önemlisi de alkol beni benden uzaklaştırarak, her zamanki endişelerimle arama mesafe koymanın tadını çıkarmamı sağlıyordu.

"Bugünlerde aslan değilim. Bunu şimdiye kadar unuttuğuma inanamıyorum. Sanki hiç olmamış gibi. Sizinle bu konuşmayı yapmasaydık asla hatırlamayacağıma eminim" dedim yavaşça başımı sallarken.

Mitsutsuka da başını sallayarak, "Belki de hatırlamazdınız" dedi. Sonra bana yine Bayan Irie diye hitap ederek kahve yerine su içseniz daha iyi olur sanki, diye öneride bulundu.

"Hayır, hayır, böyle iyiyim" dedim ve sonra bir kez daha kocaman sırıttım. "Tam şu anda tesadüfen aklıma geldi. Oysa hatıralarda, hatırlayamadığımız şeylerin sayısı çok daha fazla, öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Eğer öyleyse, hafıza dediğimiz nedir ki?" deyip başımı salladım ve kollarımı kavuşturdum. "Demek istediğim, böyle asla hatırlayamayacağımız çok fazla şey var. Ama hatırlayabildiğimiz şeyler de var, bazılarını aniden hatırlayabiliyoruz işte mesela. Peki ama ya hatırlayamadığımız şeyler aslında daha önemliyse?" Bu noktada içimden bir şeyler koptu ve yüksek sesle gülmeye başladım. "Öyleyse ne yapabiliriz ki?"

Bir kez gülmeye başladıktan sonra kendimi durdurmayı beceremediğimden gülmeye devam ettim.

“Çok tuhaf, değil mi?” dedi. Mitsutsuka gülmeyi bitirmemi beklemişti ve ses çıkarmadan güldü.

“Öyle” dedim, ben de ona gülümseyerek.

Kafeden ayrıldıktan sonra geçen seferki gibi yan yana istasyona doğru yürüdük.

Asfalt pırıl pırıl parlıyordu, bu parlak beyazlık yer-yön algımı bozarak yolumu şaşırmama neden oluyordu ve ayaklarım birbirine takılacakmış gibi geliyordu. Kendimi ayık hissetmeye başlarsam diye çantama içinde sake olan yeni bir termos koymuştum ama bugün buna gerek kalmayacak gibi görünüyordu. Aksine, göğsüm alabildiğine genişleyip ufku kaplıyor ve gözümün görebildiği her şey, özgürce ve heyecan verici bir şekilde oraya dalıp çıkarak bana tarifsiz bir rahatlama hissi yaşatıyordu.

Ellerimi uzatınca parmak uçlarım kolayca sonsuzluğa uzanacakmış gibiydi. Kendimi tüy kadar hafiflemiş hissetsem de, adımlarım sınırsız parlak asfalta düzgün bir şekilde basıyordu. İşte Mitsutsuka’nın yanında yürürken kendimi böyle hissediyordum. Gökyüzü maviydi ve uzaktaki binalar ile ön plandaki telefon direkleri arasındaki boşlukta, yeni temizlenmiş gibi görünen yapay, pofuduk kümülonimbus bulutunu görebiliyordum. Durdum ve işaret ettim.

“Nasıl da üç boyutlu gibi duruyor, kocaman!”

Mitsutsuka sözlerimin üzerine başını kaldırıp eliyle güneşi kesti ve çenesini dışarı çıkararak bir süre buluta baktı.

“Göz kamaştırıcı.”

“Göz karıştırıcı mı?”

“Kamaştırıcı.” Vurgulayarak tek tek heceledim. “Kamaştırıcı.”

“Ha kamaştırıcı, tabii ya” dedi hızlıca ve başıyla onayladı.,

Bir süre orada öylece dikilip yüksek bulut kütlesini seyrettik. Bulutun düzgün hatları ne kadar yapay görünüyorsa, etrafındaki gökyüzünün maviliği insanı huzursuz edercesine kusursuzdu. Hiçbir dalgalanma, hiçbir derinlik yoktu, sanki mümkün olan en mutlak mavilikte bir kubbe sessizce üzerimize yerleştirilmişti.

“Gökyüzü neden mavi?” Bir süre sonra Mitsutsuka’ya sordum. “Yani, neden bu kadar mavi görünüyor?”

“Dalga boyları yüzünden” dedi, az önceki gibi elini gözlerine siper ederek buluta bakıyordu. “Dalga boyu ne kadar kısaysa, o kadar çok saçılır. Mavi ışık daha kısadır, bu yüzden daha kolay dağılır ve bu yüzden tüm gökyüzü böyle büyük görünür.”

“Hım.” Mitsutsuka’nın yüzüne baktım, görebildiğim yarısına. “Anlamadım.”

“Anlamadın mı?” Mitsutsuka bana baktı ve yüksek sesle güldü. “Bunu çok duyuyorum.”

Burnunun kenarını kaşıdı.

“Temel olarak, güneşin ışığı tek bir renk değildir ve sonsuz bir renk yelpazesinden oluşur.”

“Sonsuz mu?”

“Evet. Bir sürü renk birbirine karışmış halde yani. Böylece mesela uzayda gibi hiçbir şeyin olmadığı bir yerdeysen, ışığı yakalayacak hiçbir şey olmadığı için, gözünün önünden bir ışık ışını geçip gitse bile insan gözü bunu göremez. Işığı sadece bir şeyden yansıdığında görebiliriz.”

“Işığı kendi başına göremez miyiz?”

“Göremeyiz” dedi Mitsutsuka. “Bir şeyi gördüğümüzde, onu görebilmemizin nedeni ışığa maruz kalmasıdır. Gökyüzünün hiçbir şey yokmuş gibi görünen kısımları bile, atmosfer gibi, moleküller içerir, bir başka deyişle ışık bu moleküllerden yansıdığı için gökyüzünü görebiliriz.”

“Tamam” dedim.

“Ama rengin dalga boylarıyla da ilgisi var. Kısa olanlar bize mavi, uzun olanlar ise kırmızı görünür. Güneşten gelen tüm ışık içinde en çok mavi kısımlar saçılır. Bu yüzden mavi, olabildiğince uzaya yayılır ve gökyüzü şu anda olduğu gibi muazzam görünür.”

Dalgalanan başımı elimle destekleyerek sessizce gökyüzüne baktım. Bir an için Mitsutsuka da aynısını yaptı.

“Akşam olduğunda mavi ışık daha da dağılır ve yerini kırmızıya bırakır. Gün batımında gördüğümüz gökyüzü böyle oluşur.”

“Yani ışığın dağılması, boyayı yaydırınca incelmesi gibi bir şey mi oluyor?”

“Tam olarak değil ama bir bakıma öyle.”

Belli belirsiz mırıldandım ve Mitsutsuka’nın yüzüne tekrar yandan baktım. Benim tarafımdaki tek gözkapağının köşesinde küçük ama dikkat çekici bir yara izi vardı. Kulaklarının üzerindeki saçlar biraz dışarı

taşıyordu ve şakaklarının etrafından süzülen ter izlerini görebiliyordum.

“İşte bir renk ve yansıma demişken” dedi Mitsutsuka, kaldırım boyunca dikilmiş, türünü bilmediğim bir ağacı göstererek. “Mesela şu yaprakları görebiliyoruz çünkü ışık onlara vuruyor, değil mi? Ama bize yeşil görünmelerinin nedeni, biraz basitleştirerek söyleyecek olursam, güneşten gelen ışığın içindeki yeşil hariç tüm farklı renkleri emmesidir. Elbette detaya inmek gerekirse, yapraklardan yansıyan yalnızca tek renk değildir, ancak insan gözü geriye kalanı yeşil renk olarak görür.”

“Yani yapraklar ışığı emiyor mu?” diye sordum. “Öyle mi?”

“Evet, emiyor. Ve bu sadece yapraklar için geçerli değil. Televizyon ya da bilgisayar ekranları gibi kendi ışığını yayan şeyler için durum farklıdır ama renkli bir şey gördüğümüzde, gördüğümüz renk emilmemiş olan renktir.”

“Ha” dedim başımı sallayarak. Mitsutsuka gözlerimin içine baktı.

“Yani, kabaca söyleyecek olursak, gördüğümüz renk geride kalan renktir.”

“Aynen öyle.”

“Kitaplara benziyor” dedim aklıma geleni söyleyip.

“Kitaplar gibi mi?” Mitsutsuka sordu.

“Hatasız, mükemmel bir kitap yoktur” dedim. “Her zaman bir yerlerde saklanan bir hata vardır.”

“Hiç mi yoktur?”

“Hiç yoktur” diye güldüm. “Kitaplar o kadar çok hatayla dolu ki acaba hatalar sırf genlerini başka bir nesle aktarabilsin diye mi var diye düşünmeden edemiyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi.

“Elbette, hata aramayı daha fazla sürdüremeyeceğin, daha fazlasını yapamayacağın bir nokta var. Bırakmak zorunda kalırsın ama hatalar hiç şüphesiz oradadır.”

“Peki bunu ne zaman anlıyorsunuz?”

“Er ya da geç.”

“Yani siz onları bulana kadar hatalar aslında yok.”

“Evet” dedim yavaşça başımı sallayarak.

“Ne bileyim, sürekli böyle hatalara odaklanmak...” Mitsutsuka biraz düşündükten sonra. “Bu biraz yıpratıcı değil mi? O sırada olup olmadığını bilmediğin halde, kesinlikle orada olduğuna karar verdiğin bir şeyi aramaya devam etmek?”

“Bir bakayım” başımı yana eğerek gülümsedim. “Yıpratıcı mı? Yıpratıcı

denebilir mi? Tam olarak bilmiyorum. Öyle mi anlattım?”

“Hayır” dedi. “Sanırım gerçekte var olup olmadığını bilmediğin bir şeyi, bir yandan da kendini var olduğuna ikna ederek aramaya adamak yeterince yaygın bir davranış. Sanırım, düşünüyordum da... İnsanın aradığı şey temel bir gerçeklik ya da doğru cevap yerine hatalar veya yanlışlarsa, bu yıpratıcı olmalı. Bana son derece ilginç geliyor.”

“Yani kulağa umutsuz bir şey gibi mi geliyor?” Güldüm.

Mitsutsuka, onu kastetmedim diyerek düzeltti.

“Kim bilir.” Başımı salladım. “O kadar uzun zamandır sadece bunu yapıyorum ki, başka bir şey yapmanın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum.”

Kaldırımda sessizce yürürken, hızla yaklaşan zil sesleri eşliğinde birkaç bisiklet aramızdan geçip gitti. Kenara çekilirken dengemi kaybederek tökezledim, neredeyse bitkilerin arasına düşüyordum. Mitsutsuka bana iyi olup olmadığımı sordu. Başımı eğip iyi olduğumu söyledim.

Mitsutsuka bir süre sonra, “Kulağa umutsuz gelip gelmediğini soruyordunuz” dedi. “Ama amacınız bir kitabı bitirmekse, bir anlamda bir umut ya da ona benzer bir şey olmak zorunda.”

Mitsutsuka’nın yüzüne baktım. Ağlayacakmışım gibi gözlerim doldu. Bir yerlerden kısa bir kuş bir cıvıltısı geldi. Daha önce hiç duymadığım bir çağrıydı bu.

Bu bir tür işaretmiş gibi, aniden sessizliğe gömülüp kısa bir süre sonra da ikimiz birden yürümeye başladık. Bir ayağımı diğerinin önüne atarken, geçen sefer olduğu gibi sırtını iyice görebilmek için biraz yavaşladım, arkasından ama hafifçe yana doğru yürüdüm. Spor ayakkabılarının yıpranmış topuklarını, sağından solundan iplikleri çıkan çantasına bakıp yürüyüşüne, omuzlarının şekline ve boynunun uzunluğuna dikkat ettim ama kaşla göz arasında istasyona varmıştık.

Hiçbir şey söylemeden biletlerimizi aldık, turnikelerden geçtik ve merdivenlere doğru yürüdük, ancak tam ters yönlere gitmeden önce Mitsutsuka aklına yeni gelmiş gibi çantasından bir kitap çıkarıp bana uzattı.

“Neredeyse unutuyordum. Bunu size vermezsem, bugünkü buluşmamız anlamsız olur.” Bir eliyle kitabı tutan Mitsutsuka diğeriyle çantasının askısını düzeltti. “E-posta ile biraz bahsetmiştim bu kitaptan. Güzel bir kitap. Işıktan hoşlandığınızı söylemiştiniz, o yüzden...”

Kitabı elime aldım. Şeffaf bir plastik kılıfa geçirilmiş, görece kalın bir

kitaptı. Kapağını şöyle bir inceledikten sonra, ödünç verdiği için teşekkür ederek başımı eğip çantamın en dibine özenle yerleştirdim.

“Hayır, lütfen sizde kalsın. Bende bir tane daha var.”

Mitsutsuka, buyurun alın dercesine sağ elini kaldırıp, görüşürüz, dedikten sonra arkasını dönüp tıpkı geçen seferki gibi doğruca merdivene yönelerek gitti. Giderken arkasından baktım. Her zamanki bej pantolonunun paçaları biraz yukarı kıvrılmıştı ve beyaz çorapları görünüyordu. Sol omzu biraz düşüktü ve bu yüzden vücudu yana eğikmiş gibi görünüyordu. Pantolonunun içine soktuğu polo tişörtü bel hizasında garip bir çıkıntı yapıyordu. Merdivenden çıkmak üzereyken Mitsutsuka bana baktı ve hafifçe başını eğdi ama ben karşılık veremeden köşeyi dönüp kayboldu.

Gittikten sonra bir süre geçen seferki gibi öylece durdum, gözlerim merdivenin dibindeki kirli beyaz duvara odaklanmıştı. Çok geçmeden, üst katta trenin geldiğini bildiren bir anons yankılandı. Ardından duyulan trenin kalkacağını işaret eden yüksek bip sesini, merdivenlerden inen ayak sesleri takip etti. Mitsutsuka’nın treni istasyondan ayrıldıktan sonra bile aynı yerde dikilmeye devam ederek boş gözlerle duvara baktım, ne kadar uzun süre bakarsam bakayım bana hiçbir şey göstermiyordu.

* * *

Obon’dan sonraki pazartesi günü Hijiri’den telefon geldi.

“Yıllardır yaptığım ilk gerçek tatildi!” Hijiri neşeli bir ses tonuyla nasılsın diye sorup güldü.

“İyiyim” dedim.

“Bir kez olsun tatile çıktığım için mutluyum ama Obon tam bir çılgınlık. Her yer pahalı ve kalabalık. Beklediğimden çok daha kötüydü. Gelecek yıl asla!”

Hijiri, Ko Samui’de beş gece altı gün geçirmişti.

“O ada Tayland’daydı, değil mi?”

“Aynen. Bangkok’a varıp aktarma yapıyorsun. Yakın sanıyordum ama aslında oldukça uzakmış.”

“Hım.”

“Ama sanırım, hiçbir şey yapmadan boş takılmak için güzel bir yer.” Hijiri kısık sesle esnedi.

Her nedense yalnız gidip gitmediğini sorasım geldi ama ben daha

soramadan Hijiri bana bindiği filden ve Ko Samui'de yaptırdığı güzellik bakımından bahsetmeye başladı.

"Tatile çıkmadan önce, tam da Tayland'da geçen bir kitap üzerinde çalışıyordum. Bir roman. Oldukça karanlık bir teması vardı ve fillerin etrafında geçen olaylara odaklanıyordu. Bu tür şeylerle ilgilenen bir tip değilim, fillere binmek için Tayland'a uçacak bir tip hiç değilim. O yüzden pek istekli olmasam da birlikte olduğum adam binmek istediğini söyleyince bindik. Ve acayipti. Fil terbiyecisi hayvanı kontrol etmek için kulağına sivri bir demir çubuk sokup duruyordu. Hangi yöne ve ne hızda gideceğini öyle ayarlıyordu. Fillerin derilerinin sert olduğunu düşünüyorum, bu yüzden canının yanıp yanmadığından emin değilim ama basbayağı kan falan çıkıyordu ve fil tepki göstermiyordu. Filler bizim gibi aptal turistlerin ödediği paradan doğal olarak faydalanamadıkları gibi, bindiğimiz süre boyunca kendimden iğrendim."

"Fazla zorlayıcı mıydı?"

"Biraz" dedi Hijiri, sonra iç geçirdi. "Yani, hiçbir şey söyleyecek durumda olmadığımı biliyorum, hele ki orada bir file binip gezinmek için neredeyse küçük bir servet harcadıktan sonra."

"Peki, birlikte gittiğin adam neden bir file binmek istedi?"

"Kim bilir. Muhtemelen sadece binmek istemiştir. Belki de, bilmiyorum, ileride hatıra olarak anabileceği bir şey olsun diye düşünmüştür. Öyle olmalı. Olaylara hep iyi tarafından bakan biri. Bu şekilde söyleyince her şeyi enine boyuna düşünen hassas bir insanmışım gibi gelebilir ama değilim. Hani bazıları var ya, sanki otomatikman iyimser bir mizaçları var. Asla canlarını sıkmazlar. Bu dizginlenemez pozitifliğin kaynağını hayal dahi edemiyorum ama sanırım bazı insanlar bu şekilde doğuyor. Bu adam da öyle biri gibi. Yani, belki de böyle olmak en ufak şeyi bile kafaya takan biri olmaktan daha iyidir."

Bir nefes aldım. "Peki uzun süredir birlikte misiniz?" diye sordum.

"Ha?" Hijiri şaşırmış gibiydi, sonra güldü. "Biz birlikte falan değiliz. Öyle bir şey değil."

"Anladım" deyip sustum. Hijiri tekrar esnedi ve bir süredir jet lag'dan kurtulmuş olmasına rağmen ne kadar uyursa uyusun bugünlerde uykuya asla doyamadığını söyledi. Bir iç çekişten sonra bana kaldığı yerde yediği inanılmaz büyüklükteki karidesi, ne kadar ucuz olduğunu ve nasıl pişirildiğini anlatmaya başladı.

“O adamla neden çıkmıyorsun?”

Bunu sıradan, önemsiz bir şey gibi, umursamaz bir şekilde sorup araya sıkıştırdım.

“Kim? O adamla mı?” Hijiri afallamış gibiydi. “Yani, bilmem ki. Ona karşı pek öyle hissetmiyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Peki, onun hakkında ne hissediyorsun?” Cep telefonumu kulağıma dayayarak mutfağa girdim, buzdolabını açıp 350 mililitrelik bir kutu bira çıkardım ve durduğum yerde kutunun yarısını içtim.

“Bir bakalım. Yani çok ciddi değilim ama ondan hoşlanıyorum galiba” dedi Hijiri. “Bu yaştan sonra böyle duygularla ya da iki kişinin birbirinden hoşlandığını söyleyip ilişkiye başlayacağı yoktur herhalde? Artık insanlar daha duygularını kelimelere dökmeden ilişkiye başlayıveriyor. Yani, gerçekten tek yol bu değil mi? Neden ergenler gibi davranıp anlamsız sözler verelim ki? Belirli bir kişiyle birlikte olup olmadığın, özellikle evlilik gibi ciddi şeyleri düşünenler için büyük bir sorun. Ama birinden çok ciddi olmadan hoşlanmak oldukça eğlenceli.”

“Ne açıdan eğlenceli?”

“Pek çok açıdan” dedi. “Daha hoşgörülü olabilirsin.”

“Hoşgörülü mü?”

“Hayır, hoşgörülü demek biraz abartı oldu galiba ama demek istediğim, böyle can sıkıcı şeylere kendini çok kaptırmazsın. Böyle biriyle ilişki yaşayınca genelde kimse incinmez. Birbirinizle sadece eğlenceli şeyleri paylaşmaya odaklanabilirsiniz.”

“Yani resmi olarak çıkmıyorsunuz, değil mi?”

“Baksana, bugün senin neyin var?” Hijiri’nin sesi inanılmaz derecede neşeli geliyordu. “Seni hiç böyle şeylerden bahsederken duymadım. Bir şey mi oldu?”

İçinde hâlâ bira olan kutuyu sıkarak hiçbir şey olmadığını söyledim ve sonra da koltuğa oturup telefonu sol elime aldım.

“Her neyse” dedi Hijiri, ”benim için artık biriyle birlikte olmanın ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Ayrıca, birinden hoşlansan bile, o kişiye gerçekten bağlanıp bağlanamamak tamamen farklı bir konu.”

“Bağlanmak mı?”

Hijiri homurdandı.

“Birinden hoşlanmak güzel bir şey ama bu onun da aynı şekilde hissedeceği anlamına gelmiyor ve hoşlanmaları da illaki iyi bir şey olmayabilir. Uzlaşmak iyi ancak belirli bir düzeyde özgürlükle belirli bir düzeyde ilişki sürdürmek de yanlış bir şey değil.”

Hijiri’nin söylediklerini kafamda tekrar ederken sebepsiz yere ayağa kalktım ve sonra tekrar kanepeye oturdum.

“Otuz dört yılın kısa mı uzun mu olduğunu bilmiyorum” dedi Hijiri, ”ama şu ana kadar hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyi ciddiye almamaktır.”

“Her şeyi mi?”

“Aynen. Hayatta olduğumuz sürece bazı konularda ciddi olmak zorundayız ama buna bir sınır çizmek iyidir.”

Hijiri güldü ve ezelden beri insanların bunu bıktırana kadar söyleyegeldiğini, ancak bunda bir doğruluk payı olduğunu düşündüğünü ekledi.

“Şahsen” dedi, ”aşk yerine odaklanmak zorunda olduğum pek çok şey var. Ve kulağa aptalca gelebilir ama birinden hoşlanmak ne demek ki?”

Yine muğlak bir cevap verip boş bira kutusunu yere bıraktım ve başımı salladım.

“Benim için” dedi, ”mesele sadece hoşlanmaktan ibaret değil. Kendi duygularımı hiçbir zaman gerçekten anlayamadım.”

“Kendi duygularını mı?”

“Evet. Kim bilir ne zamandır böyle. Hatırlayamıyorum, hatırlamaya çalışasım da yok ama söz konusu duygular, hisler, ruh halleri, tüm bu şeyler olduğunda, benimkinin nerede bittiğini ve diğer insanlarınkinin nerede başladığını asla kestiremiyorum.”

Boş bira kutusunu alıp dudaklarıma götürdüm ve Hijiri’nin konuşmasını dinlerken kenarından hafifçe ısırdım.

“Bilmiyorum, mesela bazen mutlu, üzgün ya da endişeli hissedersin ya? Veya belki televizyondaki bir şey ilgini çeker ya da karidesin tadı hoşuna gider, her neyse. Ama bazen bu düşünce ya da duyguların iş icabı okuduğum şeylerden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Herhangi bir şey hakkında duygusal hissetmeye başladığımda, gerçekten öyle hissedip hissetmediğimi anlayamıyorum. Ya bu sadece birinin kitapta yazdığı bir şeyse? Ya da belki bir filmden bir replik veya bir sahne. Her iki durumda da, başka birinin eserinden alıntı yapıyormuşum gibi bir hisse

kapılıyorum.”

“Alıntı mı?”

“Evet, sanki duygularım bana ait değilmiş gibi.”

“Yani sana gerçek gibi gelmiyor mu?”

“Tam olarak değil. Tamamen gerçek gibi geldiği için aptalca zaten” dedi. “Her aşaması gerçek gibi geldiği için kafamı karıştırıyor. Ama buna ikna olamıyorum. Yani ne zaman, bu da neyin nesi acaba diyerek bir şey düşünmeye ya da hissetmeye başlasam, bu aptalca şey aklıma geliyor. Ne zaman duygularım ya da her neyimse işte, harekete geçse bir şey beni alıkoyuyormuş gibi tüm neşem kaçıyor. Sonra da her şeyden şüphe etmeye başlıyorum, mesela ya tüm hayatım başka bir şeyden alıntıysa ve ben bunu hiç fark etmediysem? İşte beynim bu noktaya gidiyor.”

Başımı salladım.

“Ve bu ‘tüm hayatım başka bir şeyden alıntıysa ve ben bunu hiç fark etmediysem’ kısmını bile bir yerlerden kopyalamış olabileceğim sanrısına kapılıyorum. Neresinden tutsan elinde kalıyor.” Bu noktada Hijiri yüksek sesle güldü. “Dolayısıyla söz konusu aşk olduğunda, ona karşı eldeki tek silah olan duygular altüst olmuşsa, her şey daha temelden sallantıda demektir. Böyle bir durumdaysan, biriyle ciddi bir ilişki kurmak mümkün değildir zaten.”

“Ama iş konusunda ciddi düşünüyorsun en azından, değil mi?”

“Bir bakıma” dedi Hijiri. “Yani işim dışardan bakınca insan ilişkileri üzerine kurulu gibi görünse de aslında öyle değil. Yapısal bir mesele. Durumlar ve şartlar meselesi. Bu yüzden bazen öfkelensem de bana zarar vermesine müsaade etmem. Bu konularda, şu şöyleydi bu böyleydi diye çok söylensem de kale gibiyimdir. Hasar almam. Asla. Ve inan bana, işim hakkında hissettiklerimi de bir yerlerden almış olabileceğim fikri kesinlikle benim de aklımdan geçti. Bunu bir yerden kapmış olmalıyım. Öyle olduğuna eminim. Kendimi ciddiye aldığım tek yerin işim olmasının nedeni de tam olarak bu olabilir. Hayattaki her şeye aynı tavırla yaklaşmanın imkânı yok, çünkü bu tamamen saçmalık olurdu. Benim için iş, gerçekten yapmak zorunda olduğum tek şey. Ve geçen sefer konuştuğumuz o saçmalıklara öfkeleniyorum, –evet aptalca öfkeleniyorum– ama bu öfke benim kişisel sorunum olduğu kadar bir bakıma da değil aslında... İşte bu yüzden tüm duygularımın başkalarından alınmış olmasında bir sakınca görmüyorum ve aslında olmamaları da bir sorun, çünkü zaten öyle

olmalarına ihtiyaç duyuyorum. Yani böylece öfke duymaya devam edebilirim çünkü hissettiğim başkasının öfkesi, başkasının hiddeti.”

“Yani, haklı öfke gibi mi?” Buzdolabını açtım. Bir süre düşündükten sonra bir bira daha içmek yerine, gözüme çarpan küçük sake şişesine uzandım. Telefonu çeneme dayayıp kapağını açtım ve bir yudum aldım.

“Öyle bir şey yok” diye güldü Hijiri. “Haklı bir öfke duymak için fazlasıyla güneşli ve rahat bir hayat sürüyorum. Yani, çok konuştum ama kısaca demek istediğim kiminki olursa olsun, duygulardan hoşlanmıyorum.”

Hijiri, birlikte seyahat ettiği adamın yumuşak başlı ve rahat biri olmasına rağmen, giderek can sıkıcı yönlerini bulmaya başladığını ve muhtemelen çok yakında ayrılacağını anlatmaya devam etti. Seks yapabileceği ya da yemeğe çıkabileceği başka insanların da olduğunu ama böyle şeylerin kendisi için o kadar da önemli olmadığını düşünmeye başlamıştı. Tatil dönüşü şirkete gidince, kendini gerçek bir karmaşanın ortasında bulmuştu: Bir yazarla bir editör arasındaki fikir ayrılığı patlak vermişti.

Hijiri tüm bunları anlatırken, Mitsutsuka’nın turnikelerden geçip merdivene doğru ilerlediği sırada arkadan nasıl göründüğü gözümün önüne geldi. Sonra gözlerimi kapatıp yüzünü hayal etmeye çalıştım. Yüzündeki bütün kırışıklıkları, gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıkları ve o küçük yara izini hatırladım. Sonra sesini düşündüm, ne yüksek ne de alçaktı ve hiçbir karakteristik tarafı da yoktu. Mitsutsuka’yı hatırlayabilmek için, hafızamı ne kadar yoklarsam yoklayayım, aklıma bu üç şeyden fazlası gelmiyordu.

Hijiri konuşmaya devam ederken düşüncelere daldım. Mitsutsuka hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ne yaşını, ne ilk adını, ne nerede yaşadığını, ne de onu bir daha ne zaman göreceğimi biliyordum.

6

İlk defa seks yaptığımda lise son sınıftaydım.

Derslerinde ne iyi ne de kötü olan çocuklara, vasat öğrencilere hitap eden bir okula gidiyordum. Küçük yaşlardan beri gruplara girmekte veya sosyalleşmekte pek becerikli değildim, bu da neredeyse hiç düşmanım olmadığı anlamına geliyordu, ama aynı zamanda konuşabileceğim bir sınıf arkadaşı edinmeyi zorlaştırıyordu.

Üçüncü sınıfa geçip sınıf değiştirince, Noriko Hayakawa ile tanıştım.

Trende genellikle yalnızdı, cep boy kitaplar okurdu, ağır görünümlü eteğinin altına her zaman bembeyaz çorap giyerdi. Onunla hep karşılaşmamıza rağmen hiç konuşmazdık, ama ayaklarının ucuna koyduğu lacivert boston tarzı okul çantasında, diğer kızların bayılarak taktığı çıngıraklı anahtarlıklardan bir tane bile olmamasından etkilenmiştim.

Onunla aynı sınıfa geçince, trende ya da istasyonda birbirimizi görünce biraz konuşmaya başladık ve çok geçmeden, okula birlikte gidip gelir olduk. Noriko, rüzgârda savruluyormuş gibi tuhaf bir şekilde titreyen alçak bir sesle konuşuyor ve küçüklüğünden beri kendisiyle bu konuda dalga geçildiği için bu durumun, onu utangaç ve konuşmaya isteksiz hale getirdiğini söylüyordu.

“Ses önemlidir” dedi Noriko gülerek.

“Ama, düşündüğün kadar kötü değil” dedim.

“Evet... Şimdi bayağı düzeldi. Küçükken çok daha kötüydü... Bayağı kötüydü, sanki konuşmak yerine kelimeleri nefesimle çıkarıyordum. Sesim çok acayip çıkıyordu.”

“Hiç şarkı söylemez misin?” diye sordum. Noriko biraz telaşa kapılmış gibi gülerek yüzüme baktı.

“Şarkı söylemek yapacağım en son şey... Şarkı nasıl söylenir onu bile bilmiyorum. Hiç denemedim.”

“Hiç mi?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Evet... Müzik dersi için bile.” Noriko konuşurken saçlarını yanağından uzaklaştırarak kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bence ses tellerimde kesin bozukluk var.”

Tren bir o yana bir bu yana sallanırken Noriko’nun göğsünün içinde, beyaz gömleğinin yakasının altındaki küçük ses tellerini hayal ettim ama ses tellerinin gerçekte neye benzediğini, hatta nerede olduklarını bile bilmiyordum.

Noriko tek çocuktu, ailesi kazak üretiminde uzmanlaşmış büyük bir fabrika işletiyordu. Bazen kendisinin de yardım ettiğini, dekorasyon için ekledikleri maskot hayvan figürlerini tasarladığını söyleyip defterindeki çizimlerden birkaçını gösterdi. İnce uçlu kalemle çizilmiş, komik kulaklı türlü hayvan resimleriyle dolu sayfalar, silgiyle defalarca üzerinden geçilmişçesine soluk bir griye dönmüştü.

Noriko, “Kazaklarımızı genellikle yaşlı kadınlar satın alıyor” dedi. “Doğrusu onlardan başka kimse almıyor. Hani büyük süpermarketlerde falan giysilerin üst üste yığıldığı bölümler olur ya? Öyle yerlerde gördüğün kazakları biz yapıyoruz.”

“Gerçekten mi?”

“Hı hı. Çok da iyi satıyorlar. Ayrıca, ufacık dahi olsa bir deseni olan kazaklar, herhangi bir deseni olmayan sade modellerden daha çok satıyor. Ufacık bir ayrıntı yaşlı kadınların özel bir şey aldıklarını hissetmelerini sağlıyor sanırım.”

“Ama senin tasarımların harika. Bense berbatım” dedim gerçeği söyleyerek. Bunun üzerine Noriko defterinin açık sayfalarına bakıp iç çektikten sonra biraz gülümsedi.

“Öyle gözünde büyütme. Herhangi bir şey iş görür. Bir fare, bir kedi, bir kaplan olabilir. Kabarık ve alımlı durması yeterli... Kimse hangi hayvan figürü olduğunu görecek kadar dikkatli bakmıyor bile. Kimsenin umurunda değil.”

“Gerçekten mi?”

“Bu yüzden ben de hepsini karıştırıp ne istersem onu çiziyorum. Tavşan, kedi, fare, kaplan, at veya koyun... Çünkü hepsinin birleşimi gibi görünüyor.”

“Bunu yapmak bile kulağa oldukça zor geliyor” dedim deftere göz atarak. Çizdiği hayvanların yüzlerine bakarak biraz zaman geçirdim. Her bir hayvanın boynunda aynı küçük kurdele vardı.

“Ama cidden çok satıyor bak. Kaç tane kazağın var?” diye sordu Noriko.

“Çok fazla yok. İki tane falan vardır.”

“Demek öyle... Yine de kazaklarımız bir şekilde satılmaya devam ediyor. Absürt bir durum. Her gün birileri kazaklarımızı satın alıyor. Artık kazağı olmayan kimse kalmamıştır. Her hafta fabrikadan çıkan devasa sevkıyatı görüyorum, dağ gibi kazaklar ve bu beni gerçekten düşündürüyor. Akıl alır gibi değil. Yığın yığın kazak, hepsi insan bedeni için dikilmiş, üzerlerinde fiyat etiketleri basılmış... Bir yere taşınıyor, vitrinde sergileniyor. Ve adını dahi bilmediğimiz insanlar tarafından alınıp giyildikten sonra hayatlarının bir parçası oluyorlar. Bilmiyorum, gerçekten aklım almıyor.”

“Hım” diye başımı salladım.

“Ama ailem beni o kazaklarla büyüttü” diye güldü Noriko. “Dışarı çıkıp üzerinde aptal hayvan figürleri olan bu ucuz kazakları satın alan bitmek bilmez insan sirkülasyonu sayesinde geçiniyoruz,”

“Belki annemde de bir tane vardır” deyip güldüm.

“Bir dahaki sefer kazak giydiğini görünce, üzerinde bir hayvan figürü olup olmadığına bak.” Şimdi Noriko da gülüyordu.

“Kışın işlerin tıkırında olduğuna eminim... Ama yazın ne satıyorsunuz?” Soru yeni aklıma gelmişti ama yine de sormaya devam ettim. Noriko bana deliymişim gibi baktı.

“Yazlık kazak. Onlar da çok fena satıyor.”

Kısa bir süre sonra, Noriko bana üzerine kedi figürü olan lacivert bir kazak verdi. Sessiz ve titrek bir sesle “Aynısından bende de var” dedi ve gülümsedi. Karşılığında ona ne alsam diye epey düşündüm ama yakınlardaki küçük bir dükkânda bulduğum tırnak makasını vermekle yetindim. Çok soğuk havalarda kazağın altına tişört giyiyordum, hatta bazen okula giderken bile giydim. Mezun olduktan sonra, Noriko’yla görüşemez olduktan sonra bile uzun bir süre o kazağı giydim. Ama okul dışında buluştuğumuz ya da birlikte bir yere gittiğimiz yoktu. Sadece okula giderken veya okuldan dönerken görüşüyorduk ve saçma sapan şeylerden bahsetmekten öteye gitmedik ama Noriko arkadaş diyebileceğim ilk kişiydi. Benim için anlamı buydu.

Bir gün, Noriko’yu kapıda yakalamak için son dersten aceleyle çıkarken neredeyse Mizuno’ya çarpıyordum. Aynı sınıftaydık ve aynı kaligrafi kulübündeydik ama hatırlayabildiğim kadarıyla neredeyse hiç

konuşmamıştık.

Özür dilerim, dedim aceleyle. Tam uzaklaşmak üzereydim ki Mizuno'nun bir şeyler söylediğini duydum. Ne dediğinden emin değildim, o yüzden tekrar söyleyene kadar öylece durdum. "Bıraktın mı?" Daha önce hiç konuşmadığımız için neden bahsettiğini ya da nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden kapının yanında öylece durdum ve hiçbir şey söylemedim.

"Kulübü" dedi bana bakarak.

Son sınıfa geçtikten kısa süre sonra, iki yıldır üye olduğum kaligrafi kulübünü bırakmıştım. Özel bir sebebi yoktu ama canım gitmek istemiyordu. Ben oradayken pek çok öğrenci gelip gitmişti ve bu durum ne danışman öğretmenin ne de diğer öğrencilerin pek umurunda değil gibiydi. Kimsenin eksikliğimi hissettiğini düşünmüyordum ve bu yüzden Mizuno'nun kulüpten bahsettiğini fark edince çok şaşırdım.

Başımı sallayıp "Hım" dedim, o da "tamam" dedi ve sınıfa girdi.

Mizuno çok sessiz bir öğrenciydi. Çok az konuşur ve duygularını pek az ifade ederdi. Onu hiç gülümserken görmemiştim. Ayrıca diğer çocuklarla hiç kaynaşmaz, yaramazlık veya gürültü yapmazdı. Teneffüslerde onu hep sınıfın arkasında kendisiyle aynı tipte olan başka bir çocukla konuşurken görürdüm. Ama bu herkes tarafından dışlandığı ya da sevilmediği anlamına gelmiyordu. Daha çok, bir gün dahi devamsızlığı olmadığı halde, bir ay okulu asacak olsa kimsenin bahsini yapmayacağı türden, başka bir deyişle, tıpkı ben ve Noriko gibi bir öğrenciydi.

Mizuno benimle sınıftan çıkarken ilk kez konuştuktan yaklaşık bir ay sonra bir gece ansızın beni telefonla aradı. Şans eseri telefon çaldığında yakınındaydım. Benimle ilk konuştuğunda ne kadar şaşırdıysam o zaman da o kadar şaşırmıştım ama konuşmayı telsiz ahizeye aktarıp telefonu kapattım ve odama gittim. Söyleyecek özel bir şeyim yok ama sınıf rehberinde numaramı görünce öylesine bir aramak istedim diyerek söze başladı.

Mizuno'nun sesine daha önce hiç dikkat kesilmemiştim ve açıkçası sesinin neye benzediğini hatırlamıyordum ama ahizeden gelen ses garip bir şekilde derin ve bulanıktı, sanki ahizenin diğer ucundaki kişi aslında sınıf arkadaşım değil de tamamen yabancı biriydi. Aniden gelen telefon beni o kadar endişelendirmişti ki doğru düzgün konuşamadım. Mizuno da neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen uzun bir sessizlikten sonra Mizuno bana gününü anlattı. Bir üniversitede

bilgilendirme toplantısına katılmıştı. Üniversitenin yanındaki istasyonda, bir önceki yıl başka bir okula tayin olan eski matematik öğretmenini görmüştü. Halının üzerine oturup duvara yaslandım, muğlak yanıtlar vermeyi sürdürerek yaklaşık on dakika geçirince Mizuno artık telefonu kapatacağını söyledi. Peki dedim, onun başka bir şey söylemesini beklerken telefon pat diye kapandı.

Ondan sonra Mizuno beni haftada bir kez telefonla aramaya başladı.

Saatine karar vermemiştik ama çarşamba akşamları sekiz civarında görüşmek bir tür yazılı olmayan anlaşma haline gelince, o saatlerde telefonun başında olup hemen ahizeyi kaldırır olmuştum. İlk başlarda ikimiz de çok fazla konuşmadan vakit geçiriyorduk ancak birbirimize alıştıkça sözlerimiz arasındaki duraksamalar giderek kısaldı ve söyleyecek özel bir şeyimiz olmasa bile laf arasına espri sıkıştırmaya, hatta ara sıra kahkahalar atmaya başladık. İlk telefonun üzerinden yaklaşık üç ay geçtikten sonra, Mizuno'ya, Noriko'ya hissettiklerimden tamamen farklı bir yakınlık hissetmeye başladım.

Ama okulda Mizuno böyle bir şey olduğunu asla belli etmiyordu.

Telefonda Mizuno sevdiği şarkılardan ya da son zamanlarda okuduğu romanlardan bahsederdi, ben de dinlerdim ama okulda benimle konuşmak bir yana, göz teması bile kurmazdı. Elbette bu durum telefon görüşmeleri başlamadan önce de böyleydi, dolayısıyla bu davranışın onun için normal olduğunu söylemek mümkündü, ama işin gerçeği azıcık olsa da aramızdaki ilişki değişmişti ve bu yüzden Mizuno'nun bu tavrının arkasında başka bir amacı olduğundan şüphelenmeye başladım. Yine de hiç aksatmadan her çarşamba akşamı beni arıyordu, bu da kafamı çok karıştırıyordu.

Noriko'ya Mizuno ile telefonda konuştuğumuzu hiç söylemedim.

Bir şey söylemeyeceğime söz vermiş değildim ama birine söylediğimi öğrenirse Mizuno'nun morali bozulacakmış gibi geliyordu. Ayrıca, Noriko ile daha önce erkekler hakkında hiç konuşmamıştık, bu yüzden bunu kendime sakladım.

Yaz tatiline girince de telefon gelmeye devam etti. Arayan taraf hep Mizuno oluyordu, ben onu bir kez olsun aramamıştım. Ağustosun sonlarına doğru, Mizuno'nun evine gittim. Beni, almak için çok uğraştığı nadir bir plağı dinletmek için davet etmişti.

İki kez otobüs değiştirdim ve adını bile duymadığım bir durakta indim. Otobüs hareket edince, bir anda evden ne kadar uzakta olduğumu anlayıp

biraz huzursuzluğa kapıldım. Otobüs durağının çatlak duvarındaki saate göre Mizuno'nun gelmesine daha on beş dakika olduğu için boyası dökülmüş bir banka oturup Mizuno'yu beklemeye başladım. Diğer yolcular farklı yönlere gittikten sonra etrafta benden başka kimse kalmamıştı.

Durağın yanındaki çiçek tarhı, terk edilmiş bisikletler ve asfalt acımasız yaz güneşinin altında süt beyazı bir renge bürünmüştü. Ağustosböcekleri tüm bunları gölgede bırakmak istercesine durmaksızın cırlıyordu.

Ağustos gökyüzünde tek bulut bile yoktu, neredeyse acı verecek kadar berraktı.

Orada mavi gökyüzü ve beyazlıkla çevrili hareketsiz otururken, giderek kasvete kapılıyordum. İçimden bir his Mizuno'yu görmeden bir sonraki otobüsle eve gitmemi söylüyordu ama muhtemelen çoktan yola çıkmıştır diye düşündüm. Ters dönüp bankın arkalığına dirseklerimi dayayıp giderek ağırlaşan kafamı avuç içleriyle alnımdan desteklerken gözlerimi kapattım.

Bir ses duyunca kafamı kaldırdım. Mizuno birkaç metre ötemdeydi, üzerine beyaz polo tişört ve bej pantolon giymişti. Göğsünde büyük, yuvarlak bir leke vardı ve ışıkta açık bir delik gibi görünüyordu. Mizuno'yu okul dışında ve okul üniforması olmadan ilk kez gördüğüm için daha önce hiç karşılaşmadığım, tanımadığım bir adama benziyordu. Ama yüzü her zamanki gibiydi, okuldan tanıdığım Mizuno. Hafif çıkık elmacıkkemikleri, tek kapaklı gözleri ve sivri bir çenesi vardı. Alnının etrafındaki saçlar terden ıslanmış, kabarmaya başlamıştı. "Irie." Mizuno, adımla seslenince otomatikman ayağa fırladım. Her zamankinden daha kısa görünüyordu.

Çoğu dükkânın kepenklerini indirdiği, tenha bir atmosfere sahip kısa bir alışveriş caddesinden geçerken bazı dükkânları tarif etti. Burası eskiden plastik modeller satın aldığım yer. Fotoğrafları burada tabettiriyoruz. Şu kitapçı ortaokula beraber gittiğim bir çocuğun ailesine ait. Gökyüzünün en yüksek noktasından herhangi bir engele takılmadan parlayan güneşin giderek sertleşen ışığı altında yürürken, dinlediğimi göstermek için kısa cevaplar verdim. Gözleri karartan türden bir sıcaktı bu. Terli ayaklarım sandaletlerimin içinde kaygan ve vıcık vıcıktı.

Sıra sıra evlerin arasından yaklaşık on dakika yürüdükten sonra, kaldırım yerini hafif bir eğimle tırmanan toprak bir yola bıraktı. Sağ tarafta bir tapınak belirdi ve yürümeye devam ederken neredeyse araziden fışkırmış gibi duran devasa ağaçların oluşturduğu mavi gölgeleri saydım. Bulunduğu konuma ait değilmiş gibi duran garip trafik ışıklarını geçtikten sonra, bir

sulama kanalının üzerindeki küçük bir taş köprüden de geçerek tarım arazileri, seralar ve boş arsalardan oluşan açık bir alana gelince, Mizuno ileriyi işaret edip işte bizim ev, dedi.

Mizuno, kelimenin tam anlamıyla her yerde görülen türden iki katlı bir evde yaşıyordu. Ön tarafta, farklı şekil ve boyutlarda çiçek saksılarıyla çevrili küçük dekoratif bir kapı vardı. Bazılarının içinde çiçekler açmıştı, bazılarında ise ölü otlar ya da sadece toprak vardı. Mizuno kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Ben de onun ardından içeri girdim.

Kapıyı arkamdan kapattığımda ev tamamen karanlığa gömüldü, gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Mizuno bana üst kata çıkmamı söyledi, sonra girişin hemen ötesinde bir kapı açtı ve bir koridorda kayboldu. Sandaletlerimin normalde çok kolay çözülen tokaları sıkışmıştı. Parmak uçlarıma odaklanarak eğildim ve tokayı görmeye çalıştım ama bu vücudumdan akan terin yön değiştirmesine, yüzüme doğru akmasına, boncukların burnumun ucundan yerde zifiri lekeler oluşturacak şekilde damlamasına neden oldu.

Mizuno'nun üst kattaki odasında büyük bir kitaplık ve alçak bir şifonyerin yanına yerleştirilmiş çalışma masası vardı. Pencerenin önünde krem rengi perdeler asılıydı. Odası küçük ama düzenliydi. Masasının üzerinde, kitap desteklerinin arasında duran birkaç sözlüğün yanı başında büyükçe metalik bir çalar saat ile içinde birkaç kalem duran bir kalemlik vardı. Ben yan odadan getirdiği yer minderine oturdum, Mizuno ise masanın başındaki sandalyeye oturmuş soğuk mugicha[8] içiyordu. Bardaktaki buz şangırdaması dışında, odada başka ses yoktu. Evde sessizlik hâkimdi ve bizim dışımızda kimse yok gibiydi. Odanın içindeki insan kokusu, sıcaklık ve nem giderek artıyordu. Ben de elbisemin altında terlemeye devam ediyordum, polyester kumaş sırtıma ve kalçalarıma yapışmıştı. Duvarda klima ünitesi görmedim, bu yüzden serinlemek için bir dosya ya da başka bir şey ödünç alabilir miyim diye sordum. Mizuno elini perdelerin arasından geçirip pencereyi açtı ve kitaplıkta duran yelpazeyi bana uzattı.

Bir süre sonra Mizuno masasının altından bir karton kutu çıkardı ve göstermek istediği plağı aldı. Ben hiyeroglifleri andıran birtakım desenlerle kaplı kapağa bakarken Mizuno elini uzatıp parmağını desenlerin üzerinde gezdirip bu albümün son derece nadir ve gerçek bir koleksiyon parçası olduğunu açıkladı. Sonra da heyecanla Arjantin kökenli müzisyenlerden ve çaldıkları müzik türünden bahsetti. Çok gergin ve terli olduğum için kafam

pek yerinde değildi ve kendi nefesimin hafif ekşi kokusu dikkatimi dağıttığı için konuşmakta zorlansam da kısa cevaplar vermeye devam ettim.

Bir süre daha konuştuktan sonra Mizuno, bir yudum mugicha içip plağı dikkatlice zarfından çıkardı, pikabın üzerine yerleştirdi ve iğneyi yavaşça üzerine bıraktı. Ne tür bir müzik dinlediğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama üst üste binen bir sürü sesten oluşan gürültünün derinliklerinden, bir tür telli enstrümandan çıkan ve gecenin bunaltıcı dalgalarını andıran ağır akorlar yankılanıyor, kulağı rahatsız ediyordu. Arada sırada paslı bir bisikletin frenlerini andıran bir çığlık duyuluyor, performansın her aşaması giderek daha da tuhaflaşıyordu. Ne bir şarkı ne de bir melodi vardı. Bir süre daha dinledikten sonra, kafamı kaldırıp Mizuno'ya baktım. Kollarını kavuşturarak sandalyesinde oturuyor ve müziğe kendini kaptırmış gibi görünüyordu.

Bu gürültülü müziği dinlerken, üzerine ellerimi ve çantamı koyduğum halının tüylerine baktım. Halıyla aramdaki boşlukta bir dünya küresi hayal ettim. Hiç acele etmeden etrafını dolaştıktan sonra Güney Amerika'yı buldum ve oradan Arjantin'in uzun ve dar topografyasını, bir yapboz parçasını çıkarır gibi alıp küreyi çevirdikten sonra başka kıtalardaki diğer ülkelerin üzerine veya adlarını dahi bilmediğim denizlere yerleştirdim. Bunu tekrar tekrar yaptım.

Müzik aniden durdu. Mizuno bana ne düşündüğümü sorduysa da ben sadece birkaç kez başımı sallamakla yetindim.

Albümün tamamını, her iki yüzünü de defalarca dinledik. Mizuno mezuniyet sonrası planlarından bahsetti. Tokyo'daki birkaç üniversitenin giriş sınavlarına hazırlanmayı planladığını söyleyip son bir yıldır devam ettiği dershanede kullandıkları bir yığın ders materyalini ve deneme sınavlarını gösterdikten kısa bir süre sonra bana bakıp okul bitince sen ne yapacaksın diye sordu.

Bir kez öksürüp bir süre sessizliğimi koruduktan sonra bilmiyorum diye yanıtladım.

"Muhtemelen üniversiteye giderim ama henüz karar vermedim..."

"Ama karar vermek için biraz geç değil mi?" diye sordu Mizuno.

"Evet."

"Gideceksen de Nagoya'da mı kalacaksın?"

"Sanırım. Kendimi Tokyo'da düşünemiyorum" dedim. "Yani, burada üniversiteye giden neredeyse herkes Nagoya'da bir yere gidiyor. Hemen

hemen hiç kimse Tokyo'ya gitmiyor."

"Bilmiyorum..." Mizuno bir süre durakladıktan sonra şöyle dedi. "Nagoya'ya katlanamıyorum. Bizim okuldaki herkes aşağı yukarı aynı notları alıyor, bu yüzden hangi okula gitsem tanıdık birileri olacak. İlla gitmek istediğim özel bir yer ya da gerçekten yapmak istediğim bir şey yok sanırım, bu yüzden nereye gideceğim hiç fark etmez... Tanıdık birileri olmadığı sürece her yer olur. Zaten on sekiz yılımı burada sıkışıp kalarak geçirdim." Mizuno ellerinin içine baktı. "Bu küçük kasabadan da buranın insanından da bıktım."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Masasının üzerindeki saate baktım, üçe geliyordu.

"Asıl önemli olan... benim yerime kararlaştırılan bütün bu şeylerin ne kadarından kurtulabileceğim" dedi Mizuno, ellerine odaklanmış bir halde. Perdelerin arasından süzülen parlak güneş ışınları, vücudunu arkadan aydınlatırken aşağı bakan yüzünü gölgede bırakıyordu.

"Ne ailemi ne evimi ne de okulumu; bunların hiçbirini ben seçmedim. Bu kasaba hiç istemediğim şeylerle dolu ve her şey korkunç bir can sıkıntısının uzantısı. Sanki herkes aynı maskeyi takmış, yüzünde boş bir ifadeyle dolaşıyor. Dehşet verici. Can sıkıntısı ve durgunluğu, huzur ve güvenlik sanıyorlar. Bu kasabadaki herkes bir inekten farksız. Bir araya toplanıp böğürüyor, otlarını yiyip uyuyorlar. Sonra bebekleri oluyor ve her şey başa sarıyor. Hiçbir şey düşünmeden hayatlarını geçiriyorlar. Bu beni korkutuyor... Gerçekten de Tokyo'ya gidersem adımı bile değiştireceğim."

Mizuno'nun az önce söylediklerini kafamın içinde tekrar ettim. Halının üzerine düşen ışık hafifçe odanın merkezine doğru kaymıştı, rengi artık daha koyu ve daha doygundu.

"İşte bu yüzden buradan çıkıp gideceğim. Böylece hayatımı kendi şartlarımla, kendi seçtiğim şekilde yaşayabilirim. Kimseyi tanımadığım, kimsenin de beni tanımadığı bir yere gideceğim ve kendime gerçek bir hayat kuracağım. Gerçek hayatım henüz başlamamış gibi."

Mizuno mugicha bardağının kalanını içti ve derin bir iç çekti. Bir dakika boyunca öylece oturduk.

Bir süre sonra "Umarım Tokyo'ya gidebilirsin" dedim.

Bunu yine garip bir sessizlik izledi ama birdenbire Mizuno ayağa kalkıp hızlıca yanıma oturdu. Adeta bir dans rutininin parçasıymış gibi bu kadar hızlı hareket etmesi karşısında afallayarak sıçradım ve istemeden sesli

güldüm.

“Komik miydi?” diye sordu Mizuno kıkırdayarak.

“Hayır” dedim başımı sallayarak. “Komik değildi. Sadece bir ses çıkardım.”

“Peki” dedi Mizuno ve yüzü birden ciddileşti. Bir şeyler mırıldanıp durakladıktan sonra kolunu omzuma doladı. Tüm vücudum bir darbe almışım gibi gerildi; yan yatıp dizlerimi bükerek içeri çektim ve elbisemin etek ucuyla dizlerimi kapattım. Vücudumu top şekline getirip yüzümü Mizuno’nun aksi yönüne çevirdim ve tüm gücümü omuzlarıma verdim Bir süre bu şekilde kaldık, ikimiz de hareket etmiyorduk.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama uzun bir süre o doğal olmayan pozisyonda hareketsiz kaldık. Dönüp Mizuno’nun kolunu çözmek, tuvalete gitmek için izin isteme bahanesiyle oradan kaçmak istiyordum. Ama bunu düşündükçe vücudum gerginlikten neredeyse ses çıkararak büzülüyordu; uzuvlarımı hareket ettirmek için hangisine güç vereceğimi bilemiyor, bir türlü hareket edemiyordum. Bu garip bir histi, sanki vücudumun derinliklerinde çekirdek gibi bir şey aynı anda hem sıkı bir vida gibi bükülüyor hem de parçalara ayrılıyordu.

Mizuno’nun burun deliklerinden nefes aldığını duyabiliyordum. Ses gittikçe yükseliyordu ama nefesinin neminden kendimi korumak için dizlerime iyice sarılıp kulağımı omzuma bastırdım. Çok geçmeden odanın köşesinin hemen üzerinde bir yerde süzülüyor, ikimize ve bizi çevreleyen dört duvara bakıyordum. Görmek isteyeceğim bir rüyadan bir kesit gibiydi ve her nedense sürekli kendi görüntümle karşılaşıyordum.

Mizuno kolunu omzumdan çekti, iki eliyle çenemi kavrayarak yüzümü yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Ben de ona baktım. Daha önce başka birinin yüzünü hiç bu kadar yakından görmediğimi fark ettim. Nedense sırıtıyor gibi görünüyordu, yüzünün hangi kısmına bakmam gerektiğinden emin olamıyordum. Burnunun altında küçük kesik vardı ve cildinin gözeneklerinden saçma bir şekilde üç boyutlu görünen ter tanecikleri yayılıyordu. Bir de ekşimsi bir nefes kokusu vardı ama kokunun ondan mı yoksa benden mi geldiğinden emin değildim.

Mizuno kollarımı ve bileklerimi kavradı, beni yere yatırıp üzerime kapandı ve ağırlığını vererek yaslandı. Dudaklarını boynunum kenarına bastırdı. Sonra yüzünü iyice yaklaştırıp dudaklarımdan defalarca öptü. Sırtüstü bastırılmış bedenim de üzerime yığılmış Mizuno’nun arkadan

görüntüsü de odanın geri kalanıyla birlikte küçülürken bilincimin derinlere doğru sürüklendiğini hissettim. Odada kalan suretim korkunç derecede düz ve derinliksizdi, bir karton parçası üzerine çizilmiş bir resimden farksızdı. Mizuno ellerini elbisemin en ucundan aşağıya kadar gezdirdikten sonra bir elini kalçalarımın arasına koydu ve iç çamaşırıma değene kadar yavaşça yukarı doğru hareket ettirdi. Karşı koyup hayır dedim. Ama bu yalnızca Mizuno'nun daha hararetli bir şekilde nefes almasına neden oldu, başını sallarken aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Popomla iç çamaşırım arasına koyduğu eli titriyordu, yüzüne bakamayacak kadar korktuğum için gözlerimi kapattım. Tekrar hayır dedim ama sanki beni duymuyordu. İç çamaşırımı dizlerime kadar indirdi, sonra ayağıyla bileklerime kadar iterek bir tarafı çıkardı. Mizuno, pantolonunu çıkardıktan sonra bedenini açık bacaklarımın arasına yasladı. Kısa süre sonra, penisinin ucunu değdirdi. Tekrar hayır diyerek, kıvrılmaya çalışıp iki dirseğimle omuzlarını ittim ama durmadı. Nereye sokacağını bilemediği için sırasıyla parmağı ve penisinin ucuyla defalarca kontrol etmek zorunda kaldı, geri çekilip kalçalarını kaydırarak tekrar tekrar denedi, ancak işe yaramadı. Tekrar tekrar parmaklarına tükürüp bana dokundu ve ılık penisini ittirdi. Bunu tekrar tekrar yaptıktan sonra içimde bir yanma hissettim ve Mizuno'nun omuzlarını kavradım. Penisinin içime girdiğini hissettiğimde vücudum parçalanıyormuş gibi bir ses çıkardı. Sanki kocaman bir balta kocaman bir ağacın gövdesine defalarca saplanıyormuş, o yarığa giren eller ağacı ikiye ayırıyormuşçasına bir acıydı. Acının şiddetine dayanamayıp durması için bağırdım anda Mizuno boşalmıştı bile.

Tuvaletten döndüğümde Mizuno bir dizini kendine çekmiş oturuyordu. Kılını bile kıpırdatmıyordu. Uzattığı diğer bacağına solgun akşam güneşi vuruyordu.

Sıcağın ve güneşin şiddeti azaldığı için etrafımdaki her şeyin hatları bulanıklaşmış gibiydi. Kalbimin sesini hâlâ net bir şekilde duyabiliyor olsam da, garip bir şekilde ses sanki kendi bedenimden değil de bambaşka bir yerden geliyordu.

Kapının ağzında durduğum yerden bu sesi dinledim ve şifonyere, masaya ya da Mizuno'nun ayaklarına bakarak zihnimde bunların her birinin izini sürdüm. Uzaklarda bir yerde kargaların gaklaması duyuluyordu. Perdelerin arasından esen bir rüzgâr, içerde biriken tuhaf durgunluk kütlesini kapı

dışarı etti. Mizuno uzun bir süre hiç kıpırdamadan aynı pozisyonda oturdu. Ben de hareketsizce dikilmeye devam edip kımıldamadım.

“Hava kararmadan önce eve gitmeliyim” dedim bir süre sonra. Sesim garip bir şekilde boğuk çıktı ve nedense bana annemin sesini hatırlattı. Derin bir nefes alıp tuttum, boğazımda bir girdap oluşturarak yavaşça dışarı verdim. Güneş kaşla göz arasında epey alçalmış, gökyüzünde asılı kalmıştı ve ara sıra esen rüzgâra, akşamın belli belirsiz kokusu karışmıştı.

“Seni bırakırım” dedi Mizuno, boğuk bir sesle. Yüzü hâlâ kollarına gömülüydü.

“Sorun değil” dedim bir an sonra. Mizuno burnundan derin bir nefes alıp yüzünü biraz kaldırdıktan sonra tekrar yere baktı.

Yerde, Mizuno’nun yanında duran çantamı aldım. Mizuno o sırada çok kısık bir sesle üzgünüm dedi.

“Az önce” dedim, ”Tokyo’ya gitmek istediğini söylüyordun. Kendi kararlarını kendin vermekten bahsediyordun hani.”

Her bir kelimeyi doğru telaffuz ettiğimden emin olmak için yavaş konuşuyordum.

Mizuno alnını dizini tutan kola dayamış halde birkaç kez başını salladı.

“Peki, az önce yaşananlar... Konuşmana göre hangi tarafa düşüyor?”

“Hangi tarafa mı?” Mizuno başını kaldırıp bana baktı.

“Yani bu kendi seçimlerinden biri miydi?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum” dedi yüzüme dik dik bakarak. Ben de Mizuno’nun yüzüne dik dik baktım. Kafamın içinde ona söylemek istediklerimi tam olarak biliyordum ama ifade edecek kelimeleri bulamıyordum. Yine de sessiz kalamadım. Kelimeler ağzımdan kendiliğinden döküldü.

Mizuno kaşlarını çattı. “Ne seçimi?” dedi ses tonunu sertleştirerek.

“Yani...” Ne kadar çabalasam da devamını getiremedim.

“Üniversiteye gitme düşüncesi ile az önce yaptığımız şey arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?” Mizuno sinirli bir ifadeyle sordu.

“Yani, ben de bunu soruyorum ya.”

“Yani mi? Yani ne? Ne sormak istiyorsun? Neyi kastettiğini anlamıyorum” dedi kaşlarını çatarak. “Az önce dilediğim özrü geri alıyorum” diye ekledi bir süre duraksayıp. “Sen bu eve kendi isteğinle geldin ve yaptığımız şeyin benim kadar bir parçasısın.”

Orada sessizce durdum ve Mizuno’nun söylediklerini kafamda tekrar

tekrar canlandırdım. Buraya kendi ayaklarımla yürüyerek gelmiştim. Sonra kendi isteğimle evine girmiş, sandaletlerimi çıkarmış ve odasına çıkmıştım. Hiç şüphesiz böyle olmuştu.

Odadan çıkarak alt kata inip girişe yöneldim. Gölgeler öncekinden daha koyuydu. Yeraltında olmak gibi, dedim kendi kendime. Mizuno da arkamdan aşağı indi.

“Seni görmek bile beni sinirlendiriyor.”

Ben sandaletlerimi ayağıma geçirirken arkamda dikilen Mizuno sessizce böyle dedi.

“Kendi kendine düşünemiyor ya da konuşamıyorsun, amaçsızca yaşıyorsun. Ne okulda ne de telefonda konuşurken ne düşündüğünü bilmiyorum. Belki de hiç düşünmüyorsundur gerçi. Öyle bön bön bakıyorsun sadece. Seni görmek bile beni gerçekten sinirlendiriyor.”

Yürümeye başlayınca, kasıklarımda yoğun bir rahatsızlık ve acı dalgası yükseldi. Alacakaranlığın soğuk ve sessiz havası sanki beni takip ediyormuş gibi yaklaşınca daha hızlı yürümeye, hatta çok geçmeden koşmaya başladım. Yükselip alçalan göğsüm, nefesimin sesi, ileri geri sallanan ellerim ve bacaklarım, sanki bedenim her an havaya yükselip bir yerlere savrulacakmışçasına, hepsi giderek daha az gerçekmiş hissi vermeye başladı. Topuklarımı asfalta ne kadar sert vurursam vurayım bir şey hissetmiyordum fakat aynı zamanda kusursuz düzlükteki asfaltı tekmelemeye devam ederken, alacakaranlıkta solgunlaşan kollarımın serin havada amaçsızca salındığına da şüphe yoktu.

Nereye gittiğim ya da ne yaptığımı sandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta bir yere varabileceğimden bile emin değildim. O kadar çok koştum ki vücudumun parçalanacağını sandım ve kendi cılız nefesimi dinlerken nedense Noriko’nun sesini hatırladım.

Ondan sonra Mizuno’dan gelen telefonlar kesildi ve okulda ara sıra birbirimizi görsek de bir daha hiç konuşmadık.

Lise hayatımın geri kalanı hiçbir şey olmamış gibi geçti ve pek fazla çalışmasam bile Tokyo’daki özel bir üniversitenin sınavına girip kazandım. Okuldan birinden Mizuno’nun ilk tercihine giremediğini duymuştum ancak mezun olduktan sonra ona ne olduğunu bilmiyorum.

O günden sonra bir daha hiç seks yapmadım.

8. Kavrulmuş arpa çayı (ç.n.).

7

Ağustos ayında neredeyse hiç yağmur yağmadı.

Her akşam saat altıda çalışmayı bırakıyor ve istisnasız her gün içiyordum. Kutu bira ve tek içimlik sake bardakları artık yetmemeye başlayınca büyük şişelere geçtim, ancak internetten karton koliyle satın aldığımda sakenin ne kadar ucuza geldiğini öğrendikten sonra düzenli olarak toplu sipariş vermeye başladım.

Günde birkaç kez Mitsutsuka ismini aratıyordum.

İçerken arama çubuğuna Mitsutsuka yazıp aratıyordum. Ancak karşıma hep bir yer adı ve genç bir araştırmacının profili çıkıyordu. Ne kadar denersem deneyeyim sonuçlar hep aynıydı. Yaygın bir isim değildi ve bazı bilimsel makaleleri yayımlanmış araştırmacıyla akraba olma ihtimalleri olduğunu düşündüm ama bunu teyit etmenin bir yolu yoktu ve olsa bile ne fark ederdi ki? Arama sonuçları arasında en az yarım saat boyunca gezindikten sonra, ulaşmak istediğim Mitsutsuka'yı bir türlü bulamayacağımı kabul edip tam adını bile bilmediğim gerçeğiyle acı bir şekilde yüzleştim. İç çekerek sayfayı kapattım.

Yapacak bir şeyim kalmadığında, Mitsutsuka'nın adını bir kâğıda yazıyordum. Mitsutsuka, Mitsutsuka... Her tekrarda isminin heceleri ayrı satırlara bölünüyor, böylece gözlerim ne yazdığımı unutuyordu. Başımı eğiyor ve biraz sake içiyordum.

Günlük ritüelim haline gelen bu araştırma sayesinde her gün aynı sonuçlara ulaşsam da bir "mikabo no sanzokuame"[9] diye esrarengiz bir ifade keşfettim. Gunma vilayetindeki Mikabo Dağı'nın zirvelerinde bulutlar belirdiğinde, üç demet buğday toplayamadan sırılsıklam olmak anlamına geliyormuş. San-zoku-ame, dedim kendi kendime. Dağın üzerinde kararan gökyüzünü, yaklaşan bulutları, ani bir gök gürültüsünü ve ardından dünyadaki tüm kâğıtların yırtılmasını andıran bir sesle toprağı ıslatan şiddetli yağmuru gözümde canlandırdım. Hayal gücümü yağmura odaklayıp

görünen görünmeyen her şeyi silip süpürecek kadar şiddetli bir yağmurdu. Sonra Mitsutsuka'yı tüm bunların ortasında, elinde şemsiye olmadan öylece dururken hayal ettim. Yağmurdan yüzünü göremiyordum. Başımı salladım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Masamın üzeri yarın üzerinde çalışmaya başlamak zorunda olduğum bir yığın taslakla doluydu. En üsttekini elime aldım ve göz gezdirdim. Çok sayıda kitabı olan ünlü bir roman yazarıyla yapılmış bir röportajın taslağıydı. Yazdıklarında yakalamaya çalıştığı şeyin umutsuzluk değil, umut olduğunu defalarca yineliyordu.

Uyanıp çalışıyordum ve sonra akşam altıdan itibaren içmeye başlıyordum, günlerim böyle geçiyordu. Hiçbir zaman çok iştahlı sayılmazdım ama muhtemelen yaz sıcağının da etkisiyle pek bir şey yemiyordum. Bir elimde kalem, çeşitli yazım tutarsızlıklarını soru işaretleriyle işaretliyor, klasik bir metinden bahsedilince yazarın söyledikleriyle kimin çevirisi olduğunu kontrol ederek gerek gördüğüm yerlere not düşüyordum. Geri dönüşüm gününde, o haftanın boşlarını çöp toplama alanına bırakıyordum. Sadece benim götürdüğüm şişe ve teneke kutular herkesin kullanması için konulan kasaları dolduruyordu. Bir gün Hijiri, Ko Samui'den bana aldığı bir hediyeyi vermek için yakınlara bir yere geldi. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, dedi. Gümrüksüz satış mağazasından aldığı bir şey olduğunu ve Ko Samui ile hiçbir ilgisi olmadığını ekledi. Kutuyu bana uzatırken güldü. İçinde Chloé diye bir markanın ürettiği soluk sarı bir parfüm şişesi vardı. Şişeyi kutusuna geri koydum ve bir çekmecenin derinliklerine tıkıştırdım.

Yatağa her girdiğimde, ne kadar yorgun ya da sarhoş olursam olayım, Mitsutsuka'nın bana verdiği kitabı açıyordum. Küçük harflerle basılmıştı ve künyesinde yazan tarih çok geriye gitmese de sayfayı her çevirdiğimde eski kâğıt kokusu alıyordum. Burnumu yaklaştırıp derin derin içime çekiyordum. İlerlemekte zorlanıyor, tekrar tekrar durup iç çekiyordum. Bilincimin tamamen yerinde olduğu ve tüm gücümle kitaba odaklandığım zamanlarda bile zihnim her zamanki okuma şeklime sürükleniyordu, gözlerim kelimelerin üzerinde kayıyor, muhtemelen hiçbir önemli ayrıntı kafama girmiyordu.

Yine de kitabı açıyor ve satır satır ilerlemeye devam ediyordum. Evrenin sınırları gibi büyük şeylerden, gerçekte neden oluştuğumuz gibi küçük şeylerden bahsediyor ve bu ayrı fenomen kategorilerini birbirine bağlayan hipotezleri konu ediniyordu. Özel görelilik teorisi veya büyük birleşik

kuram gibi konuları okurken, daha önce bir yerlerde duyduğumu veya gördüğümü bildiğim ancak okuduktan sonra tutmakta zorlandığım türden cümlelerden, kafamda bir anlam bütünlüğü oluşturmak için elimden geleni yapıyordum.

Bütün günümü elektromanyetik dalgalar, Newton'ın ışık parçacıkları tanımı, prizmaların yarattığı ışık tayfları, dağılım, dalga tepeleri ve fotonların oluşumu gibi konuları okuyarak geçirsem de sadece kelimeleri görüyordum, aklımdan hiçbirinin esamisi dahi kalmıyordu. Bu süreçte, bir önceki gece okuduğum pasajı yanlışlıkla tekrar okuma alışkanlığı edinmiştim ve bunu fark etmem çok uzun sürdü, bu da aynı satırı defalarca okuma alışkanlığına dönüştü. Bir an için gardımı düşürsem, dikkatim metinden uzaklaşıyor ve kendimi Mitsutsuka'yla tanıştığım ilk günün her ayrıntısını baştan sona yeniden yaşarken buluyordum ve zihin dünyam Mitsutsuka'yla ilgili şeylerle doluyken uykuya dalmayı diliyordum.

Mitsutsuka ile bir daha ne zaman görüşebilecektim?

Mitsutsuka'yı bir daha ne zaman görebileceğim?

Kitabı bitirince teşekkür edebilmek için buluşmayı teklif edebilir miydim? Ama telefonda da teşekkür edebilirdim. Peki o zaman kitabın karşılığında ona bir şey vermek için davet etsem? Ama ya bu sefer de fazla ısrarcı görünürsem? Yoksa daha en başta böyle şeyler düşünmem garip miydi? Ne de olsa Mitsutsuka ile aramızda hiçbir bağ yoktu. Bu kitabı bana ödünç vermedi. Bana hediye etti. Ama bu ne anlama geliyordu? Kitap kucağımda açıktı ama bunlar zihnimi dolduran, kitabın içeriğiyle ilgisi olmayan, bir görünüp bir kaybolan düşüncelerdi.

Gece bitip sabah olunca gökyüzünün bir ucundan diğerine yayılan maviliğe bakarken Mitsutsuka'nın bana söylediklerini, orada olan ama görülmesi mümkün olmayan sayısız ışığı düşünüyor, sonra da alacakaranlık üzerime çökene kadar bütün gün çalışıyordum. Günler birbirini izleyip geceye dönüşüyordu.

Banyonun ya da küvetin sesinde, lavabodaki bulaşıkların üzerine düşen suyun sesinde Mitsutsuka'yla paylaştığımız veya henüz paylaşmadığımız sözcükleri duyuyordum. Sadece birkaç kez görüştüğümüz halde, neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Üstelik onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Duygularımın ne anlama geldiğini anlayacak kadar kendi içimi göremiyordum. Defalarca kendime tüm bunların bir tür hata olup

olmadığını sordum. Bir bardak sake eşliğinde oturup tanımadığım biri hakkında bu kadar çok kafa yormanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum ki, yine de onu düşünmeye başladığımı fark ettim.

Bazen Hijiri'nin, her şey alıntı gibi geliyor dediğini duyar gibi oluyordum. Keder de mutluluk da bize ait değil, daha önce bir başkası tarafından yaşanan duygulardan ibaret; biz sadece onların izinden gideriz. Mitsutsuka'nın göğüs cebinde taşıdığı kalem çeşitlerini, farklı kapak şekillerini hatırlayıp geniş alnını ve yanlara doğru savrulan saçlarını ya da kahve fincanını tutan elinin açısını düşündüm. O anda gördüğüm şekliyle tırnaklarının biçimini bile hatırlayabiliyordum. Gözünün köşesindeki yara izini, nefes alıp verince dudağında titreyen beyazlamış ölü deri parçasını. O sırada fark etmediğim şeyler, muhtemelen hiç olmamış şeyler ve hatırlayacağımı asla hayal etmediğim şeyler, sessizce ve inanılmaz bir hızla büyüyen çiçek tohumları gibi, göz açıp kapayıncaya kadar ortaya çıkıp çoğalıyor ve akşamları gözlerimi, kulaklarımı ve kalbimi dolduruyordu.

* * *

Eski yöneticilerimden biri ölmüştü. Haberi veren Kyoko'ydu.

Ağustos ayının son haftasıydı. Kyoko bana cenaze törenine gitmeyi düşündüğünü söyledi ve iç çekerek benim de gidip gitmeyeceğimi sordu. Söz konusu yöneticiyle pek yakın sayılmazdık ama orada çalışırken bana nazik davranan birkaç kişiden biriydi. Ona cenazede görüşürüz deyip yeri ve zamanı sorduktan sonra telefonu kapattım.

Cenaze salonunun ön tarafında beni gören Kyoko yanına çağırdı, birlikte içeri girdiğimizde keşiş ilahi okumaya devam ediyordu. Arka sıradaki iki sandalyeye oturmamız söylendi; sıra bize gelince tütsü yakmak için ayağa kalktık. Ellerimi birleştirip gözlerimi kapattım ve eski yöneticimin gülümseyen yüzünü hatırlamaya çalışarak eğildim. Ayrılırken birkaç eski iş arkadaşıma rastladım ama konuşmadık. Kyoko mendilini ağzına götürerek onlara yaklaştı, selamlaşıp fısıltıyla konuştular.

Kyoko'ya teşekkür edip veda edebilmek için salonun kenarında beklerken, beni fark eden Kyoko yanıma gelip bundan sonra ne yapacağımı sordu. Muhtemelen eve giderim deyince, bir yere gidip çay falan içelim diye teklif etti. Tören alanından ayrıldık, bir süre etrafta dolaşıp yer aradık ve sonunda yolun biraz aşağısındaki bir zincir kafede karar kıldık.

“Kalp krizinden öldüğü söyleniyor ama” dedi Kyoko iç çekip, “muhtemelen intihar etti.”

“Gerçekten mi?”

“Şey, çok kesin konuşmamakla birlikte” diye itiraf etti Kyoko kaşını kaşıyarak. “Karısının konuşmasını dinleyince öyle hissettim. Benim amcam intihar etmişti ama bu gibi durumlarda genellikle kalp krizi diyorlar.”

Buzlu çay sipariş ettikten sonra ikimiz de kendi düşüncelerimize dalıp sessizleştik.

“Doğrusu pek konuşkan birisi de değildi” dedi Kyoko bir süre sonra.

“Evet, doğru” dedim başımı sallayıp.

“Şimdi düşünüyorum da, sanırım her zaman biraz depresif bir tarafı vardı... Ama ne yapabilirsin ki? İnsanların öleceği varsa ölüyor.”

Yıllardır görmediğim Kyoko, son gördüğümden bu yana epey bir kilo almıştı, bedeni genişleyip irileşmişti. Siyah elbisesinin koltuk altları terden kararmıştı. Alnı da boncuk boncuk terle kaplıydı. Eliyle kendini yelpazeleyerek, klimayı bulmaya çalışıyormuş gibi boynunu çevirdi ve ıslak el havlusunu alnına bastırırken havanın hâlâ ne kadar sıcak olduğundan dem vurdu.

“Biz en son ne zaman böyle buluşmuştuk?” diye sordu. Çok oluyor, diye cevap verdim.

“Üç yıl mı? Dört yıl mı? Hatırlayamıyorum” deyip güldü. “Üstelik en yakın zamanda arayacağım dediğim halde. Ama ofiste işler o kadar çığırından çıktı ki bir türlü toparlayamadım. Ve sen bana o kadar yardım ettikten sonra telefon dahi edemediğim için utanıyorum. Mazeret olsun diye demiyorum ama unutmadım.”

“Hayır” diye başımı salladım. “*Hiçte* sorun değil.”

“Oo, görünüşe göre sana bir redaktör lazım” diye alay etti Kyoko. “Sanırım artık pek kimse takmıyor ama de’yi ayrı telaffuz etmek gerekmiyor mu?”

“Doğru” diye başımı salladım.

“Neyse, kimin umurunda ki? Sanırım sadece bizim umurumuzda. Bunun için pek uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama sana bunu vermek istedim.”

Kyoko çantasından, şık ve mavi renkli hediye kâğıdına sarılmış küçük bir kutu çıkarıp masanın ortasına koydu.

“Teşekkür hediyesi. Göndersem de olurdu ama madem bugün buluştuk,

yanımda getireyim dedim.”

“Ama sen zaten benim için çok şey yaptın” dedim. “Şu anda yaptığım işe girmeme yardım eden sensin. Asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor.”

“Orası öyle.” Kyoko yüzündeki bütün kaslarını kullanarak kahkaha attı. “Doğrudan takip etme fırsatım olmadı ama işlerin iyi gittiğini duydum. Artık serbest mi çalışıyorsun?”

“Evet” diye başımı salladım.

Kyoko masanın üzerindeki mavi kutuyu göstererek, “Biraz fazla mı şirin kaçtı?..” dedi. “Ama fazlası göz çıkarmaz diye düşündüm. Umarım beğenirsin.”

“Tabii ki” deyip tekrar başımı salladım, bu durumda kutuyu onun önünde açmanın doğru olup olmadığını düşünerek parmağımı mavi kâğıdının üzerinde gezdirirken kısık sesle teşekkür ettim.

“Burada açmaya değecek bir şey yok, o yüzden eve gidince bakarsın.”

“Tamam” dedim başımı sallayarak tekrar teşekkür ettim. Kyoko artık masadan alsan iyi olur deyince, eğilerek dikkatle çantama yerleştirdim.

Buzlu çaylarımıza tatlandırıcı şurup ilave edip pipetle karıştırdık ve bir süre sessizce içtik.

“Bu arada, şey nasıl? Şu senin üstün, adı neydi?”

“Ishikawa mı?”

“Doğru, doğru. Ishikawa.”

Kyoko gözlerini kocaman açtı ve parmağını şıklattı. Daha önce bir insanın bu kadar yüksek sesle parmak şıklattığını sanırım hiç duymamıştım.

“Son zamanlarda onu pek görmedim” dedi Kyoko. “Nasıl? Gerçi sormama gerek bile yok ya, iyidir kesin. Sen işe başlayınca bir kez haberleşmiştik diye hatırlıyorum. Hâlâ senden sorumlu o mu?”

“Evet, başından beri.”

“Vay be. Siz ikiniz hemen hemen aynı yaştasınız, değil mi?”

“Evet, aslında aynı.”

“Demek öyle. Yaş hariç tamamen farklı karakterlerde insanlarsınız ama belki de tam olarak bu yüzden uzun süredir birlikte çalışmaya devam edebildiniz.”

Kyoko çayından ilk yudumunu aldı ve bardağının yanındaki ıslak havluyla parmak uçlarını özenle sildi.

“Ishikawa sıkça başını belaya sokuyor” dedi ama öyle demek istemedim dercesine iç geçirdi. “Ağzından her çıkan şey doğru ve işini son derece iyi

yapıyor. Her kimle muhatap olursa olsun her şeyi olduğu gibi söyleyip hiçbir şekilde taviz vermiyor ve bu da yetmezmiş gibi, epey güzel olduğu için ne söylerse söylesin herkes dediğini dinliyor ve kimse ona karşılık veremiyor. Buna rağmen, ya da belki de bu yüzden, başı hep belaya giriyor.”

“Ne tür belalar?”

“Onun sorumlusu olduğu dışarıdan çalışan bir sürü redaktörle biz de çalışıyoruz. Ve bana her zaman sorunlu biri değilse bile onunla çalışmanın çok zor olduğundan, artık çalışmak istemediklerinden dert yanıyorlar. Hepsi canından beziyor.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim” diye cevap verdi Kyoko, sesi hiç de ciddi gelmiyordu. “Tam bir baş belası. Temelde herkesin kendi seviyesinde çalışabileceğine inanmış gibi görünüyor. Bu yüzden etrafındaki insanların yetersiz kaldığını görünce, sadece tembellik ettiklerini düşünüyor. Birlikte çalıştığı herkesin en az kendi standartlarına, hatta belki daha da yüksek standartlara sahip olmasını bekliyor. Ama buna kim katlanabilir ki? Herkes farklı sonuçta ve işine bambaşka motivasyonlarla yaklaşıyor. Neyse işte, böyle biriyle çalışmak gerçekten yorucu olabilir. Kim sürekli gergin olmak ister ki? İnsanlar bana böyle içlerini döküyor ya da bana patlıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Peki ya sen?” Kyoko gözlerinde beklentiyle sordu. “Sen de böyle hissetmedin mi?”

“Böyle...” Kyoko’nun ağzından çıkanları tekrarlayarak karşılık verdim. Bu konuda daha önce hiç düşünmediğim için hemen cevap vermedim ama aklıma gelen şeyi olabildiğince dürüstçe söyledim.

“Bunu hiç düşünmedim.”

Kyoko bir an bana baktı, sonra kaşlarını kaldırdı ve arkasına yaslandı. Pipetini ağzına götürüp buzlu çayından bir yudum daha aldı.

“Yine de” dedi parmak uçlarını havluyla bir kez daha silerek, ”belki de buradaki sorun senin kişiliğindir.”

“Sorun mu?” diye sordum.

“Şey, yani sorun değilse de bakış açısı gibi.”

“Bakış açısı mı?”

“İşte” dedi bana bir kez daha uzun uzun bakarak. “Senin gibi kendini öne çıkarmayan insanlar –bunu yanlış anlama, tamam mı, gerçekten olumlu

anlamda söylüyorum– için sorun olmayabilir. Oysa sürekli dikkat çekmek, saygı görmek isteyen bir sürü insan var ve bu da bizim için daha fazla endişe yaratıyor. Yani sende bu arzular pek yok, değil mi? Ve böyle insanlar Ishikawa gibiler tarafından kandırılmaya yatkındır. Kandırılmak değilse bile, onlardan faydalanılır.”

“Hım” diyerek Kyoko’nun ne dediğini tam olarak anlamasam da başımı salladım.

“Onun gibi insanlar, kendilerini onaylatmak için senin gibi insanları kullanır. Ishikawa gibi biri etrafındaki herkesi kendi yaklaşımını ya da olaylara bakış açısını kabul etmeye zorlamakla yetinmeyip sınırlarını her gün daha da zorlar. İlla onun gibi olmasa bile sanırım herkes bir dereceye kadar aklından geçeni söylemek ve düşüncelerini kelimelere dökmek ihtiyacı duyar. Birine danışmak diye bir şey var mesela. Herkes sık sık fikir danışır, değil mi? Ama aslında birinin fikrini ya da benzer bir durumda o kişinin ne yapacağını sormazlar. Tam tersine. Esas yaptıkları kendi düşüncelerini ya da deneyimlerini kelimelere dökmektir. İşte bu yüzden birine fikir danışmak hiçbir şeyi çözmez. Tavsiye almanın işe yaradığı görülmüş şey mi? Bir şeyleri kelimelere dökmek, ya kafandaki sorunlar listesine bir yenisini daha ekler ya da işleri daha da karmaşık hale getirir. Birinden biri. Ishikawa, senin gibi bir sünger misali hiçbir şey söylemeden her şeyi emen, yalnızca dinleyen insanları kullanarak kendi zafiyetlerini kapatmaya devam eder. O, böyle bir insan türünün tipik bir örneğidir; sadece kendi mükemmel ideallerini veya düşünce tarzını başkalarına dinletmekten ve bunu her gün tekrar etmekten keyif alarak yaşar. Ama hepimiz böyle olamayız, değil mi? Meşgulüz ve yeterince olgunuz... Ne Ishikawa ne de hırsları kimsenin umurunda değil. Bu yüzden herkes araya mesafe koyuyor. Ama var ya, insanları ondan uzaklaştıran sadece kişiliği değil, ne kadar şanslı olduğunun farkında olmaması. Herkesin kendisiyle aynı şartlarda hayata başladığını sanıyor. Yeterli çaba ve kararlılıkla herkesin başarılı olabileceğine inanıyor. Şaka mı yapıyorsun sen yahu? Bazı insanlar fikirlerini dışa vurur, bazılar vurmaz. Doğal olan bu değil mi? Ve bu sadece Ishikawa’ya özgü bir durum değil ama onun gibi aşırı azimli bir ruh hali içinde olan kadınlar, bir bakıma çevrelerindeki kadınlar üzerinde çok fazla baskı kurarlar.”

“Baskı mı? Ishikawa mı?” diye sordum.

“Evet. Tüm erkekleri ve iş arkadaşlarını, ofisteki diğer kadınları kendisi

gibi yaşamaları ve bunu yaparken de güzel görünmeleri gerektiğine ikna etti. Üstelik bunu işin bir parçasıymış gibi göstermeyi başardı. Onun gibi kadınlar etraflarındaki erkeklerle asla flört etmediklerinde ısrarcıdırlar fakat kaçınılmaz olarak flörtleştikleri halde, bunu yaptıklarının farkında olmazlar.”

Gözlerimi Kyoko’nun çenesinin etrafında gezdirirken defalarca başımı salladım. Devam ettikçe daha da hızlı konuşuyordu.

“İşte bu yüzden, konuyu dağıttığımın farkındayım, eğer sana karşı fazla nazik davrandığını hissediyorsan, muhtemelen sana gerçekten ihtiyacı olduğu içindir. Oflayıp puflayacak ve kendini dinleyecek birine ihtiyacı var. Yalnızca kendi iyiliği için. Tabii ki işle ilgisi yok.”

Suyumu içtim.

“Hayır yani, arkasından konuştuğumu falan düşünmeni istemem. Yalnızca adil bir şekilde onun itibarından bahsediyorum. Seni de ilgilendirdiği için yani.”

Başımı sallayarak belli belirsiz cevap verdim.

“Bir şey daha var” dedi Kyoko, pipetiyle buzu yavaşça karıştırarak. “Konuyla alakasız ama erkeklere düşkün.”

“Düşkün mü?”

“Ah evet.” Kyoko kıs kıs güldü ve biraz daha yaklaştı. “Kendini hiç kontrol edemiyor. Kim olduğu fark etmeksizin bulduğunu yatağa atar. İşyerinden bir adammış, daha dün ya da bugün tanıştığı biriymiş, hiç fark etmez. Söylentiler bu yönde. Söylenti dediysem hepsi de doğru. Hatta bir adam tanıyorum...” Kyoko daha da yaklaşabilmek için sandalyesini biraz geriye itti. “Onun ağına düştü.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ve bunda en ufak bir yanlışlık olduğunu düşünmüyor. Korkutucu olan da bu. Sanki diğer insanların görüşleri, bağlantıları hakkında hiçbir fikri yok. Yani, çok güzel bir kadın. Başından ayak ucuna kadar güzel olduğu bir gerçek. O yüzden sanırım bunda şaşılacak bir şey yok. Erkeklere karşı her zamanki atılgan ruhunu sergilemeden, türlü numaralar çevirip gözlerini korkutmamayı başarıyor. Ama ben erkek olsaydım onunla asla yatmak istemezdim. Asla” dedi Kyoko gözlerini kısarak, sonra başını salladı. “Bir erkek birazcık dahi radarına girse, onunla yatar ve işi biter. Eğer hoşlanmadığı, konumunu ya da gururunu tehdit eden bir kadın varsa, o kadının peşinde olduğu veya hoşlandığı erkeği çalıp onunla yatar. Bunu bir

tür oyun falan sanıyor herhalde. Cidden herkesle yatar. Bunu her zaman yapmıştır. Böyle birinin hiç arkadaşı olmaması normal değil mi?”

“Öyle mi dersin?”

“Elbette. Her zaman yalnızdır. Bir erkekle birlikte olmadığı zamanlarda yani. Son derece mutluymuş gibi görünmeye çalışıyor ama o kadar da mutlu görünmüyor, değil mi?” Kyoko başını salladı ve acı acı gülümsedi. “Sen de dikkatli ol, tamam mı?”

Muğlak şeyler söyleyip dikkatimi Kyoko’nun parmak uçlarına yönelttim.

“Yavaş yavaş kalkalım mı?” Kyoko buzlu çayının kalanını içti ve saatine baktı. Başımla onayladım.

“Bugün için teşekkürler. Keşke daha iyi koşullar altında olabilseydi ama birlikte vakit geçirebildiğimize sevindim. Bu beni gerçekten neşelendirdi. Hem nihayet sana hediyeni de verebildim.”

Çantalarımızı toplayıp ayağa kalktık, kasaya doğru yürüdük, cüzdanımı çıkardım ve ödememe müsaade etmesini istedim, çünkü geçen sefer o ısmarlamıştı.

“Doğru ya. Peki, zahmet oldu.”

Dışarı adımımızı atar atmaz Kyoko bana aksi istikamete gittiğini söyledi. Veda etmek için elini kaldırdığında, daha bir sürü işinin olduğunu ve çok acele etmesi gerektiğini ekledi. Her şey için teşekkürler, diyerek karşılık verdim. Bu arada, dedi, bir şey hatırlamış gibi.

“Bugün buluştuğumuzu ve sana anlattıklarımı Ishikawa’ya söyleme, tamam mı? Aramızda kalsın. Nasıl desem, sizi birbirinizle tanıştıran benim ama dürüst olmak gerekirse ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Kendine iyi bak.”

Kyoko bu sözlerle veda edip büyük yaya geçidinden karşıya geçerek gözden kayboldu.

Eve dönünce Kyoko’dan gelen hediyeyi açtım. Parfümdü, Hijiri’nin bana verdiği parfümün aynısıydı.

---

9. Mitsutsuka ile aynı Kanji karakterleri (三束) ile yazılan ancak bu durumda “sanzoku” olarak telaffuz edilen bu kelime bir tür ani yağmuru ifade etmektedir. San-zoku, üç demet anlamına gelir (ç.n.).

8

“Buyurun” dedi Mitsutsuka, randevulaşmışız da tam söz verdiğim saatte gelmişim gibi doğal bir yüz ifadesiyle bakıp hafifçe güldü.

Bir sandalye çekip eğilirken merhaba dedim.

Gözlerimin arkasındaki sahne gevşeyince yüz kaslarımın da gevşediğini hissettim. Her şey yolunda, alkolün yardımı olacaktır, diye içimden kendime birkaç kez telkinde bulundum. Damarlarında alkol dolaşıyor ve endişelenecek bir şey yok. Sandalyeye oturup da gözlerimiz aşağı yukarı aynı hizaya gelince, karşımda Mitsutsuka’nın oturduğu gerçeği bir anda dank etti. İçimden adını tekrarladım, Mitsutsuka ve sonra gerçekten yüksek sesle söylemiş olabileceğimden endişelendim.

“Dün hava 37 dereceydi. Bugün 30 derece civarında olması bekleniyor” dedi Mitsutsuka. Elindeki kitabı kapattı ve pencereden dışarı baktı. “Ama yarından itibaren hava daha da sıcak olacakmış.”

“Eylül ayındayız, gök gürültüsü mevsimi” dedim. O kadar sarhoştum ki ne demek istediğimden ben bile emin değildim ama Mitsutsuka başıyla onayladı.

“Gerçekten çok severim” dedim. “Gök gürültüsünü yani.”

“Evet” dedi Mitsutsuka. “Siz ne istersiniz?”

“Buzlu çay.”

Bir dakika kadar sonra, yüzünü geçen seferden tanıdığım gür sakallı adam gelip masamızın yanında durdu. Mitsutsuka benim için bir buzlu çay söyledi ve adam ona bir kahve daha isteyip istemediğini sorunca başını sallayarak evet dedi.

“Pardon, bir şey söylüyordunuz” dedi Mitsutsuka. “Gök gürültüsü.”

“Gök gürültüsü mevsimindeyiz” dedim.

Elbette öyle, dedi Mitsutsuka, sonra da kahvesinden kalanları içti.

“Kitap için teşekkür ederim” dedim. “Oldukça zordu ama bir kısmını anladım. Yatmadan önce okuyordum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Mitsutsuka, ona e-posta gönderdikten on gün sonra telefonla aramıştı.

Bir ayımı almıştı ama bana verdiği kitabı bitirmeyi başarmıştım. Sol avucumdaki okunmamış sayfa destesi inceldiğinde ve nihayet son sayfayı çevirip kitabın kapağını kapattığımda, olması gerekenden daha yüksek bir sesle çarparak kapattım gibi gelmişti. Ertesi gün, işimi bitirdiğimde ve biraz içip hiçbir şey yapmadan vakit geçirdikten sonra yatağa girdiğimde yapacak başka hiçbir şey olmadığını fark ettim. İçimde tarifsiz bir yalnızlık kabardı, ancak beni bu kadar yalnız hissettiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mitsutsuka’yla bahanem olmadan iletişime geçemezdim ama ara sıra aklımdan kitapla ilgili bazı düşüncelerimi göndersem sorun olur mu diye geçiriyordum. Üç gün boyunca izlenimlerimi bir e-postada topladım ve bu e-postayı cilalayıp parlattım, ardından iki gün daha okuyup düzeltmeler yaptım, ta ki bir şeyler içip artık ne olacaksa olsun diyerek gönder tuşuna tıklayana kadar. Mitsutsuka cevap yazmadı. “Yaptığımız şeylerden çok yapmadığımız şeylerden pişmanlık duyarız” sözünde hiçbir gerçeklik payı olmadığını fark ettiğimde inanılmaz derecede moralim bozulmuştu.

Bu yüzden, Mitsutsuka beni aradığında o kadar sarsıldım ki cevap veremedim. Telefon çalmaya devam ettikçe ayaklarımı yere vurup kendi etrafımda döndüm, ama durduğunu fark eder etmez hemen onu geri aradım. Mitsutsuka, e-posta yoluyla yanıt vermeyi düşündüğünü ancak bir türlü beceremediğini söyledi.

Bilgisayarı mı bozulmuştu? Hayır, bilgisayarında bir sorun yoktu, sorun internet sağlayıcısındaydı, önceki firma onu canından bezdirince sonunda başka bir firmaya geçiş yapmıştı ama bu kez de doğru düzgün bağlanamıyordu. Bağlantısının ne zaman düzeleceğini bilmediğinden, en azından gönderdiğim e-posta için teşekkür etmek amacıyla arayabileceğini düşünmüştü. Teşekkür ederim, dedim telefonda eğilerek, sonra ağzımın kupkuru olduğunu fark ettim.

Mitsutsuka, yazdığım detaylı izlenimlerime karşılık olarak bir şey daha vermek istiyordu. Bir CD, dedi. Klasik müzik mi, diye sordum. Evet, dedi. Chopin’in bir piyano bestesi. Bana çok iyi davrandığını söyledim, kitabı hediye eden oydu. Minnettarlığımı göstermek için bir şey yapması gereken bendim. Bir ara bana bir kahve ısmarlamaya ne dersin, dedi Mitsutsuka gülerek. Memnuniyetle, dedim. Perşembe öğleden sonraları neredeyse her

zaman aynı kafede olduğunu söyledi. Tamam, dedim. Sonra telefonu kapattık.

Sessizleşen telefonunu kulağıma bastırabildiğim kadar bastırarak tüm bedenimi sıktım ve ciğerlerimi boşalttım.

"Okullar açıldı mı?" diye sordum.

"Açıldı."

"Bugün okula gitmeniz gerekmiyor mu?"

"Sorumlusu olduğum bir sınıf olmadığı için dersim olmayınca gitmiyorum."

"Öyle mi?"

Kısa bir süre sonra Mitsutsuka'nın kahvesi ile buzlu çayım geldi. Pipeti kılıfından çıkarıp bardağımı dolduran buz küplerinin arasına daldırdım. Bardağın ve buzun içinden kırılan ışığı izlerken Mitsutsuka'yla konuştum. Işık hakkında konuşmaya başladık.

"Kitabı okurken..." dedim.

"Evet."

"Gece olduğu için ışığı açıyorum ve oda aydınlanıyor."

"Doğru."

"Ve bu sayede sayfaları okuyabiliyorum."

"Doğru."

"Ama ışığı kapatınca karanlık oluyor."

"Hı hı."

"Peki ama."

"Evet."

"Peki elektrik açıkken orada olan tüm ışık nereye gidiyor?" diye sordum. "Yani, bir yere gitmesi gerekiyor, değil mi?"

Mitsutsuka, "Soğuruluyor" dedi. "Işığın çoğu nesneler tarafından emilir ve kaybolur."

Ona baktım.

"Öylece yok mu oluyor?"

"Hepsi değil. Bir kısmı yansıyor ama eninde sonunda bir şeye çarpacak ve çarptığında da emilecek. Sonunda kaybolur, evet."

"Vay canına."

"Öyle işte. Ama soğurulmayan ışığın bir kısmı mesela pencereden dışarı kaçması da mümkün."

“Yani açık bir pencereden mi?”

“Hayır.” Mitsutsuka omuzlarını sallayarak güldü. “Özür dilerim. Pencereden çıkıp gitmiyor. İçinden geçiyor.”

“İçinden geçiyor.”

“Evet. Ve bir kısmı uzaya doğru gitmeye devam ediyor.”

“Uzaya mı?” Ne dediğimden emin olmak için tane tane konuşuyordum. “O kadar uzağa mı?”

“Evet.”

“Yatak ucumdan uzaya...”

“Evet.”

“Yani yatak odamdan çıkan ışığın bir kısmı şu anda uzayda bir yerlerde mi?”

“Olabilir” dedi Mitsutsuka. “Bildiğiniz üzere, ışık çok hızlı, saniyede gezegenin etrafını yedi buçuk kez dolaşacak kadar hızlı hareket eder, yani ışık soğurulmadan devam etse bile, bunca yansıma ve aktarımın arasında insan gözü tarafından fark edilmeyecektir. Ayrıca...”

“Evet?”

“Sonunda, emilmek zorunda kalacak.”

“Yani hiçbir ışık sonsuza dek varlığını sürdüremez mi?”

“Doğru.”

“Hepsi mi yok oluyor?”

Bunun üzerine bir süre sessizlik oldu. İkimiz de pencereden dışarı bakıyor, dalgın dalgın geçen insanları izliyorduk. Kafamı kaldırınca Mitsutsuka’nın başının biraz yukarısında bir aydınlatma armatürü gördüm, ampul kısa siyah bir gölgelik altında parlıyordu.

Saate baktım. Beşi biraz geçiyordu.

“Unutmadan...” Mitsutsuka çantasından düz bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu. Kırışık, sarı, naylon bir torbanın içindeydi.

“Gerçekten iyi bir albüm. Kesin beğenirsiniz” diyerek gülümsedi.

“Hiç klasik müzik dinlemediğim için pek anlamam ama...”

“Anlamanızı gerektiren bir durum yok, sadece müzik. Yalnızca dinleyeceksiniz.”

Öyle ya, deyip teşekkür ettim ve eğildim.

“Albümdeki ilk parça bana gerçekten ışığı hatırlatıyor” dedi nedense biraz utanarak.

“Işığı mı hatırlatıyor?”

“Evet” dedi. “Gerçekten çok güzel. İnsanlar pek kayda değer görmüyor ama Chopin’in en sevdiğim parçasıdır.”

“Demek öyle.” Parmak uçlarımla sarı naylon torbanın kırışıklıklarına dokunarak başımı salladım.

“Pek çok ışık türü var, ama siz hangisini seviyorsunuz?” Mitsutsuka bir süre durakladıktan sonra sordu.

“Az önce neden suratınızı öyle yaptınız?” Biraz kendimde değildim ve aklımdan geçenleri olduğu gibi söyledim. “Utanıyor muydunuz?”

“Boyut açtıktan sonra soru sorulmaz” dedi gülerek.

“Boyut mu?” Başımı yana eğerek sordum.

“Bir soruya başka bir soruyla cevap verirseniz, farklı bir boyut açılır. Bu iyi bir şey değil. Tabii ikinci soru ilkinin içinde değilse.”

“Anladım.”

“Her neyse, umarım beğenirsiniz.” Mitsutsuka bir kez öksürdü ve bir yudum su içti.

“Bu arada, sevdiğiniz bir piyanist var mı?” diye sordu.

“Hayır, hiç yok” diye cevap verdim. “Yani, onları sevmediğimden değil, bilmediğimden. Hiç gerçek piyano müziği dinlemedim.”

“Son derece ünlü olanları bile mi?”

“Evet, son derece ünlü olanları bile.”

“Gerçekten mi?” Mitsutsuka sordu. “Peki ya Argerich? Kadınlar onu severek dinliyor gibi geliyor bana.”

“Hayır, hiç duymadım.”

“Peki ya Glenn Gould?”

“İsmini duymuştum” dedim. “Bu CD’de çalan Glenn Gould mu?”

“Hayır, bu Japon bir piyanist.”

“Demek öyle.”

“Gould, Chopin’den nefret ederdi” dedi Mitsutsuka. “Ayrıca, onun performanslarını dinleyince insanlık halleri dışında bir şey aklıma gelmiyor. Ne ışık ne de başka bir şey. Gould’u severim ama yaşlandıkça onu dinlemeye olan ilgim giderek azalıyor.”

“İnsanlık fazla mı geliyor?”

“Onun gibi bir şey.” Mitsutsuka güldü. “Tek sebebi o değil ama pek çok insanın da böyle hissettiğini düşünüyorum. Beni biraz yoruyor.”

Bundan sonra Mitsutsuka bana Glenn Gould’un köpekleri ne kadar çok sevdiğinden, köpeklerinin Gould’un kendisinden çok daha akılda kalıcı

yüzlere sahip olduğundan ve bir keresinde sahnede Gould'un takım elbisesindeki köpek tüylerinden aşırı derecede rahatsız olup orkestra performansın ortasında olmasına rağmen bir parça bant ya da benzeri bir şey kullanarak tüyleri almaya çalıştığından söz etti.

Kafede bizden başka kimse yoktu ve yakın zamanda da kimse içeri girecek gibi görünmüyordu. Işığın gizemleri hakkında konuşmaya devam ettik desem de, elbette benim tartışmadaki rolüm Mitsutsuka'nın konuşmasını dinlemekten ibaretti; başımı eğdiğimde bunu fark ediyor ve açıklama yapmak için zaman ayırıyordu. Hatta çantasından not defterini çıkarıp boş bir sayfa açarak tablo gibi bir şey çizip açıkladığı bile oldu. Mitsutsuka'nın konuşmasını dinlerken, kaleme temas eden parmaklarının uzunluğunu veya teninin tonunu gözlemledim, sonra gömleğinin cebindeki kalemlere baktım ve sayfaya odaklanmış gözlerini ve etraflarındaki kahverengi lekeleri izledim. Alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu, kaşlarından birinin hemen üzerinde küçük bir beni olduğunu fark ettim. Mitsutsuka çizdiği tablonun detaylarını anlatırken, tükenmezkaleminin ucuyla tabloya dokunuyordu, ben de onun açıklamalarına mırıldanarak eşlik ediyor, sesinin ritmiyle rahatlıyordum.

"Pekâlâ. Şimdi bir şeyler çizme sırası sizde."

Mitsutsuka, harika bir fikirmiş gibi durup dururken böyle söylediğinde neredeyse kendi dünyama dalmak üzereydim. Kalemini bana uzattı ve defteri yeni bir sayfa açtı.

"Ben mi?" Aniden zor durumda bırakıldığım için telaşlanmıştım ama kalemi aldım ve ne çizsem, ne çizsem diye kendi kendime mırıldanıp durdum.

"Hiç fark etmez" diye güldü Mitsutsuka.

"Ama ben çizim yapamam ki. Pasta grafiği bile çizemem."

"Pekâlâ."

Mitsutsuka tükenmezkalemi tutan elime bakıyordu. Mitsutsuka'nın gözlerinin üzerimde olduğu düşüncesi bile sırtımı ısıttı ve bu sıcaklık boynumdan yukarıya doğru ilerleyip yanaklarımda toplandıktan sonra sonunda tüm yüzüme yayıldı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir şeyler çizin, ne isterseniz" dedi Mitsutsuka.

"Bir şeyler yazsam olur mu?"

"Olur."

“Tamam, ne yazmalıyım?”

“Herhangi bir şey.”

“Herhangi bir şey mi?”

“Mesela, daha önce hiç yazmadığınız bir kelimeye ne dersiniz?”

“Hım” diyerek başımı sallayıp tıkandım. Daha önce hiç yazmadığım bir kelime deyince, ne kadar düşünürsem düşüneyim, aklıma bir şey gelmedi. Bir an için “namütenahi” yazmayı düşündüm ama hata yapmadan yazabilecek kadar kendime güvenmiyordum.

“Başka bir şey yazabilir miyim?”

“Elbette.”

“Peki öyleyse” diyerek adımı ve adresimi yazdım.

Mitsutsuka defteri yüzünden biraz uzakta tutarak, “Bayan Irie, el yazınız çok güzel” dedi. Sanki gerçekten etkilenmişti.

“Hiç de değil, oldukça sıradan” dedim sessizce. “Biraz fazla titiz, bilemiyorum...”

“Öyle mi düşünüyorsunuz? Bence çok güzel” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden başımı tekrar tekrar sallamakla yetindim.

* * *

Kısa zaman içinde günün büyük bir kısmını Mitsutsuka’nın bana verdiği Chopin ninnisini dinleyerek geçirir oldum. Parçayı bilgisayarıma kopyaladım, çalışırken tekrar tekrar başa sararak dinliyordum. Masamdan kalktığım zamanlarda ise, dolapta bulmayı başardığım eski bir CD çalara kulaklık takarak dinlemeye devam ediyordum. Banyoda dinleyemesem de evde olduğum neredeyse her dakika, yemek pişirirken veya yemek yerken bile, Chopin’in ninnisi çalıyordu.

Mitsutsuka’nın bana verdiği albümde birçok bestecinin piyano müziği vardı ama ben sadece Chopin ninnisini dinliyordum. Albümün kapağında, lacivert bir fon üzerinde piyano çalan, henüz oldukça genç bir piyanistin fotoğrafı vardı. Tıpkı Mitsutsuka’nın dediği gibi, şarkının melodisi ışığın nitelikleriyle doluydu, sanki nazikçe bir şeyi işaret ediyor ya da yol gösteriyordu, her nota gözlerimi kapatınca beni çevreleyen karanlık perdede parıldıyordu. Sandalyeme oturup kendimi sadece ışıltılı olarak tanımlanabilecek bir ses dünyasına teslim ediyordum. Başım sallanıyor,

bacaklarım her bir basamağı ışık tabakası olan o uçucu merdiveni tırmanırken nefesim daha da derinleşiyordu. Ayak tabanım ışıktan basamakla temas ettiği anda ışıldıyor, ayağımı kaldırınca da basamak yıldız tozuna dönüşüyor, bana nazikçe yol gösteren başka bir adım olarak yeniden doğuyordu. Yavaşça kıvrılan bu spiral ışık merdiveni, karanlığın ortasında alabildiğine yükseliyordu ve beni nereye götürdüğünden ya da vardığımda ne bulacağımdan emin olmasam da, müzik çaldığı sürece korkacak bir şey olmadığını, her yere gidebileceğimi hissettiriyordu. Basamakları birbiri ardına çıkarken, parmağımın yumuşak kısmını parıldayan her notanın üzerinde gezdirip onları göğsümün üzerine yerleştirdiğim bir kolyede bir araya getiriyor ya da iki elimle gerdirerek içinden geçebileceğim bir ışık çemberine dönüştürüyordum. Kocaman bir nefes alınca, tamamen şeffaf göğsüm on binlerce ışık yılı öteden bir nebula yutmuşum gibi ışıkla parlıyordu. Ağzımdan çıkan nefesim, ışıktan bir buhara dönüşüp gözümün önünde asılı kalıyor, ama onu ellerime alıp derin bir nefesle tekrar içime çekince, hem kollarım hem de boğazım, içeriden avuçlarıma kadar parlamaya başlıyordu ve onlara bakınca uzayda süzüldüğümü fark ediyordum. Gözlerimi kapatıp kollarımı uzatıyor, vücudumu ve başımı özgürce sallayarak ışıkları birbirine karıştırıp dans ederek evin ortasında daireler çiziyordum.

Her perşembe Mitsutsuka'yı görmek için kafeye gitmeye başladım.

Nadiren başka müşteriler de oluyordu ama genellikle sadece ikimiz oluyorduk. Mitsutsuka kahvesini içerken acele etmezdi, ben de sabahtan beri içtiğim alkolle çok çabuk karışmasını istemediğim için buzlu çayımı Mitsutsuka'ya ayak uydurarak içmeye çalışırdım. İlk başlarda hesapları ödemekte ısrarcı oluyordu ama benim teklifim doğrultusunda sırayla ödemekte karar kıldık. Tıpkı söylediği gibi her perşembe akşamı orada oluyordu ve çok geçmeden her türlü konu hakkında konuşmaya başladık.

Her hafta birlikte yaklaşık üç saat geçiriyorduk ve bu sürenin çoğunda Mitsutsuka bana fizikle ilgili pek çok şey anlatıyordu, ancak söylediklerinin çoğunu anlayamıyordum.

Bir keresinde ona öylesine dünyadaki en küçük şeyin ne olduğunu sorduğumda, adeta bir öğrencisiyle konuşuyormuş gibi bana detaylı bir açıklama yapmak için bir saatini harcadı. Bana, daha fazla parçalanması mümkün olmayan parçacıklara kuark ve lepton denildiğini ve onların da

kendi içinde alt türlere ayrıldığını öğretti. Üç sayısının fizikte gizemli bir önemi olduğunu, kuarkların ve leptonların kimsenin anlamadığı nedenlerle üçlü kümeler halinde gruplandığını açıkladı. Ona kuarkın bir parçacık için sevimli bir isim olduğunu düşündüğümü söyleyince, bunun edebiyat kökenli bir kelime olduğunu ve adını İngilizce yazıldığı halde pek çok farklı dilden kelimeler içeren *Finnegan Uyanması* adlı garip bir romanda bir kuşun üç kez "kuark, kuark, kuark" diye ötmesinden aldığını açıkladı. Ayrıca bana evrendeki en küçük maddelerin parçacık şeklinde bile olmadığını, daha çok sicim şeklinde olduğunu söyleyen bir düşünce ekolünden bahsetti ve ardından beni hepimizin bu inanılmaz derecedeki küçük sicimlerden oluşma ihtimali olduğu fikriyle tanıştırdı. O kadar büyülenmiştim ki tek yapabildiğim başımı sallamaktan ibaretti.

Mitsutsuka her zaman aynı koltukta oturur, aynı solgun polo tişörtü giyer ve aynı omuz çantasını taşırdı. Çantanın köşeleri yıpranmıştı. Mitsutsuka aptalca sorularıma kulak vermekle kalmıyordu, bazen gerçekten eğleniyormuşçasına güldüğü bile oluyordu.

Ara sıra bana öğretmenlik yaptığı lise hakkında bir şeyler anlatırdı. Okulu, cinsel taciz ve güç istismarını yönetme ve önleme alanlarında birçok kez örnek okul olarak gösterilecek kadar ileri bir noktada olduğu için, Mitsutsuka bu konularda epey bilgi sahibi olmuştu. Söylediğine göre öğrencilerin girebileceği tüm kapılar sürekli açık bırakılıyormuş ve bir öğrenci ile bir öğretmenin okul içinde ya da dışında baş başa vakit geçirmesi, hatta öğretmenlerin öğrencilere ilk isimleriyle hitap etmesi bile yasakmış.

"Gerçekten mi?" Yer yer bulanık zihnimin derinliklerinden konuştum. "Bizim zamanımızda böyle bir şey düşünülemezdi bile."

"Artık durum farklı."

"Ama ne desem, siz hep..."

"Evet?"

Neredeyse hıçkırıyordum, sonra devam ettim.

"Lise için fazla yaşlı olmama rağmen bana hep yeni şeyler öğretiyorsunuz."

"Doğru" diye güldü Mitsutsuka.

"Ama bana sürekli yeni şeyler öğrettiğiniz için de öğrencinizmişim gibi hissediyorum" dedim küçük bir kahkaha atarak.

Mitsutsuka bir süre sonra, "Ama öğrencim olsaydınız böyle

buluşamazdık” dedi.

Bir an pencereden dışarı baktım, sonra dikkatimi masaya yönelttim. Burnumdan küçük bir nefes aldığımda, burun deliklerime hafif bir sake kokusu doldu.

“Bilmiyorum... Sanırım bana öyle geliyor” dedim. “Ancak fazla yaşlıyım... Bir gelecek vaat etmiyorum ve burası da okul değil.”

Mitsutsuka “Demek öyle” dedikten sonra tekrar sessizliğe gömüldük.

Bir sessizlik dönemine daha girdik.

“Bu sizi rahatsız ediyor mu?” diye sordu sonunda.

“Rahatsız mı?” Bu kelime beni o kadar şaşırtmıştı ki, ben de ona karşılık verdim.

“Az önce bahsettiğiniz şeyi kastediyorum. Öğrenci gibi hissetmek.”

“Rahatsızlık gibi değil ama...” dedim ve bir sessizlik daha oldu.

Mitsutsuka, “Pekâlâ, rahatsız olmuyorsanız sorun yok” dedi ve ardından kahvesinden bir yudum aldı.

İçinden pipet çıkan, masanın üzerinde duran buruşuk ambalaja baktım. Kapı çıngırak sesleriyle açıldı ve içeriye, kollarında neredeyse yüzünü kapatacak kadar büyük bir karton kutu taşıyan bir kurye girdi. Sakallı işletme sahibi fişi imzalarken, kurye komik bir şey söyleyince ikisi birden içten bir kahkaha attı. Kurye fişi aldı ve hızlıca kontrol ettikten sonra neşeli bir ses tonuyla teşekkür edip enerjik bir şekilde dışarı çıktı.

“Bay Mitsutsuka?”

“Evet?”

“Sanırım biraz rahatsız oluyorum.”

Kapının kapanışını izlerken sessizce konuştum. Bunu söyledikten sonra, boğazımın derinliklerinden coşkulu bir sesin yükseldiğini fark edince kendimi, dışarı çıkmasını engellemek için iki elimle birden boynumu sıkarken buldum.

Mitsutsuka bir süre durakladıktan sonra, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Öyleyse, bunu çözmek için adım atalım.”

Mitsutsuka’nın gözlerinin içine bakamadığım için, bakışlarımı hemencecik dışarıya kaçırdım ama bakacak bir şey bulamayınca bardağıma baktım, buzlar erimişti ve çayın rengi iyice açılmıştı.

“Şuna ne dersiniz?” dedi sonunda. “Size Bayan Irie yerine Fuyuko diyeceğim.”

Kafamı kaldırıp Mitsutsuka’nın yüzüne baktım.

“Öğrencilere ilk isimleriyle hitap etmemiz yasak, bu noktada okuldan ayrışmış olacağız.”

“Tamam.”

“Gerçi, bu şekilde buluşuyoruz ve bu zaten bir öğrenciyle asla olamayacak bir şey.”

“Evet.”

“Teklifimi beğendiniz mi?”

“Evet.”

“Ve siz bana hiç hocam demediniz, hep soyadımla hitap ettiniz.”

“Doğru.”

“Eğer daha iyi bir fikir bulursak, onunla devam ederiz.”

“Tamam.”

“Ne düşünüyorsunuz? Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Yine Mitsutsuka’nın yüzüne bakamaz olup başımı eğdim, bir kez daha sessizce tamam dedikten sonra tekrar tekrar başımı salladım.

* * *

Mitsutsuka bana Fuyuko demeye başladığından beri, daha sık buluşmaya başlamıştık. Perşembe akşamları onu kafede yakaladığım haftalık baskınlar, zaten hiçbir zaman söz veya plan dahilinde değildi ama çok geçmeden pazar akşamları da takvime eklenince Mitsutsuka’yı haftada iki kez görür oldum.

Elli sekiz yaşında olduğunu, doğum gününün 10 Aralık olduğunu, gençken Space Invaders oyununda rekor kırdığını, özellikle sevdiği ya da nefret ettiği bir yiyecek olmadığını, öğün aralarında nadiren atıştırdığını, öğrencilik yıllarında kısa bir süre basketbol oynadığını, halk müziğini sevmediğini, Tokyo’da doğduğunu, 173 santimetre boyunda olduğunu, hiç kemiğini kırmadığını ya da dikiş attırmadığını ve kanının A grubu olduğunu öğrendim. Ona Nagano’da büyüdüğümü, doğum günümün Noel arifesi olduğunu, bu yaz hiçbir yere gitmediğimi, fasulye ezmesi yiyince hafif baş ağrısı çektiğimi, çocukken bisiklete binerken bana araba çarptığını, apandisit olduğum için bir kez okul gezisini kaçırdığımı ve yaşadığım apartmanımın arkasında küçük bir park olduğunu söyledim. Ayrıca ona saçıma hiç perma yaptırmadığımı ya da Japonya’dan hiç ayrılmadığımı da

söyledim, o da bana otuzlu yaşlarının sonunda saçlarının önden açılmaya başladığını anlattı. Bir keresinde bana bir kart numarası yaptı ama daha ilk denemede hilesini çözdüm. Yakalandım dedi; alışık olmadığım bir şekilde yüzü kızardı ve bir sonraki buluşmamıza içinde bir sürü sihirbazlık numarası olan bir kitap getirdi. Eğer ayaklarımız masanın altına çarparsa, ikimiz birden özür dileme yarışına girerdik, ardından tahmin edilebilir bir sessizlik dönemi gelirdi. Sonuç olarak, paylaştığımız şeyler çocukça olabilirdi ancak karşılıklı olarak birbirimizi inşa ettiğimiz bir ilişkinin yapıtaşları haline geldiler ve bu bana onun hafızasında iz bırakmışım gibi hissettirdi.

Ama Mitsutsuka hakkında gerçekten bilmek istediğim şeylerin henüz çok azını biliyordum. Sorularımı kelimelere dökemiyordum. Kendisine soru sormamı zorlaştırdığı için falan değil, sadece kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

İstasyona dönüş yolumuz çok sessizdi.

Başkalarının sıradan bir şekilde akşamın geceye normal geçişi olarak göreceği şey, kendi yolumuzu açıyormuşuz gibi içinden geçtiğimiz mavi bir alacakaranlıktı, Mitsutsuka'yla aynı renge bürünüyorduk. Her seferinde aynı şekilde el sallıyor, sonra köşeyi dönüp merdivenden çıkarak gözden kayboluyordu. Her zaman söylemek istediğim bir şey, onunla paylaşmak istediğim başka bir şey vardı, ama kelimeler daha sese dönüşüp havaya karışmadan Mitsutsuka köşeyi dönüp gitmiş oluyordu.

* * *

Ekim ayının ilk pazartesi günü Hijiri hatırımı sormak için beni aradı. Obon sonrası ile eylül sonu arasında normalden çok daha az sayıda taslak almıştım. Ninniyi durdurup cep telefonumu kulağıma dayadım ve söylediklerine eşlik ederek başımı sallarken, çok uzun bir süredir onunla konuşmadığımı fark ettim.

"Her şey programın gerisinde kalacak gibi. Planlarıma göre tüm bu taslak metinlerin yaz boyunca gelmesi gerekiyordu ama yazarların takvimi bir türlü uymadı. Her neyse, bu ay ve kasım boyunca işler oldukça yoğun olacak gibi görünüyor, bu yüzden senden çok şey istemek zorunda kalabilirim" dedi Hijiri. "Sorun olur mu?"

Bir yandan önümüzdeki ayların programını dinlerken, diğer yandan

başımla teyit ederek tarihleri takvimime not aldım. İşle ilgili konuşmamız bittikten sonra Hijiri bana başka neler yaptığını anlattı ama onu dinlerken geçenlerde, gerçi üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ama, Kyoko ile görüştüğümüz öğleden sonrasını hatırladım. Yüzünün görüntüsü ve sesinin tınısı birleşip gözümde canlandı.

"Bu yaz hiçbir yere gitmeyeceğini söylemiştin" dedi Hijiri, "eylül nasıl geçti?"

"Evdeydim" dedim ona.

"Gerçekten hiçbir yere gitmedin mi?" Hijiri şaşırmışçasına yüksek bir sesle sordu.

"Hı hı."

"Gerçi Nagano'ya bile gitmeyeceğim demiştin."

"Peki senden ne haber?" Hijiri'ye sordum.

"Eh, hep aynı işte."

"Hep aynı derken?"

"Biraz çalıştım, birkaç kişiyle buluştum, yemeğe çıktım... Her zamanki şeyler işte."

"File binen adama ne oldu?" diye sordum.

"Fil mi?" Hijiri biraz duraksayıp ekledi: "Ha o mu? Biraz karışık bir durum ama yine de bazen görüşüyoruz."

"Öyle mi?"

"Bir süredir ilişkimizi bitirmeyi düşünüyordum ama böyle düşünmeye başlayınca da eskisi kadar kafaya takmaz oldum. Garip, değil mi?"

"Evet."

"Eminim o da aynı şekilde hissediyordur. Aslında kimyamız uyuşuyor ve iyi bir şey ama sanki biraz fazla uzadı." Hijiri başka birinin hayatından bahsediyormuş gibi konuştu.

"Kulağa zor geliyor" dedim, Mitsutsuka ile kafede görüştüğümüz tüm tarihleri daire içine aldığım takvimime bakarak.

"Ne zor?" Hijiri'nin sesi şaşkındı. "Az önce söylediğim şey mi?"

"Yani, zaten meşgulsün, hem sonra başka insanlarla da görüştüğünü söylemedin mi?" Çok hızlı konuşmamaya dikkat ederek sordum.

"Biraz" dedi, çok da önemli olmadığını yansıtan bir tonda. "Yine de buna tam olarak zor diyemem." Hijiri güldü. "İş gereği buluşuyor değiliz ya. Canım onları artık görmek istemezse, bırakırım gitsin."

"Ama sen onları gerçekten sevmediğini söylemiyor muydun? Bu kulağa

oldukça zor geliyor, bence yani.”

“Gerçekten zor değil, cidden.”

“Öyle mi?”

“Evet. Sadece canım istediğinde buluşuyoruz.”

“Anladım.”

“Daha önce dememiş miydim? Her neyse, şu anda canımı esas sıkan çok para harcamış olmak. Önce seyahate gittim, sonra cilt bakım ürünleri seti aldım, çok hoşuma giden ayakkabıdan farklı renkte iki çift aldım. Ve biraz aptalca olduğunu biliyorum ama geçenlerde kış kreasyonları çıkınca bir tane de mont aldım. Bir kere başlayınca durmak çok zor oluyor. Her yıl, buna daha ne kadar devam edebilirim diye merak etmiyor değilim ama yapmaktan keyif aldığım için yapacak bir şey yok.” Hijiri neşeyle güldü. “Bu arada, kısa bir süre önce bir şeyler içmek için dışarı çıktığımızda üzerimde bir hırka vardı, hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Gri hani?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Onu ister misin?”

“Nasıl yani?”

“Şey, bana onu ne kadar beğendiğini söylemiştin. Hani şu göğsünde boncuklar olan hırka. Bir benzerini daha aldığım için ister misin diye sorayım dedim.”

“Yani...” Konuşmaya başladım ama ancak devamını getiremedim. Böyle parıldayan bir şeyin altına ne giyeceğimi ya da nerede giyebileceğimi kesinlikle bilmiyordum. “Çok naziksin ama bana yakışacağını sanmıyorum.”

“Neden yakışmasın?” Hijiri ikna olmamıştı. “Hırkanın nesi yakışmayacak? Giy geç işte.”

“Ama...” Ben doğru düzgün bir cevap bulmaya çalışırken, Hijiri bana göndermek istediği bir sürü başka şey daha olduğunu, istediğimi alıp gerisini atabileceğimi söyledikten sonra telefonu kapattı.

9

“On beş yıl mı? İnanamıyorum!”

Noriko Hayakawa nedense utangaç bir yüz ifadesiyle gülümsedi. Liseden mezun olduktan sonra birbirimizi birkaç kez görmüştük ama gerçekten uzun zaman önceydi. Ben de inanamıyorum, diye gülünce Noriko da güldü. Sesini özlediğimi fark ettim.

“Son dakikada haber vermeme rağmen geldiğin için teşekkür ederim” dedi. “Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.”

“Hiç de değil. Haber vermene çok sevindim.”

“Nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Yani ne zamandı, altı, yedi yıl önce mi? Mezunlar buluşmasına bile gelmedin. Orada görüşebilmeyi umuyordum.”

“Hayal kırıklığı için özür dilerim.”

Noriko başını salladı, sonra restoranın içine şöyle bir göz attı.

“Tokyo’ya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyorum. On yıl oldu herhalde. Keşke farklı göründüğünü söyleyebilseydim ama buraya son gelişimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Aynen öyle. Burada yaşadığım halde ben de aynı şekilde hissediyorum.”

“Şehrin bu taraflarına sık sık gelir misin?” Noriko sordu. Hayır, dedim ona, o kadar sık değil, neredeyse hiç. Tam o sırada spagettilerimiz masamıza geldi.

“Çok hızlı gelmedi mi?” Noriko gözlerini kocaman açtı.

“Aynen.”

“Harajuku çok kalabalık. Sokakta o kadar kafa görünce, aklıma büyük Buda heykelinin üzerindeki yumru yumru bukleler geliyor.”

Noriko bana birkaç yılda bir, seni unutmadım dercesine yeni yıl kartları gönderirdi, bazen fotoğraf da eklerdi. Nagano’da evlendiğini ve iki çocuğu olduğunu da bu sayede öğrenmiştim. Ben de birkaç kez cevap yazmıştım. Yıllar boyunca bu şekilde iletişimde kalmıştık ama bir kez bile telefonda

konuşmamıştık. Bu yüzden bir hafta önce beni aradığında, ekranda ismi belirmesine rağmen, kim olduğunu anlamam biraz zaman almıştı.

“Tokyo’da ne kadar kalacaksın?” diye sordum.

“Yarın sabaha kadar.”

Noriko çatalını spagettiye daldırıp ağzına götürdü, sonra ne kadar güzel olduğuna şaşırmış gibi bir yüz ifadesi takındı. “Aşırı lezzetliymiş. Bizim oralarda böyle restoranlar yok.”

“Disneyland nasıldı?” Ben de ağız dolusu spagetti alıp başımı salladım.

“Çok kalabalıktı. Herkesin ilk seferiydi, bu yüzden neyi nerede yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama en azından geçit törenini izleyebildik, bu da güzeldi.”

İkimizin de hiçbir bağı olmadığı bir yerde Noriko’yla bu şekilde vakit geçirmek biraz garibime gitmişti.

“Ne kadar zayıflamışsın.” Noriko’nun sesi endişeli geliyordu. “Yemek yemiyor musun?”

“Elbette yiyorum” dedim gülümseyerek.

“Öyleyse sorun yok. Gerçekten farklı görünüyorsun da.”

Karşımdaki Noriko, hatırladığım Noriko’dan çok daha şişmandı. Adeta farklı bir insan gibiydi. Hırkasının dantel kolları, kollarının üst kısmını göze hoş gelmeyen bir şekilde sıkıyordu.

“Şuna bir baksana. Bunları hâlâ üretiyoruz.” Noriko hırkasını yakasından tutup kaldırdı. Etek ucunda bir kedi nakışı vardı. “Hatırladın mı?”

“Elbette” diye güldüm.

“Ama senin hırkan da çok şıkmış. Görünüşüne bayıldım. Çok pahalı görünüyor.”

“Pek sayılmaz.”

Göğsüme yayılmış boncuklara dokunarak güldüm.

“Evdekiler nasıl?” diye sordum.

“Eh, idare eder” dedi Noriko, iç çekerek güldü. “Bugünlerde şirketlerin çoğu maliyetleri düşürmek için mallarını Çin’de ürettiriyor. Üretim eskiye göre çok azaldı. Zar zor ayakta duruyoruz. Bizimkilerin hepsi emekli oldu.”

Oturduğumuz ikinci katın pencereleri Harajuku’nun kalabalık sokaklarına açılıyordu. Yürüyen insanlar, dükkân tabelaları, uzaklaşan arabalar; her türlü renk vardı. Gördüğüm tüm renklerin nasıl olup da geride kalan renkler olduğunu düşündüm. Gerçek renkler nereye gitmişti? Mitsutsuka bir keresinde bunları bana açıkça anlatmış olmalıydı fakat şimdi

hatırlayamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Hemen altımızdaki kaldırımda bisikletler üst üste yığılmışçasına park edilmişti. Sokaktan geçen genç bir kızı öndeki sepetlerden birine plastik bir şişe atarken gördüm.

Spagettimizi yerken Noriko bana yakın zamanda yaşadıklarından bahsetti, ben de ona redaktör olarak yaptığım işten bahsettim. Kitapları hep seviyordun, dedi bana. Hiç de bile, dedim. Öyle mi, ben böyle hatırlıyorum, dedi spagettiyi çatalının etrafında döndürüp ağzına götürürken.

Yemeğin üzerine kahveler gelince Noriko bir kez daha iç geçirdi.

"Öyle işte, her günüm ne yapsam acaba diyerek geçiyor."

"Ama işlerin yolunda gittiği zamanlar da yok mu?" diye sordum.

Noriko omuz silkti.

"İşlerin yolunda gitmesi... Nasıl bir şeydi acaba? On yıl evli kalınca insan ne yaşadığını unutuyor. Eh, şikâyet etmenin de bir faydası yok." Noriko güldü. "Sanırım bu işler böyle yürüyor. On yıl mı, yirmi yıl mı? Artık daha fazla devam edemeyene kadar her günün böyle geçer."

"Yapmak istediğin başka bir şey mi var?"

"Hayır. Ama sanırım asıl mesele bu değil."

"Anladım."

"Hani evlenip ilk çocuğum olduğunda işten ayrılmıştım ya? Bundan zerre kadar pişman değilim. Demek istediğim, bırakınca gözümün arkada kalacağı bir iş değildi, bu yüzden dert etmiyorum. Birinin evi çekip çevirmesi gerekiyordu ve mantıken, işi bırakıp evde çocuklarla kalması gereken kişi bendim... Bunu söylemek için biraz geç olduğunu biliyorum... Ama insanın istediği gibi harcayabileceği kendi parasının olmaması gerçekten çok kötü... Kusura bakma lütfen, senin de kafanı şişiriyorum bir saattir."

Noriko bana dertli bir yüz ifadesiyle bakıp güldü. Başımı salladım ve aldırmadığımı söyledim.

"Sanırım söylemeye gerek yok ama artık iki çocuğumuz olduğu için ben tam bir anne oldum, kocam da tam bir baba oldu. Aslında yeterli ama sadece bundan ibaret olduk. Çocuklar büyüdüğünde, kızım evi terk ettiğinde, bizden geriye ne kalacağını düşününce korkuyorum. Bazen yalnız kalıyoruz; sadece ikimiz. Bazen. Öyle olduğunda, konuşacak hiçbir şeyimiz olmuyor. Hem de hiç. Sadece çocuklardan bahsediyoruz. Ya da belki televizyondaki bir şeyden veya ailelerimizden falan."

"Hı hı" dedim başımı sallayarak.

“Sekse gelince, küçük olan doğduğundan beri bir defa bile yapmadık.” Noriko, bahsetmesi zor bir şeyden bahseder gibi konuşuyordu. “Söylediğim için biraz utanıyorum ama... Her neyse, sanırım hiç seks yapacak bir havaya giremiyoruz. Sanki yok oldu aramızdaki istek.”

Belli belirsiz başımı salladım.

“Türlü türlü sekssiz evlilik var. Mesela biriniz istiyorsa, yapmak istiyorsa ama diğeri havaya giremiyorsa, hâlâ bir umut kırıntısı vardır. Reddedilmek acı verici olabilir ama yine de oturup bu konuda konuşabilir, işleri yoluna koymak için alan açabilirsiniz.”

Tekrar başımı salladım.

“Ama bizim durumumuzda, ikimiz de birbirimizi bu şekilde istemeyi bıraktık ve bu gerçek bir sorun. Bizim evde seks diye bir şey yok. Arkadaşlara bundan bahsettim, kendi meselemiz olduğunu belli etmeden genel olarak seks hayatlarında sorun yaşayan çiftler hakkında ne düşündüklerini sordum, bunun oldukça yaygın bir sorun gibi göründüğünü söyledim, ama onlar sadece eh, olur öyle şeyler dediler. Aile olduktan sonra seks yapmanın garip olduğunu falan düşünüyorlar ve bu şekilde düşünenlerin sayısı hiç de az değil. Sanırım ben de bir süredir bu noktadaydım, fazla düşünmez oldum ya da normal karşılamaya başladım. Ama gerçekten düşününce, hayatımın geri kalanında, ölene kadar bir daha hiç kimseyle seks yapmayacak olduğumu idrak etmek... Bu hiç de normal gelmiyor.”

“Hı hı.”

“Sen ne düşünüyorsun? Benim yerimde olsaydın... Sen hangisini seçerdin?”

“Seçmek mi?” Kafam karışmıştı. “Ne ile ne arasında?”

“İşte diyorum ya...” Noriko öne doğru eğildi ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Hayatının geri kalanını sekssiz, heyecansız, uyarılmadan yaşamak, günlerini huzur içinde çocuklarına annelik yaparak geçirmek ya da...”

Noriko orada durdu. Devam etmesini bekledim.

“Evet” dedi, “sanırım bu yaşadığım hayatın özeti oldu.” Noriko abartılı bir kahkaha attı. “Eh, bu hayatı ben seçtim demek ki. Yapacak bir şey yok. Belki de çift olarak bunun olmasını engellemek için bir şeyler yapabilirdik. Daha çok çabalayabilirdik ya da başka bir şey. Ama yapmadık.”

Söylediklerini onaylarcasına defalarca başımı salladım.

“Ama evet, hâlâ bir işim ve kenarda biraz birikmiş param olsaydı, sanırım çocukları da alarak onu terk ederdim. Sorun şu ki, çocuk nafakası ve yarı zamanlı çalışarak asla geçinemezsin. Öyle yaşanmaz. Ayrıca, çocukların suçu da yok.”

“Yani, hem çalışıp hem de çocuk büyüten bekâr anneler... Nasıl yapıyorlar acaba?”

Aklımdan geçenleri olduğu gibi, üzerinde düşünmeden söylemiştim. Bunun üzerine Noriko’nun yüzü bir anlığına da olsa gerildi. Küçük çocuklu bir çift masamızın önünden geçti; yürümeye başlayan çocuk ayağı takılıp yere düştü ve feryat figan ağlamaya başladı. Noriko aileye baktı, sonra gözlerini tekrar masaya çevirdi, burnundan derin bir nefes alıp düşünmeye devam etti, bir dakika önce söylediklerimle ilgili hiçbir yorum yapmadı.

“Kocam beni aldatıyor” dedi.

“Gerçekten mi?” Gerçekten şaşırarak sordum.

“İşte bu yüzden evde hiçbir şey olmuyor.”

Noriko içinde şeker olan çubuk paketlerden birinin ucunu koparıp yarısı boşalmış kahve fincanına döktü, çay kaşığıyla sesli bir şekilde karıştırdı.

“Peki kocan senin bildiğini biliyor mu?”

“Bir şeyler bildiğimden şüpheleniyor olmalı ama bunu ona doğrudan söylemedim. Eminim gerçekten istesem her türlü kanıtı bulabilirim, ama sanırım içimden gelmiyor. Twitter sayesinde kadının kim olduğunu buldum. Twitter ya. İnsanların son derece gereksiz ve saçma sapan şeyler yazdığı bir yer. Belki bulabilirim düşüncesiyle şöyle bir baktım ki gerçek adıyla hesap açmış. Her gün ne yapıyorsa görebiliyorum.”

“Ciddi misin?”

“Orada insanlar gerçekten savunmasız. Birinin sırf tweet’lerini okuyarak onun hakkında bir sürü şey öğrenebiliyorsun. Evinin nerede olduğunu, çocuklarının neye benzediğini, arkadaşlarının neler yaptığını, bir sonraki tatillerinde nereye gideceği ve bunun gibi daha bir sürü şey. Eminim paylaşımlarını her gün kontrol ettiğim aklının ucundan bile geçmemiştir.”

“Doğru” dedim.

“Her neyse, kocamı neler olup bittiğini itiraf etmeye zorlamanın bir anlamı yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Başımla onayladım.

“Kaldı ki benim de konuşmaya yüzüm yok” dedi Noriko gözlerinin içi gülerek. “Hani mezunlar buluşması vardı ya? Tamamen yabancı biri

sayılmaz ama orada bir adamla tanıştım, konuşmaya başlayıncaya kadar hiç de öyle bir niyetim yoktu ama sonra her şey bir anda oldu... Öyle işte.”

“Bizim sınıftan biri miydi?” diye sordum.

“Yoshii diye bir çocuk vardı hani, hatırladın mı? Onunla daha önce hiç konuşmamıştım ama onca zaman sonra onu orada görünce bir anda kaynaştık. Acayip bir şey. Tamamen yeni biriyle tanışmak gibi ama aynı zamanda değil. Mezunlar buluşması çok acayipti sahiden.”

“Kocan biliyor mu?”

“Belki biliyor, belki bilmiyor. Eminim onun için de durum aynı. Gerçeklerle yüzleşmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bildiği için günlük hayatımıza devam ediyoruz. Ama bir şeyler kesinlikle ters geliyor. Bazı şeyler gerçek değilmiş gibi geliyor. Yani, Yoshii ile hâlâ görüşüyoruz. Eğlenceli geçiyor. Onun da çocukları var. Onun evinde işler iyi gidiyor gibi görünüyor, ama başka sorunları var ve bu konular hakkında çok konuşuyoruz fakat sorun bu değil... Evet, birlikte olduğumuzda iyi vakit geçiriyoruz. Ondan hoşlandığımı, onlarla birlikte olmak istediğimi ya da buna benzer bir şeyi kastetmiyorum. Ama ne kadar çok buluşursak, o kadar zorlaşıyor. Her görüşmemizde, bilemiyorum, daha da zorlaşıyor. Yani, birlikte olduğumuz zamanlar güzel ama sonra... Nasıl desem? Buna çürümek denir mi bilmiyorum ama içimde bir yerler sanki donuklaşıyor, sertleşiyor ve bir yerde hissizleşiyor. Yalnız kalmaya dayanamıyorum. Bunu kendi kendime yaptığımı biliyorum ama bu beni gerçekten üzüyor. Ve sanki böyle olmaması gerekiyor.”

Noriko bir süre sessiz kalarak masaya baktı.

“Ve bu böyle devam ettikçe, bu kendi hayatım bile değilmiş gibi geliyor. Her yer aldatan kadınlarla dolu. Ve en nihayetinde kimse bu kadınları umursamıyor. Ne düşündüklerini, ne yaptıklarını. Ve bir noktadan sonra ben de kendimi öyle görmeye başlıyorum. Aman ne fark eder diyerek tekrar buluşuyoruz. Sonra tekrar kendimi kötü hissediyorum.”

Noriko tekrar sessizleşti, gözleri masadaydı.

“Ama sonunda ne kadar acı verdiğini unutuyorum. Yine arıyorum, görüşüyoruz ve sonra yine her şey berbat oluyor ve bu böyle sürüp gidiyor. Bazen eve geldiğimde kocamı televizyonun karşısında uyuklarken gördüğümde, onun da içinde bir yerde benim gibi hissedip hissetmediğini, her şeyin berbat olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ama bunu düşünmek bile canımı sıkıyor ve ağlıyorum. Onu incitmek

istemiyorum, yalnızca her şey yolundaymış gibi hissetmesini istiyorum. Kendini benim gibi berbat hissetmesini istemiyorum, anlıyor musun?”

Bir süre öylece oturup pencereden dışarı baktık. Noriko sessizliği bozdu.

“Sürekli utanç verici şeylerden bahsedip durdum. Yıllardır görüşmedik bile. Eski güzel günleri ansak daha iyi olacaktı sanırım.” Gerinip boynunu kütletti. “Özür dilerim.”

“Sorun değil, gerçekten” dedim. “Önemli konular bunlar.”

“Öyle düşünmene sevindim. Her neyse, üzerine o kadar konuştuktan sonra kulağa tuhaf geleceğine eminim ama çocuk sahibi olmak gerçekten iyi bir duygu. Hem de çok iyi. Beni ayakta tutan tek şey onlarmış gibi geliyor, cidden.”

“Evet” dedim.

“Nasıl bir şey, biliyor musun? Sanki seninle ilgili hemen her şey silinip gidiyor; adeta kendinden vazgeçme raddesine geliyorsun. Sonuç olarak ne olursa olsun, en çok çocuklarını önemsiyorsun. İnsanın çocuklardan öğrenebileceği o kadar çok şey var ki.” Noriko gülümsedi. “Peki sen çocuk sahibi olacak mısın?”

“Çocuk mu?”

“Bence bir düşün. Kesinlikle çocuk yapmalısın” dedi Noriko, ikna edici görünmeye çalışarak. “Doğurmaya niyetin yok mu?”

“Yok.”

Aa, çok yazık dedi, kahvesinin sonunu bitirirken neredeyse kendi kendine konuşuyordu. Oysa harika bir anne olurdun. Sessizce pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

“Kocamla olan durumumuzdan başka kimseye bahsetmedim” dedi Noriko biraz sonra. “Yoshii’ye bile bahsetmedim. Ne diğer annelere ne de başka arkadaşlarıma, kimseye tek kelime etmedim. İlk kez sana anlattım.”

“Anladım.”

“Sana anlatmak nasıl bu kadar kolay oldu acaba...” dedi Noriko. “Belki de artık hayatımdaki ana karakterlerden biri olmadığın içindir.”

Noriko bana bakıp sırıttı.

“Öyle olsaydın, bir şey anlatabileceğimi sanmıyorum.”

Bir an için ikimiz de tek kelime etmedik. Sessizce otururken bir anda restoranın gürültüsüne dikkat kesildim. Etrafımızdaki masalarda ağlayan çocuklar, kulağına telefon dayamış yüksek sesle gülen birileri, inanılmaz bir enerjiyle durmadan konuşan bir grup üniversiteli genç. Siparişi tiz bir sesle

tekrar eden garson, müşterilerin çalışanları çağırmak için kullandıkları durmadan çalan elektronik zil. Etrafımızı kuşatan bütün bu sesleri duyunca, ayrılma zamanının geldiğine karar verdik. Çantalarımızı alıp kalktık ve her birimiz kendi yediğimiz şeyleri ödedik. Merdivenden inmek üzereyken Noriko yeni hatırlamış gibi şöyle dedi:

“Bu arada, o çocuk ölmüş.”

Hiç düşünmeden Noriko’ya döndüm.

“Buluşmada söylediler. Şu çocuk işte, adı neydi?” Noriko dudaklarını birbirine bastırıp adamın adını hatırlamaya çalışıyordu.

“Adı neydi yahu, şey işte.”

Nutkum tutulmuş bir halde Noriko’nun çatık kaşlı yüzüne baktım.

Cüzdanını çantasına geri koydu ve orada öylece durup parmak uçlarıyla gözkapaklarının üzerine bastırarak tekrar tekrar hadi ama adı neydi dedi. Nabzımın kulaklarımın etrafında attığını duyabiliyordum.

“Buldum!” Noriko gözlerimin içine bakarak bağırdı, gözle görülür bir şekilde sevinmişti. “Koga! Adı Koga’ydı. Pek konuştuğum birisi değildi ama hatırlarsın herhalde, değil mi? Altı yıl kadar önce akciğer kanserinden ölmüş.”

Koga, dedim içimden ama hiçbir çağrışım yapmıyordu. Ne ismini ne de yüzünü hatırlayabildim. Ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım.

“Tüh be” dedim.

“İnanılmaz, değil mi?” dedi Noriko. “Ne kadar genç olduğun hiç fark etmiyor. Kanser bir kez akciğer hücrelerine girdi mi, işin bitiyor.”

Merdivenden inerken birkaç kez arkasına dönerek bana Koga’nın, hafızamda en ufak bir kaydı olmayan Koga’nın, liseden sınıf arkadaşımız olan Koga’nın nasıl öldüğünü bütün ayrıntılarıyla anlattı.

Noriko, kocası ve kızıyla Harajuku’da buluşması gerektiğini söyledi, sonra vedalaşmak için elini kaldırdı. Ona kendine iyi bakmasını söyledim. Vedalaşırken, ona söylemem gereken başka bir şey varmış gibi hissetmekten kendimi alamadım ama tek yapabildiğim elimi göğsüme doğru kaldırıp hafifçe el sallamak oldu. Noriko’nun uzaklara doğru giderek küçülmesini izlerken, arkasından izlediğim kişinin az öncesine kadar birlikte yemek yiyip konuştuğum kişi olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Noriko’nun eskiden nasıl göründüğünü, lisede tanıdığım Noriko’yu artık hatırlayamıyordum. Aklımda yalnızca, aynı okul üniformasıyla, önemsiz şeylerden bahsederek yan yana okula gidip gelirken hep sağ tarafımdan

gelen, rüzgârda titriyormuşçasına zayıf sesinden küçük bir parça kalmıştı ama şimdi o zayıf ses, kahverengi tonlarında ruj süren, etli çenesini elinin arkasına yaslamadan duramayan ve sürekli iç çekmeye meyilli yetişkin bir kadının yüzü tarafından gölgede bırakılıyordu, gözümü her kırptığımda, her şey her geçen saniyede daha da uzaklara gidiyordu.

Uzaklaşmadan önce Noriko'nun caddeyi boydan boya geçen insan kalabalığının içinde tamamen kaybolmasını bekledim ve o sırada bisiklet sırasından bisikletini çıkarmaya çalışan genç bir adam gördüm. Gidonu kavrayıp bir sürü gürültü çıkararak bisikletini kurtarabildi ve adeta çöp kutusu gibi plastik şişelerle dolu sepetini görünce cık cık etti. Şişeleri yanındaki bisikletin sepetine attı, üst kattan gördüğüm bisikletti bu. Baktığımı fark edince, ne bakıyorsun lan çirkin kaltak dedi.

Oradan Shibuya'ya kadar yürüdüm.

Havanın tahminlere göre bulutlu olması gerekiyordu ama yolda yağmur yağmaya başladı. Etrafımdaki insanlar çantalarından katlanabilir şemsiyeler çıkarınca, acaba ben mi haberleri yanlış duydum, yoksa en başından beri bugün yağmur mu yağacaktı diye kendimden şüphe ettim. Yağmur sadece ilk birkaç dakika boyunca şiddetli yağdıktan sonra çiselemeye dönüştü. Tam istasyona girmek üzereydim ki trenin hareket ettiğini gördüm, bu yüzden büyük bir kavşağın köşesinde durdum ve bitmek bilmeyen insan dalgalarını izledim.

Yapayalnızım, diye düşündüm.

Yıllardır tek başınaydım ve bundan daha fazla yalnızlığın mümkün olmadığını bilmeme rağmen bir anda gerçekten ne kadar yalnız olduğumu fark etmiştim. İnsan kalabalığına, onca farklı mekâna, bir araya toplanmış sınırsız ses ve renk kaynağına rağmen burada elimi uzatıp dokunabileceğim hiçbir şey yoktu. Adımı çağıracak hiçbir şey yoktu. Hiç olmamıştı ve olmayacaktı da. Ve dünyanın neresine gidersem gideyim bu asla değişmeyecekti. Etrafım, şehrin çiseleyen yağmurla daha da koyulaşan griliğiyle çevrilmişti ve hareket edemiyordum.

Orada öylece ne kadar durduğumu bilmiyorum ama sonunda yürümeye başladım, bir trene bindim ve Mitsutsuka'nın gittiği kafenin yakınındaki istasyonda indim. Gidebileceğim başka bir yer, dönebileceğim bir ev, daha fazla takip edebileceğim bir sokak yoktu; hiçbir şeyim yoktu. Günlerden pazartesiydi. Mitsutsuka'nın muhtemelen dersi olduğu için biraz

rahatlamıştım. Beni, içki bile içmemiş, böyle darmadağın görmesini istemiyordum. Tek istediğim dışarıda durup her zaman birlikte oturduğumuz masayı görmekti.

Tanıdık turnikelerden geçtim ve kafeye doğru yürüdüm, içimden onun adını söyledim, Mitsutsuka, ama sonra boğazımda şiddetli bir acı hissettim. Göğsüm o kadar daralmıştı ki olduğum yerde kalakaldım. Mitsutsuka. Bir kez söyleyince devamı geldi. Mitsutsuka, Mitsutsuka. Adını tekrarlayarak, çiseleyen yağmurda başımı eğip yürüdüm. Kafeye varıp başımı kaldırınca Mitsutsuka'nın dışarıda dikildiğini gördüm.

"Fuyuko?"

Mitsutsuka'nın elinde bir şemsiye vardı ve yağmurun altında duruyordu.

Koyu mavi şemsiye, geniş alnında açık mavi lekelerden oluşan bir desen oluşturmuştu. Bu Mitsutsuka'ydı. Ben orada konuşamadan, hatta hareket edemeden dururken Mitsutsuka adımı bir kez daha söyledi. Fuyuko. Şemsiyesinin sapını tutmuş, birkaç metre ötede duruyordu. Mitsutsuka biraz şaşırmış bir halde bana bakıyordu. Ben de orada durup ona baktım. Ama hemen ardından gözlerimi sımsıkı kapattım; burnumu, gözkapaklarımı ve kaşlarımı elimden geldiğince kuvvetle sıktım. Dişlerimi sıktım ve çantamın askısını iki elimle kavradım, içimdeki tüm güçle gözlerimi sıkarak kapattım. Titreyen gözkapaklarımı kapalı tutmaya çalışırken, en ufak bir hareketin bir gözyaşı seline yol açacağını hissederken, burnumun derinliklerinden bir sıcaklık yükseliyordu. Nefes alamıyor ya da veremiyordum.

"Fuyuko, sırılsıklam olmuşsun."

Mitsutsuka'nın sesi daha yakından geliyordu. Gözlerimi açmadan tekrar tekrar başımı salladım. Göremesem de Mitsutsuka'nın şemsiyesini ikimizin üzerinde tuttuğunu anlayabiliyordum. Orada durup bir adım bile atamadan aptal gibi tekrar tekrar başımı sallarken yağmurla karışık kokusunu alabiliyordum. Mitsutsuka da hareket etmedi. Sadece şemsiyeyi üzerime tutuyordu.

Hafif yağmur altında uzunca bir süre sessizce öylece durduk. Mitsutsuka'nın gömleğinin düğmeleri gözümün önündeydi. Arabalar hemen yanımızdan geçen trafik şeridinde ilerliyor, omzunun üstündeki kırmızı ışık yağmurda bulanıklaşıyordu. Mitsutsuka nazik bir sesle sıcak bir şeyler içmemizi önerdi. Başımı salladım ve peşinden kafeye girdim.

Her zamanki masamızda Mitsutsuka'nın karşısına otururken çantamdan

küçük bir havlu çıkarıp ona uzattım. Şemsiyesini üzerime tuttuğu sırada sol omzunu yağmurda ıslatmıştı. Mitsutsuka ben iyiyim, esas ıslak olan sensin, diyerek masadaki havluyla avuçlarını sildi, sonra da omzunu kuruladı.

İkimiz de tıpkı dışarıda yağmur altında dururken olduğu gibi sessizdik ve tek kelime etmeden oturuyorduk. Sipariş ettiğimiz kahveler gelince, ikimiz birden kısık sesle afiyet olsun dedikten sonra fincanları dudaklarımıza götürüp birer yudum aldık. Burada oturup kahve ya da çay içtiğimiz sayısız zaman boyunca ilk kez birbirimize afiyet olsun diyorduk.

“Galiba daha önce hiç afiyet olsun dememiştik.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Vay be.”

Çantamın derinlerinde bir yerde cep telefonum çalıyordu. Çıkardım ve ekrana baktım. Arayan Hijiri’ydi. Telefonu ikiye katlayıp çantama geri koydum. Çaldıkça çalan ve nihayet duran boğuk zil sesini duyabiliyordum.

“Bugün sizde farklı bir şeyler var” dedi Mitsutsuka.

“Öyle mi?” Yere bakarak söyledim.

“Bundan önce bir yere mi gittiniz?”

“Evet.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Göğsümün üzerinde ışığı yansıtan boncuklara baktım.

“Kıyafetiniz güzelmiş.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Bunun üzerine bir süre daha sessizlik oldu. Kafede başka müşteri yoktu ama arka tarafta birinin yüksek sesle hapşırdığı duyuldu. Ve neredeyse aynı anda, etrafına bir şeyler saçarak köpüren bir şeyin sesi duyuldu, sanki bir şey bir anda her yere dökülüyordu. Pencereden dışarı baktığımda, az önce sis gibi hafifçe yağan yağmurun aniden şiddetli bir sağanağa dönüştüğünü ve sayısız beyaz çizginin asfaltı şiddetle dövdüğünü gördüm.

“Gerçekten yağıyor” dedim kaldırımdan sıçrayan yağmuru izlerken.

“Bütün gece yağmur yağacakmış.”

“Öyle mi?” dedim.

“Haberlerde öyle dediler.”

“Bay Mitsutsuka.”

“Buyurun?”

“Benimle sohbet etmek hoşunuza gidiyor mu?”

Mitsutsuka sandalyesinde doğruldu.

“Sizinle konuşmak her zaman hoşuma gidiyor.”

“Neresi hoşunuza gidiyor peki?” diye sordum.

“Neresi mi?” Mitsutsuka biraz şaşırmış gibiydi. “Neresi hoşuma gidiyor? Zor bir soru” deyip kahvesinden bir yudum aldı. Bir süre düşündükten sonra, “Çok özür dilerim ama hemen cevabını bulamadım.”

“Hoşunuza gitmeyen bir tarafı var mı peki?”

“Hayır, yok” dedi Mitsutsuka. “Hep hoşuma gidiyor.”

“Ama...” dedim. “Ben hep içip geliyorum. İçki içip hem de bayağı içip sarhoş olmazsam, konuşmayı bile beceremeyen bir insanım. Ama bugün hiç içmedim... Aylar boyunca burada kaç defa buluştuysak, ben hep...” Kelimelerim tükendi ve devamını getiremedim.

“Evet” dedi Mitsutsuka duraksadıktan sonra. “Biliyorum.”

Bunu duyduğum anda yanaklarım dışarıdan yanmaya başladı ve istemsizce kafamı kaldırıp Mitsutsuka’ya baktım.

“Fark etmiş olabileceğinizi düşünüyordum doğrusu.”

“Evet.”

“Muhtemelen kokusunu da almışsınızdır.”

“Kokusunu alamadım.”

“Neden bir şey söylemediniz?” diye sordum. “Böyle bir sarhoşla vakit geçirmek size tuhaf gelmedi mi?.. Neden hiçbir şey söylemediniz?”

Mitsutsuka duraksadı.

“Herkesin kendine göre bir sebebi vardır.”

Parmağını bir şeyi teyit edercesine gözkapağının yanındaki yara izine bastırdı ve uzun bir süre ovuşturdu. Sessizce yüzüne bakıyordum. Yağmurun sesi öncekinden daha da şiddetliydi. Bazen gök gürlüyor ve belli belirsiz şimşekler çakıyordu. Dükkânın tanıdık sahibi arka taraftan çıkageldi. Kendi kendine konuşur gibi, “Her şey altüst olmuşa benziyor” diyerek masamızın yanından geçti ve dışarıda neler olup bittiğini görmek için yüzünü cam kapıya yaklaştırdı.

“Buraya geldiğinde kim olursanız olun, Fuyuko, sizinle arkadaşlık etmekten gerçekten keyif alıyorum.”

Cevap verecek oldum ama devam edemedim.

Gittikçe şiddetlenen yağmurun sesi ciğerlerimde toplanıyor, boğazımda

titreyen nefesimi kelimelere dönüşemeden acımasızca bastırıyordu. Baloncuklar çıkararak yavaşça batarken, çantama uzanıp omzuma geçirdim ve sessizce ayağa kalktım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapmak istediğimi de bilmiyordum. Mitsutsuka'nın yüzüne bakmadan eğildim ve masadan kalkıp kapıya yöneldim. Kapıya kadar sekiz adım atmam yetmişti. Dışarı çıkar çıkmaz geceye açılan bu geçitte, hayal gücümün sesin nereden geldiğini kavrayamayacağı kadar büyük bir fırtınanın içinde, bedenim hatlarını kaybetti ve gözlerimi açamadım. Yağmur çantamın dibinden, saçlarımın ucundan, dirseklerimden ve çenemden akıyor, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen adımlarla yürümeye devam ederken spor ayakkabılarımın içinde birikiyordu. Köşeyi dönmeden hemen önce gözlerimi olabildiğince sıkıca kapattım ve nefesimi verdim. Sonra dua edercesine beşe kadar sayıp yavaşça arkamı döndüm. Ama kimse yoktu.

10

Günlerimin yarısını yatakta geçirmeye başladım.

Çalışırken, önümdeki kelimelere odaklanmayı başarıyordum, ama bu çok uzun sürmüyordu. Hijiri'yi arayıp kendimi iyi hissetmediğim için iş yükümü azaltmamın bir sakıncası olup olmadığını sordum. Öyle ayarlarım, sorun değil dedi, ama ne oldu, sen iyi misin? Bir şey olmadığını, sadece migrenimin tuttuğunu söyledim. Doktor ne dedi peki? Önümüzdeki birkaç ay boyunca bazı şeylerin dozunu biraz azaltmam gerekiyormuş. Tabii, dedi. Tabii ki. Strese benziyor. Biraz dinlen ve yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber ver. Migreni olan arkadaşlarıma da bir sorayım bakayım, dedi. Ertesi hafta Hijiri bana neredeyse hiç araştırma gerektirmeyen, fazla uğraşmadan yapabileceğim bir proje gönderdi.

Masamda yaklaşık iki saat boyunca odaklanıp çalıştıktan sonra, motivasyonumu tamamen kaybedip yorganın altına giriyor ve günün geri kalanını sersem bir şekilde geçiriyordum. Hayat sessiz sedasız akıp gidiyor ve penceremden görebildiğim gökyüzünün küçük bir kısmı düzenli bir renk döngüsü içinde hareket ediyordu. Nereden geldiği benim için hâlâ gizemini koruyan alacakaranlığın mavisine boş boş bakarken, yavaş yavaş onu şafak vaktindeki maviden ayırt edemez hale geldim, bazen günün hangi saat diliminde olduğumu dahi kestiremiyordum.

Yatağımda uzandığım yerden gözlerimi açtım ve masanın kenarında duran Mitsutsuka'nın bana verdiği kitabın sırtını gördüm. Uzanıp parmak uçlarımı kitabın isminin üzerinde gezdirdim. Sonra kitabı elime aldım ve sayfaları çevirdim. Mitsutsuka'nın da aynı kelimeleri okuduğunu ya da aynı sayfaları çevirdiğini fark edince kalbim sızladı. Kitabı yerine bırakıp gözlerimi kapattım. Ninninin melodisi kafamın içinde kendi kendine çalıyor, gözkapaklarımın ardında parlıyordu. Kendime gelmek için başımı salladım ve tekrar tekrar iç çektim. Mitsutsuka ile o gün yağmurda karşılaştıktan sonra ninni dinlemeyi tamamen bırakmıştım. İçkiyi de bırakmıştım.

Uykum geldiğinde uyuyor, gözlerim açılınca kalkıyor, karnım acıkınca da buzdolabına ya da mutfak dolabına stokladığım şeyleri yiyordum. Erzak bittiğinde, atıştırmalık bir şeyler almak için markete gitmeye başladım, yiyip yememenizin hiçbir öneminin olmadığı türden abur cubur. Hiçbir önemi olmayan bu yiyecekleri tüketmeye devam edince, bu sefer de aslında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi gelmeye başladı. Her yemek yediğimde bir şeyler daha da kötüye gidiyor gibiydi. En basit yiyecekleri hazırlayacak enerjiyi toplayamıyor, su kaynatırken bile yoruluyordum.

Yatakta yatmak beni rahatsız etmeye başlayınca, yataktan kalktığım vaziyette sandalyeme oturup pencereden dışarı bakarak bu berbat ruh haline neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştım. Neden bu kadar acı hissediyordum? Neden kendimi bu kadar çaresiz hissediyordum, hiçbir şey yapmak istemiyordum, ne iş ne de başka bir şey? Bütün bunlar da neyin nesiydi? Mitsutsuka'yı görmediğim için mi böyle olmuştu? Hiç şüphesiz bunun da katkısı olmalıydı. Ama aynı zamanda onu gerçekten görmek isteseydim, daha önceleri yaptığım gibi, tek yapmam gerekenin perşembe ya da pazar günü bir trene atlayıp kafeye gitmek olduğunu ve onu orada bulacağımı da biliyordum. Mitsutsuka'nın geçen seferki kaba davranışımdan rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti göstermeksizin, tıpkı eski günlerdeki gibi nazik ve dostça davranacağından emindim. Ama onu görmeye gitmiyordum, çünkü onu görmek acı veriyordu. O şekilde buluşmak benim için çok acı vericiydi. Peki ama o şekilde karşılaşmak neden bu kadar acı vericiydi? Çünkü... ve sonra kelimeler kifayetsiz kaldı. Tek yapabildiğim iç çekmekti.

Mitsutsuka'dan hoşlanıyordum. Sanırım onu ilk gördüğüm andan itibaren hoşlanıyordum. Ama bunu kelimelere dökünce o kadar canım yandı ki sandalyemde doğrulamadım ve başımı masama yasladım. Yüzümü kollarımın arasına gömüp gözlerimi kapattım ve kısık bir sesle söyledim. "Mitsutsuka'dan hoşlanıyorum." Titrek, cılız sesim kulaklarımda bir süre asılı kaldıktan sonra tamamen kayboluyordu. Ayağa kalktım, yüzüstü yatağa uzandım ve yüzümü yastığa bastırarak ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. Sonra başımı kaldırıp sırtüstü döndüm ve tekrar söylemeyi denedim. "Mitsutsuka'dan hoşlanıyorum. Mitsutsuka'dan hoşlanıyorum." Nabzım kulaklarımda zonkluyor, avuçlarım ağrıyordu ve boğazım her an yarılacakmış gibi hissediyordum. İçimin derinliklerinden mide bulantısına benzer bir şey kabarınca gözlerimi sıkarak bu hissin geçmesi için neredeyse

dua etmeye başlayacaktım.

Yoksa Mitsutsuka'nın bu sözleri duymasını, nasıl hissettiğimi bilmesini mi istiyordum? Yoksa bilmesini istediğim halde, ona söyleyemediğim, duygularımı belli edemediğim için mi kendimi bu kadar kötü hissediyordum? Ama ona duygularımı söylemenin bir yolunu bulsaydım, tam olarak ne diyecektim? "Senden hoşlanıyorum Mitsutsuka. Senden hoşlanıyorum." Sonra? Sonra ne olacaktı? İkimizin arasında ne olabilirdi ki? Eğer ona ondan hoşlandığımı söyleseydim, bahse girerim Mitsutsuka her zamanki gibi başını sallayacak ve ah öyle mi deyip gülümseyecekti. Her zamanki gibi kafede buluşmaya devam edecektik ve o da her zamanki gibi bana bir şeyler anlatacaktı. Ama sonra ne olacaktı? Bu ruh halim, çektiğim bunca acı, onlara ne olacaktı?

Nasıl olduğumdan endişe duyan Hijiri defalarca aradıysa da kendimi iyi ifade edebilecek güvenim olmadığından telefonlara hiç cevap veremedim. İlk başta sesli mesaj bıraktı ama on kadar mesaj bıraktıktan sonra pes edip giderek beni daha az aramaya başladı.

Mitsutsuka ile görüşmeyi bırakalı neredeyse üç hafta olmuştu.

Ekim ayı sona ermek üzereydi, ev ile market arasında gidip gelirken esen sonbahar rüzgârları gün geçtikçe ağırlığını ve serinliği hissettirmeye başlamıştı.

Mitsutsuka'dan hiçbir şey gelmedi. Ne bir telefon, ne bir e-posta, hiçbir şey. Bir şey beklediğimden değil ama hiç çalmayan bir telefona ve trafiği olmayan bir gelen kutusuna sahip olmak katlanılması zor bir durumdu. Telefonumun bataryası bitince, şarj etme zahmetine bile girmeden öylece çekmeceye koydum.

Hijiri bana endişelendiğini ve benden haber almak istediğini söyleyen birkaç neşeli e-posta gönderdi. Doğru düzgün cevap verecek durumda olmadığım için mesajları yanıtsız bıraktım, fakat dört ya da beş e-postadan sonra aramalarına zamanında yetişemeyip endişelendirdiğim için özür dilediğimi, migrenimin henüz geçmediğini ve çok mahcup olduğumu ama bir süre daha bu tempoda çalışmaya devam edebileceğimi umduğumu yazdım. Bugünlerde telefonumun şarjının çok dayanmadığını ve acil bir durum olursa bana e-posta yoluyla ulaşabileceğini de ekledim.

Hijiri'nin bana gönderdiği karton kutu, epey uzun bir zamandır süpürmeyi ihmal ettiğim odamın köşesinde ağzı açık duruyordu. Kutu elime ulaşır ulaşmaz içine bakmış ve en üste koyduğu gri hırkayı çıkarmıştım ama geri

kalanına dokunmamıştım bile.

Yataktan çıktım, kıçımı soğuk zemine yaslayarak oturdum ve kutunun içindekileri etrafıma yayarak tek tek inceledim. Büyük karton kutu, Hijiri'nin artık giymek istemediği kıyafetlerle doluydu, çoğu kuru temizleme yapıldığını belirten sarı etiketle zımbalanmış ince, şeffaf plastik kılıflara sarılmıştı.

Moda hakkında hiçbir şey bilmediğim halde kutudaki her bir giysinin son derece kaliteli kumaştan, pahalı kıyafetler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Etiketlerine bakınca, benim bile adını duyduğum birkaç marka olduğunu gördüm. Tasarımları ve dokuları ise bu giysilerin sahip olduğum hiçbir şeye benzemediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Canlı renklerde ve tuhaf şekillerde eteklerin üzerine düzgünce istiflenmiş, küçük yakalı, şirin ve düzgün ütülü gömlekler vardı. Kutudaki üç kazağın hepsi kaşmirdi. Ayrıca havlu kumaştan yapılmış yumuşak bir ceket, kaba dokulu bir malzemeden örülmüş lacivert bir elbise ile siyah bir hırka vardı ve hiçbiri giyilmemiş gibi görünüyordu.

En altta devetüyü bir angora manto vardı ve içine özenle siyah bir eşarp sıkıştırılmıştı. Mantonun altında bir kutu vardı, onu açtığımda iki çift topuklu ayakkabı buldum. Onları görünce, bir keresinde ayakkabı numaramızın aynı olduğunu konuştuğumuzu hatırladım. Mantonun yanında ipekli kumaştan yapılmış kahverengi bir kese vardı. İpini çözüp içine baktım. Altlı üstlü iki parçalı bir iç çamaşırı takımıydı. Etiketleri üzerinde, yepyeniydi.

Boş gözlerle Hijiri'nin yere serilmiş kıyafetlerine baktım.

Bir süre sonra ağır hareketlerle ayağa kalktım ve yatak dolabıma giysi askısı niyetine yerleştirdiğim ayarlanabilir derme çatma çubuktan bir kucak dolusu boş askı aldım ve her şeyi teker teker asmaya başladım. Ancak ince tel askılar çok dayanıksızdı ve sayıca yetmedi. Üzerinde halihazırda eski kıyafetim olan bir sıra askıyı daha çıkardım ve bu askıları Hijiri'nin yeni kıyafetlerini asmak için kullandım.

Hijiri'nin kıyafetleri rafın büyük bir kısmını kaplayınca, oradaki diğer kıyafetlerim birden gözüme eski ve soluk görünmeye başladı. Ucuz ve ne zaman aldığımı hatırlamayacak kadar uzun bir süredir giydiğim kıyafetler olduğu için büyük olasılıkla gerçekten de solmuşlardı, iç karartıcı görünüyorlardı. Evet, aralarında gömlekler ve etekler vardı ama benimle Hijiri'nin kıyafetleri o kadar farklıydı ki aynı kelimelerle

tanımlanabileceklerine inanamıyordum.

Tişörtümü ve iç çamaşırımı çıkarıp girişe doğru yürüyüp kapının yanındaki aynanın önünde dikildim. Ardından odama dönüp Hijiri'nin gönderdiği iç çamaşırı takımını kesesinden çıkardım. Kabarık kırmızı bir kazak, diz boyu yün etek ve bir çift topuklu ayakkabı alarak aynaya geri döndüm ve hepsini kucağımda tutarak aynadaki çıplak halime uzun uzun baktım. Vücudum iç karartıcıydı, kıyafetlerimden bile daha kötüydü, neredeyse kafamı sallayıp uzaklaşacaktım. Kollarımı Hijiri'nin fırfırlı süslemelerle bezenmiş sutyeninin askılarından geçirdim, üzerine kabarık kazağı giydim. Sonra yine aynı fırfırlarla süslenmiş külotu ayaklarımdan geçirip eteğin fermuarını çektim. Topuklu ayakkabılarla birer adım attım ve dimdik durdum. Hayatımda ilk kez tenimi bu kadar yumuşakça saran bir etek, kırmızı bir kazak ve bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giyiyordum.

Odama dönüp devetüyü mantoyu denedim. Çok hafifti, daha önce giydiğim hiçbir mantoya benzemiyordu. Elimi ceplerinden birine sokunca, parmaklarım *Ne Laissez Pas* adlı bir restoranın kartına temas etti. Kartı bir çekmeceye koydum ve dolabımın karşısındaki şifonyere gidip çekmecelerini karıştırdım. Yıllardır giymediğim sweatshirtleri, kotları, kapüşonluları, buruşuk, yıpranmış tişörtleri falan çıkarıp top haline getirdim ve boş karton kutunun içine attım. Şifonyerin diplerinden, onlu yaşlarımda aldığım pantolonlar ve gömleklerim çıktı, düz bir şekilde katlanmışlardı ve hatta ortaokuldaki spor kıyafetlerim bile duruyordu. Evde vakit geçirirken, hatta belki de pijama niyetine giyerim diyerek saklamıştım. Uzun zamandır kolları açılmamış giysilerin kokusu yayılıyor, şeklini yitirmiş anıların ve manzaraların dokusu birbirine karışıyordu. Noriko'nun lisede bana hediye ettiği kazağı bile buldum. Kucağıma yaydım ve kutuya atmadan önce etek ucundaki kedi aplikesine bakarak bir an geçirdim. Hijiri'nin kıyafetlerinden asamadığım ne varsa dikkatlice katladım ve şifonyerin içine koydum. Nihayet işim bittiğinde vücudum ağırlaştıkça ağırlaştı, sanki odanın kendisi sessiz sedasız batmaya başlamış ve beni de beraberinde götürmüştü. Hijiri'nin kıyafetlerini giyip yatağa yattım.

Kimseyle görüşmeden, kimseyle konuşmadan kasım geldi geçti. Sonbaharın derinliklerinden gelen rüzgâr ara sıra camlara vuruyor ve kuru bir ses çıkarıyordu. Günün birkaç saatini taslaklarla geçiriyor, referans materyalleri karıştırıyor ya da gerekirse kütüphaneye gidiyordum. Kimse

benimle konuşmadığı gibi, ben de kimseyle konuşmaya kalkışmıyordum. Kütüphanecilere kartımı uzattığımda ya da bir kitabı teslim ettiğimde, gözlerinde yokmuşum gibi davranıyorlardı. Hiç var olmamışım gibi.

Uzun süreler boyu uyumaya başlamış, gece boyunca bir sürü rüya görür olmuştum. Bunların çoğu uyandığımda kaybolup giden görüntü katmanları gibiydi ama arada bir Mitsutsuka'yı da görüyordum.

Rüya hep aynıydı. Kafedeki masamızda Mitsutsuka ile karşılıklı oturmuş, her zamanki gibi konuşuyorduk. En ufak bir tereddüt yaşamadan, ona gerçek hayatta asla söyleyemeyeceğim şeyleri söylüyor, olmadık şeylere içerliyor ya da onu kızdıracağını bildiğim şeyler söylüyor, özür dilese bile bir şeyleri telafi edene kadar onu affetmeyi reddediyor, şaka yapıyor ve gülüyorum. Adeta gerçekten sevgiliymişiz gibi, birbirimiz hakkında hissettiklerimizi ifade ediyor, beraber geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz. Mitsutsuka'ya hep aynı resmi çiziyorum: küçük bir ev. Tükenmezkalemini temiz bir kâğıdın üzerinde gezdirerek, seninle böyle bir evde yaşamak istiyorum diyorum. Aslında oldukça sıradan, dört köşe bir ev olduğu halde, üzerine pencereler ve bir kapı ekleyerek detaylandırıyor, heyecanla buraya nasıl bir perde asacağımızı, çatının nasıl olacağını ve dış kapının yanına bembeyaz güllerle dolu saksılar koyacağımızı anlatıyorum.

Mitsutsuka kulağa harika geldiğini söylüyor ve kahvesini yudumlayıp kulağa harika geliyor diye kendini tekrar ediyor. Sonra yatak yerine, yer şiltesinde uyuyacağımızı söylüyorum gülerek. Ve altını çizerek, bunun küçük bir şilte olduğunu ve bu yüzden birbirimize sokulmamız gerekeceğini yineliyorum. Mitsutsuka bunun harika bir fikir olduğunu söylüyor, sonra başını sallayıp evin nerede olacağını soruyor. Bunu sorduğu anda üzülüyorum. Gerçek bir cevap veremiyorum. Nerede olduğu önemli değil, hadi, uyku vakti, yorganın altına girip sarılalım diyorum. Sonra onu kolundan tutup içeri çekiyorum.

Böylece Mitsutsuka ve ben küçük beyaz şiltemize uzanıyoruz, doğal olarak birbirimize sokuluyoruz. Başım o kadar yoğun bir zevkle dönüyor ki, içim içime sığmıyor, tenin tene değmesinin nasıl bir his olduğunu, vücut ısısını parmak uçlarımla değil de karnımın ve sırtımın bütün genişliğiyle almanın paylaşılacak her şeyi paylaşıyormuşsunuz gibi hissettirebilmesine şaşırıyorum. Mitsutsuka bedenime her dokunduğunda, vücutlarımızı sarmalayan ılık sıvıda sessizce büyük dalgalar meydana geliyor ve ben

tekrar tekrar kendimden geçiyorum. Sonra, insanın sevdiği birinin gözlerine bu kadar yakından bakmanın, kendi bedeninin en derin yerlerinden yeniden doğuyormuşsun gibi ne kadar da ferahlatıcı ve rahatlatıcı olabileceğini hissederek, açık avuçlarımı Mitsutsuka'nın sırtında gezdirirken adeta tir tir titriyorum ve aynı yeri defalarca okşuyorum. Ama sonra şiltenin altında Mitsutsuka'nın kollarında çırılçıplak yatan kişinin aslında ben değil, Hijiri olduğunu anlıyorum ve Mitsutsuka'nın pürüzsüz kalçalarını okşayan ellerini izlerken, az önce hissettiğim tüm zevkin bana değil, ona ait olduğunu fark ediyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum, tek görebildiğim Hijiri'nin kafamı çevirip bakamayacağım kadar parıldayan yüzü, tek duyabildiğim ise bir şeyle savaşıyormuş gibi acı içindeki inlemeyi andıran Mitsutsuka'nın iç çekişiyken, Hijiri'nin nefesi Mitsutsuka'yı sarıyor; onu bir daha çıkma umudu olmayan bir bataklığa yavaşça bırakırken, etraftaki her şeyi suya boğuyor.

Böyle bir rüyanın sabahında, uyanıp gözümü açtıktan sonra yatağımda uzanarak, yalnızca açıp kapatabildiğim gözlerimin görüş alanına giren şeylere bön bön baktım. Ne kadar bakarsam bakayım, eşyaların üzerine ince bir zar gerilmiş gibi, hiçbir şey hareket etmiyordu. Ses yoktu, koku yoktu. Kırılgan bir uykunun kıyısında gidip gelirken, elimi tişörtümün içine soktum, böyle bir rüyadan sonra hep yaptığım gibi, Mitsutsuka'nın daha birkaç dakika önce bana dokununca hissettiklerimi deneyimlemek istercesine memelerimi okşadım. Parmak uçlarımla meme uçlarımı hafifçe sıktım. Karnımın üzerinde duran elimi daha da aşağı kaydırıp ovalar gibi yuvarlak hareketlerle kendime dokundum. Ve biraz daha derine inip elimi oradaki yumuşaklığa bastırdım. Ama bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir dakika önce bulunduğum yere dönmek için ne yapabileceğimi, hissettiklerimi bir daha yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyordum.

Etrafımda görebildiğim şeylerin hatları giderek daha belirginleştikçe, her saniye rüyanın üzerimde bıraktığı etkiyle olan bağım zayıflıyor ve bu da gördüklerimin başından beri rüyadan ibaret olduğunu sessizce fark etmemi sağlıyordu. Sadece bir rüyaymış, gerçekte hayatımı yaşadığım dairede, bu önemsiz yerde, benim tek dünyamda geçiriyordum. Hayatım buradan başka hiçbir yerde değil ve ben de başka hiçbir yerde değilim. Mitsutsuka'yla yorganın altına girip birbirimize sımsıkı sarılmakla ilgili anlattığım her şey bir rüyaydı, her şeyin başladığı ve bittiği rüya dünyasıyla sınırlıydı. Az önce

Mitsutsuka ile gördüğüm yer bir rüyanın içindeydi, bu dünyada değil. Nereye ve nasıl bakarsam bakayım, birlikte geçirdiğimiz zamanı bu dünyada asla bulamayacağımı biliyordum.

Kısa süre sonra Mitsutsuka'dan geriye ne kaldıysa tamamen yok oldu ve tanıdığım Mitsutsuka'yı düşünmeye çalıştığımda, onun hakkında temelde hiçbir şey bilmediğimi bir kez daha fark ettim. Her gün ne yediğini, zamanını nasıl veya kimlerle geçirdiğini, neleri önemsediğini, gün boyunca aklından nelerin geçtiğini bilmiyordum. Nerede uyuduğu, nerede kitap okuduğu, ne tür insanlarla konuştuğu, nelere güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nelere öfkeleniyor, nelere canı sıkılıyor ya da uykuya dalarken neleri düşünüyordu? Ne tür kadınlardan hoşlanırdı? Geçmişte ne tür kadınlara âşık olmuştu? Nasıl âşık olmuştu? Eğer ben güzel olsaydım, rüyamda bana yaptığı şeyleri gerçekte de yapar mıydı? Rüyaları nasıldı? Benimle konuşmaktan hoşlandığını söylemişti ama ya sadece konuşmaktan hoşlanıyorsa? Mitsutsuka nelere üzülür, nelerden mutlu olurdu? Nasıl rüyalar görürdü? Şu anda neredeydi, ne düşünüyordu? Ne yapıyordu? İyi miydi, hatta beni görmediği için mutlu muydu? Bir anlığına bile beni düşünüyor muydu?

Yüzüstü yatağa uzanıp yorganı başıma çektim ve gözlerimi sıkıca kapadım, boğazımda dönen şeylerin geçmesini bekledim. Yanaklarımı ve gözkapaklarımı ıslatan buharlı nefesim yakıcı ve acı vericiydi.

Kasım ayının ortalarını geçince, güneş gündüzleri gökyüzünün derinliklerine çekilmişti, rüzgâr yaklaşan kışın habercisi güçlü bir koku taşıyordu. Bir öğleden sonra, bitmiş bir taslağı göndermek üzere evimden on beş dakika uzaklıktaki markete[10] götürdüğüm sırada bir kazaya tanık oldum.

Anacaddenin köşesini döndüğüm anda, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen, hem metalik hem de patlayıcı bir gürültü hemen önümde kopunca içgüdüsel olarak binalara doğru hamle yaptım. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, tam bir yerime bir şey olmadığını fark edip rahatlamıştım ki birkaç metre ötemde, yolda bir erkek cesedi gördüm.

Yol sessizdi, sanki zamanın akışı bozulmuş ve durmuştu. Benden başka birkaç yaya daha oldukları yerde donakalmış, tıpkı benim gibi sessizce yolda yatan adamı izliyordu. Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama karşı şeritten gelen araba sesleri havadaki gerginliği dağıtınca birbirimizin

önüne geçmeden yürüdük.

Orta yaşlı bir kadın bana “Ambulans çağırmalısın” dedi. Siyah bir güneşlik takıyordu.

“Şey, telefonum yanımda değil.” Tükürüğümü yutarken, kelimeleri ağzımdan zar zor çıkarabildim. Karşı yönden uzun saçlı, genç bir kız geldi, heyecanla bir kaza olduğunu ve yolun ortasında bir bisikletin durduğunu söyledi. Birkaç kez başımı salladım ve ona gürültüyü ben de duydum, gerçekten çok şiddetliydi dedim. Sonra takım elbiseli bir adamın telefonuyla konuşup sakin bir sesle adresi ve ne olduğunu açıklayarak bize doğru yürüdüğünü gördüm.

“Polisi aradım” dedi. “Ambulans gelmek üzeredir.”

Üçümüz de onu duyduğumuzu gösterecek kadar konuştuk, seçtiği kelimeler karşısında başımızı salladık ama onun dışında kıpırdamadan duruyorduk, birbirimize dirsek mesafesi kadar yakındık ama hepimizin gözü yolda yatan adamdaydı.

Adam gri iş kıyafeti giymişti, sırtında logo gibi bir şey vardı ama ne yazdığını anlamak zordu. Kolları ve bacakları iki yana açılmış, bedeni iki büklüm, yolda yatıyordu ama bir insandan çok, kamyondan düşmüş eşyaya benziyordu. Birkaç metre ötesinde ayağının birinden çıkmış ayakkabısı duruyordu. Kaskını da gördüm. Başının epey bir ötesinde yan yatmış siyah bir motorlu bisiklet vardı. Tek bir araba ya da motosiklet bile geçmedi. Karşı şeritten gelen sürücüler biraz yavaşlayıp camdan duruma şöyle bir bakıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler.

Adam cansız bir nesne gibi görünüyordu. Hiç kıpırdamıyordu, durduğumuz yerden bir damla bile kan göremiyordum. Kül rengi asfaltın üzerine düşmüş bir çuval gibiydi. Saçlarla kaplı bir kafası, bir gövdesi, üzerinde giysiler, iki kolu ve iki bacağı vardı ve her açıdan insan gibi görünüyordu ama her nedense baktıkça onu bir insan olarak görmek daha da zorlaşıyordu.

“Hiç kan görmüyorum” dedi genç kız endişeyle, parmaklarını dudaklarına bastırarak. Sokakta bir aşağı bir yukarı baktı. “Ambulansın şimdiye kadar gelmiş olması gerekmez miydi?”

“Biraz zaman alabilir” dedi adam.

“Çarptılar mı ona?” diye sordu güneşlikli kadın. Kendi kendine konuşuyor gibi kısık sesle sormuştu. “Ne olduğunu gören oldu mu?”

“Ben sesi duyup kafamı kaldırdığımda manzara böyleydi” dedim ve sonra

yolda fren yapan lastiklerin mi yoksa motorlu bisikletin gövdesinin mi bıraktığından emin olamadığım iki koyu siyah çizgiyi fark ettim.

Sanırım her birimiz adamın ölü mü diri mi olduğunu merak ediyorduk ama kimsenin dili bu soruyu sormaya varmıyordu. Taslakların bulunduğu zarfı iki elimle tutarken nabzımın kulaklarımda attığını duydum. Adam ölmüş müydü? Yoksa sadece bilincini mi kaybetmişti? Hiçbir fikrim yoktu. Bunu söylemek nasıl bu kadar zor olabiliyordu ki? Adamın cesedine kocaman bir kil topağı ya da fırlatılıp atılmış bir eldivenmiş gibi uzaktan bakıyorduk, bir kişi bile daha yakından bakmak için kaldırımdan inip sokağa adım atmadı.

Ambulans ve polis arabasının sirenleri uzaktan, göz kırpmalarımız ve nefes seslerimizi dahi bastıran bir gürültüyle yanaştı. Artık daha fazla insan durmuş, ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Adeta yoktan var olan kalabalık karmaşaya neden oluyordu.

Zarfı göğsüme bastırarak kalabalıktan uzaklaştım ve art arda birkaç derin nefes alıp verdim. Telefonla ihbarda bulunan takım elbiseli adam polis memurlarından biriyle konuşuyordu. Diğer memur not alıyor, arada bir parmağını kulağına götürüp telsizden bir şeyler söylüyordu. Genç kadınla güneşlikli kadın ise görünürde yoktu.

Polis geldiğinden beri uzun zaman geçmiş gibiydi, ama adamı nihayet ambulansa bindirip uzaklaşmalarını izledikten sonra markete gittim ve zarfı kasiyere uzatıp ücretini ödedim.

Eve dönünce ellerimi sabunla dikkatlice yıkadım, yüzümü de aynı şekilde, sonra yere oturdum ve boş gözlerle havanın kararmasını izledim. Şifonyer, zemin, duvarlar ve bunların birleştiği yerler maviye bürünüp koyulaşırken, ellerime baktım. Tenimin ve vücudumun dış hatları odadaki diğer tüm nesnelerle aynı maviye bürünüyordu. Ara sıra ellerimi ters çeviriyor, yumruk yapıyor ya da parmaklarımı açıyordum. Çok fazla kırışıklık, parmaklarımda çok fazla eklem vardı, ellerimin arkasındaki damarlar şişkindi.

Masama oturup çekmeceden CD çaları çıkarıp kulaklığı kulağıma taktıktan sonra oynat tuşuna bastım. Mitsutsuka’nın bana verdiği albüm hâlâ içindeydi, CD’nin dönmeye başlamasını izledim. Ama daha ilk nota çalmadan önce durdur tuşuna bastım, kulaklığı çıkardım, kablosunu toparladım ve masamın üzerine koydum. Aynı çekmecede şarjı bitik cep

telefonumu buldum, masamın ortasına koyup iki elimle birden tutarak uzun uzun baktım. Kapağını kaldırarak açtım, sonra da kapattım. Sonra kapağını bir kez daha açtım ve parmağımın ucuyla siyah ekranı defalarca ovaladım. Ekranın üzeri parmak izlerim ve ince bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı, bir süre hareketsiz kaldım. Ve birden bunca zamandır ne halt ediyorum diye düşündüm.

Bugüne kadar hiçbir şeyi seçmiş miydim acaba? Bunu düşünürken iki elimle tuttuğum cep telefonuna bakıyordum. Yaptığım iş, yaşadığım yer, yalnız olduğum ve konuşacak kimsemin olmadığı gerçeği. Bunlar benim verdiğim kararların sonucu muydu?

Uzaklarda bir yerde kargaların sesi duyuluyordu, pencereye döndüm. Belki de hiçbir şeyi seçmediğim için bugün bulunduğum yerdeydim.

Öğretmenimin önerdiği üniversitelere başvurmuştum ve mezun olduktan sonra tesadüfen bir şirkete girmiş ve sırf oradaki sıkıntılardan kaçmak için işten ayrılmıştım. Hijiri'nin benim için yaptığı tüm ayak işleri sayesinde serbest çalışabiliyordum. Hiç kendi irademle bir şey seçmiş, bir şeyi gerçekleştirmiş miydim? Bir tane bile yoktu. İşte bu yüzden şimdi buradaydım, yapayalnız.

Ama, diye kendi kendime sordum: Karşına ne çıkarsa çıksın her zaman elinden gelenin en iyisini yapmadın mı? Karşına ne çıkarsa çıksın, her şeyini vermedin mi? Ne yazık ki hayır. Öyle bir şey yoktu. Her zaman numara yapmıştım. Bana ne söylenirse onu yapmakla yetindiğim onca yıl boyunca, tıpkı şu anda yaptığım gibi kendime bahaneler uydurmak için kendimi önemli bir şey yaptığıma inandırmış ve hayatımla ilgili hiçbir şey yapmadığım gerçeğini sürekli göz ardı ederek her şeyi örtbas etmiştim. Hiçbir şey yapmadığım için incinmekten çok korkuyordum. Başarısız olmaktan, incinmekten o kadar korkuyordum ki hiçbir şey yapmamayı seçtim. Hiçbir şey yapmadım.

Aklım Mitsutsuka'ya kaydı.

Tanıştığımız kültür merkezini ve oraya gidip tanıştığımız güne kadar kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi düşündüm. Çantamı kaybedince Mitsutsuka'nın benimle karakola bile geldiğini. Ismarladığı kahveyi düşündüm. Ve ödünç aldığım bin yeni. O muhteşem günde istasyona nasıl yürüdüğümüzü, merdivenden nasıl dönüp geri geldiğini. Adımı ilk kez söylediği anı. Fuyuko, diyen sesini. Yıpranmış lacivert polo tişörtünün solmuş kısımları. Omuz çantasının yıpranmış köşeleri. Hafif içe çökmüş

omuzları ve sırtının görüntüsü. Işıkla ilgili her şey. Bana öğrettiği şeyler, anladığımdan emin olmak için yavaş yavaş anlattığı. Melodisi ışıktan olan ninni. Göğüs cebindeki kalemler. Yaptığı ya da söylediği her şeyi tek tek hatırlayabiliyordum ama yine de konuşmalarımızın içeriğini ya da nasıl zaman geçirdiğimizi hatırlayamıyordum.

Onu görmem gerekiyordu. Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Mitsutsuka'yı görmeliydim yoksa gerçekten önemli olan bir şeyi kaybedecektim. Tek hazinem buluşup konuştuğumuzda hissettiklerimdi ama onlar da giderek zayıflamıştı ve yakında sonsuza dek yok olacaklardı. Gerçekten kaybolacaklardı. Benim için gerçekten önemli olan tek şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım. Konuşma şekli, yürüyüşü, birlikte geçirdiğimiz birkaç ay boyunca biriken her şey.

Farkına bile varmadan güneş batmış ve evin içi karanlığa gömülmüştü. Dikkatle baktığımda saatin beş buçuğu gösteren akrep ve yelkovanını zar zor görebiliyordum. Çekmecemde cep telefonu şarj aletini buldum ve telefonu mutfaktaki prize taktım, ardından güç düğmesine basılı tuttum. Telefon açılırken bir ses çıkardı. Ekran o kadar parlaktı ki istemsizce gözlerimi kıstım. Bir elimde telefon, son derece uzun bir süre boyunca karanlıkta mutfakta yere oturdum.

Rehberi açmak için bir düğmeye basıp Mitsutsuka'ya ilerledim. Mitsutsuka. Adı ışıkta belirdi. Telefonu sol elimde tutarak gözlerimi kapattım, sonra yavaşça tekrar açtım. Arama tuşuna bastım. Birkaç saniye sonra çalmaya başlayınca, nefes alışverişimin hızı nabzıma yetişti. Boynumu eğebildiğim kadar eğip telefonu kulağıma dayadım.

"Alo?" Mitsutsuka'nın sesini duydum.

Hemen cevap veremedim. Alo? Tekrar ettiği duyuluyordu.

"Merhaba" dedim ama sesim o kadar kısıktı ki beni duyamayacağından endişelendiğim için ikinci kez merhaba dedim.

"Merhaba?"

"Benim, Irie."

"Merhaba."

"Alo? Duyabiliyor musunuz, ben Irie."

"Fuyuko." Mitsutsuka adımı söylemişti.

"Bay Mitsutsuka" dedim kısık bir sesle. Avuçlarım titriyordu. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim. Peki siz?"

“Ben, ben çok iyiyim.”

“Duyduğuma sevindim. Görüşmeyeli epey uzun süre oldu” dedi Mitsutsuka.

“Evet, gerçekten de uzun süre oldu.”

İkimiz de sustuk ama birkaç dakika sonra Mitsutsuka’nın küçük bir öksürük sesi çıkardığını duydum. “Bu aralar neler yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Sadece evde çalışıyorum” dedim. “Peki ya siz Bay Mitsutsuka?”

“Ben de çalışıyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Kısa bir sessizliğin ardından Mitsutsuka:

“Bu arada, son bir aydır Chopin’den başka bir şey dinlemiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Ve soğuk algınlığına yakalandım, oldukça kötü bir soğuk algınlığına. Atlatmam uzun sürdü. Yaşlanıyorum galiba.”

“Yani hiç de iyi değildiniz, değil mi?”

“Şimdi siz öyle deyince, sanırım iyi değildim” dedi ve güldü.

“Ama şimdi daha mı iyisiniz?”

“Evet, biraz toparladım” dedi. Yeni hatırlamış gibi, yılın neredeyse bitmek üzere olduğunu ekledi.

“Biraz öğretmen gibi konuştunuz” deyip istemsizce güldüm.

“Muhtemelen öyle olduğum içindir.”

“Orası öyle tabii.”

“Bazı yerlere Noel ışığı asmaya başlamışlar bile.”

“Dekorasyon için uygun zamanlar.”

“Geceleri açıyorlardır herhalde, değil mi?”

“Muhtemelen.”

Mitsutsuka’nın sesini uzun zamandır ilk kez duyuyordum ama hiçbir değişiklik yoktu. Sanki daha dün kafede buluşmuşuz da, şimdi kaldığımız yerden devam ediyoruz gibi konuşuyordu.

Tam olarak tarif edemediğim bir şekilde kendimi üzgün, rahatlamış, buruk ve biraz da kızgın hissediyordum ve bedenim her geçen saniye daha da küçülüyor gibiydi. Bir buçuk ay sonra nihayet Mitsutsuka’nın sesini duyuyordum. Ne zamandır beklediğimi bilmediğim bir anın, şimdi içindeydim. Geçtiğimiz bir buçuk ay boyunca onunla buluşmayı ne kadar

çok istemiştim. Onu ne kadar sık düşünmüştüm. Kalbim yeniden uyanan bu duygularla dolup taşıyordu ve ben farkına bile varmadan artık konuşamaz hale gelmiştim.

“Neyse, şimdi kapatıyorum” dedim sonunda.

“Tamam” dedi Mitsutsuka.

Sonra tekrar sessizlik çöktü ve bundan sonra uzun bir süre sessiz kaldık.

Zifiri karanlık mutfak zemininde diz çöküp başımı öne eğik, hiç kıpırdamadan oturuyordum, omzumla kulağım arasındaki telefon terden ve nefesimin buharından kayganlaşmıştı. Buzdolabının kompresörü uğulduyordu. Mitsutsuka’nın hâlâ orada, hattın diğer ucunda olup olmadığından şüphe etmeye başlamıştım. Belki de çoktan kapatmıştı. Karanlıkta gözlerimi kapattım, telefonu kavradım ve kısık bir sesle sordum:

“Bay Mitsutsuka, evli misiniz?”

Hayır, dedi bir süre sonra. Derin bir nefes aldım, gözlerim hâlâ kapalıydı, bedenime giren havayı bir süre beklettikten sonra nefesimi verdim.

“Bay Mitsutsuka, benimle yatmayı hiç aklınızdan geçirdiniz mi?”

Mitsutsuka’nın hâlâ orada olduğunu anlamak mümkündü. Gözlerimi kapatıp kulaklarımda güm güm atan nabzımı dinledim. Mitsutsuka hiçbir şey söylemedi. Söylediklerimi duymamış mıydı yoksa duymamış gibi mi yapmak istiyordu bilmiyordum. Her iki durumda da tekrar sormam gerekiyordu. Sormak zorundaydım. Sağ elimin parmak uçları titriyordu.

Benimle yatmayı hiç aklınızdan geçirdiniz mi?

Evet, dedi.

Kafamı kaldırıp karanlığa baktım.

Uzun bir sessizlikten sonra, geçirdiniz demek, dedim kendi kendime konuşur gibi.

Geçirdim, dedi utangaç bir ifadeyle.

Ben de, uzun zamandır, dedim kelimeleri sıkarak. Hemen oracıkta bayılacak gibiydim. Elimi uğuldayan boğazıma bastırarak mutfak zeminine devrildim.

O andan itibaren ne konuştuğumuz ya da konuşmanın nasıl bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki parmağımla başka birinin rüyasının izini sürüyordum. Sanki birkaç sessizlik anı daha olmuş, Mitsutsuka biraz gülmüş ve ben de gülerek karşılık vermiştim. İki hafta sonra, Mitsutsuka’nın aralık başındaki doğum gününde görüşmek üzere sözleştik. Mitsutsuka ile konuşurken, görüşmeden geçirdiğimiz son bir buçuk aydır

defalarca gördüğüm rüyaya geri dönmüş gibi hissettim. Telefonu kapattıktan sonra, ılık karanlığın ortasında sırtımı duvara yaslayarak biraz durdum. Yumuşak bir sis tarafından kuşatılmışçasına kafamı kaldırdıktan sonra ayağa kalkmayı başardım ve sendeleyerek yatağa yürüdüm; bütün gücüm bir anda tükenmiş gibi, kendimi bırakıp yatağın üzerine dümdüz düştüm. Baş döndürücü, huzurlu bir heyecan dalgası odanın her köşesine yayılıp beni bütünüyle yuttu. Bir süre hareket edemedim. Kim bilir ne kadar zaman sonra, yorganı üzerime çekip çarşafların serinliği karşısında sıcak kol ve bacaklarımı yavaşça içeri kaydırdım. Bir elimi uyluğuma dayadım ve diğer elimin parmaklarını boynuma götürdüm. Kan içimde dolaşıyor, vücudumu ısıtıyordu. Sonra iki elimle telefonumu göğsüme koydum, sonra tekrar kavrayıp Mitsutsuka'nın az önce bana söylediği her şeyi kafamda onlarca, yüzlerce kez tekrarladım. Ve sonra gözlerimi kapattım.

---

10. Japonya'da "konbini" denilen marketlerde kargo göndermek, fatura ödemek mümkün. (ç.n.)

11

Mitsutsuka her hareket ettiğinde paltosunun yüzeyinden güzel kokulu bir hava çıkıyordu, ancak bunun kış kokusu olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

“Kış geldi” dedim.

“Kesinlikle” dedi Mitsutsuka. Shinagawa İstasyonu’ndan restorana inen tepelik cadde boyu sıralanmış ağaçlar Noel ışıklarıyla süslenmişti, zaman zaman durup onlara bakıyorduk.

“Son zamanlarda herkes mavi ışıklara geçti” dedi Mitsutsuka, “ama bence o eski ampuller daha iyiydi.”

“Sarı olanlar daha sıcak bir duygu veriyor, değil mi?”

“Bunlar daha uzun ömürlü diye işlerine geliyor muhtemelen.”

“Mavi olanlar soğuk hissettiriyor.”

İki ay boyunca yüzünü görmediğim Mitsutsuka’yı istasyonda bulup selam verdikten sonra, ona doğru bakamadığım için arkamı dönmek zorunda kaldım. İşte burada, dedim evde çıktısını aldığım haritayı göstererek. Göz göze gelmeden rotayı gözden geçirdik, ardından havadan sudan konuşarak gecenin çöktüğü sokakta yan yana yürüdük. Son günlerde nasıl kitaplar üzerinde çalışıyorsunuz? Deneme ve röportajlardan oluşan derleme bir kitabın düzeltmelerini yapıyorum. Öyle mi? Evet. Okul nasıl? Kış tatiline sadece birkaç hafta kaldı. Ama hâlâ bütünleme sınavlarımız var. Öyle mi? Evet. Kopuk konuşmamızdaki sessizlikleri ayak tabanlarımızla işaretliyor gibi adım adım yürüyorduk. Galiba hayatımda ilk kez topuklu ayakkabı giyiyordum ve ayaklarımı incitmeden nasıl yürüyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de neşeli bir ruh hali içindeydim. İnce yeşil kaşmir bir kazak, lacivert renkli yumuşak bir yün etek ve devetüyü manto ile birbiriyle uyumlu iç çamaşırı takımı giymiş, Mitsutsuka’nın yanında yürüyordum. Parfüme aşina olmadığım için internette parfümün nereye sürülmesi gerektiğine dair bir şeyler okumuştum ve bedenim hareket ettikçe

kalçalarımdan yükselen kokuyu alabiliyordum.

Restoran, yerleşim bölgesindeydi ve renove edilmiş büyük bir müstakil binaydı. Büyük ahşap kapıyı açtığımda, uzun siyah elbiseli, uzun saçlı bir kadın bizi selamlayarak karşıladıktan sonra kısık bir sesle adımı sordu. Irie deyince içten bir gülümsemeyle sizi bekliyorduk, lütfen şöyle buyurun, diyerek bizi içeriye yönlendirdi.

Yüksek tavanın altında, çiftlerin şarap içtiği bir düzine kadar masa, aralarında cömert mesafeler bırakılarak yerleştirilmişti. Tavana çok büyük olmayan, farklı tipte avizeler asılmıştı ve her birinden sarkan gözyaşı şeklindeki sayısız cam damla gökkuşağı renklerinde parlıyordu. Antika raflarda ince desenli seramik eşyalar sıralanırken, duvarlardaki canlı renkli soyut tablolar kontrast oluşturuyordu. Ahşap zemin cilalanarak parlatılmıştı; topuklarım tahtaların arasına girmesin diye özen göstererek yavaş adımlarla kadını takip ettim.

Arka taraftaki uzun ve dar sarı kapıyı açarak bizi her yerinde mumların titreştiği özel bir odaya götürdü. Nefesim kesilmişti. Masamızın üzerine serilmiş beyaz örtünün üzerinde üç pirinç şamdan dururken, duvarlar boyunca simetrik dizilmiş raflarda her türden mum vardı –kalın, beyaz, soluk sarı, mavi, uzun–, her biri fısıldar gibi çırpınan küçük turuncu bir alevle yanıyordu.

Bana arkadaki koltuk işaret edildi, Mitsutsuka da karşımdaki koltuğa oturdu. Kadın elinde siyah deri ciltli bir mönüyle geri geldi. Rezervasyonu yaptırırken iki kişilik standart porsiyon yemek istemiştim, bu yüzden kısık bir sesle telefonda istediklerimi alamaz mıyız diye sordum. Gülümseyerek bilgisi dahilinde olduğunu söyleyip içecek olarak ne alırsınız diye sordu. İçeceklerin yemeğe dahil olmadığı haberini alınca kulaklarımın arkasında bir sıcaklık hissettim. Bir süre içki listesinde yazanlara ve fiyatlara baktım, ne sipariş edeceğimi bilmiyordum, ama sonra kadın bir şarabı işaret ederek seçtiğimiz yemeğin yanında iyi gideceğini söyledi. Bir şişe şarap için pahalı ya da ucuz olup olmadığını bilmiyordum ama diğer şişelerin fiyatlarına bakıp en ucuz seçeneğin bu olduğunu görünce başımı salladım ve bunu istedim. Hemen döneceğim, deyip odadan çıktı.

Mitsutsuka ve ben ellerimiz kucağımızda oturarak, odanın içine göz gezdiriyorduk, sonunda önümüzde duran su bardaklarından sessiz yudumlar alıp bir kez daha duvarlardaki mumlara baktık. Çok güzelmiş, dedim. Mitsutsuka başıyla onaylayıp, kesinlikle dedi. Ama, güzelmiş dedikten

sonra, söyleyecek bir şeyimin kalmadığını fark edince, sallanan alevleri izlemeye döndüm. Kapı çalındı ve az önceki kadın elinde şarapla içeri girdi. Büyük bardakları hemen parmak ucumuza usulca yerleştirdi. Alışkın olduğu belli bazı el hareketleriyle şişeyi alıp kadehlerimizi doldururken sessizce seyrettik.

Kadın odadan çıktıktan bir süre sonra kısık bir sesle "Doğum gününüz kutlu olsun" dedim.

"Gerçek doğum günüme biraz daha var" diye güldü Mitsutsuka. "Sizinkine de az kaldı. Keşke bunu ikimiz için de ortak bir kutlama olarak planlasaydık."

"Hayır, bugün sizinkini kutluyoruz" dedim gülerek. Mitsutsuka'nın doğum günümü hatırlamış olması beni o kadar mutlu etmişti ki istemsizce gülümsemek geldi içimden.

"Yalnızca bugüne rezervasyon yaptırabildim. Keşke gerçek doğum gününüze denk getirebilseydik."

Mitsutsuka odaya şöyle bir göz atıp "Hayır" dedi. "Minnettarım."

"Kutlu olsun" diyerek başımı eğdim.

"Doğum günü arifesinden daha iyi ne olabilir ki?"

"Doğum günü arifesi mi?" diye sordum.

"Öyle çünkü öncesinden kutluyoruz" dedi.

"Böyle mi deniyormuş?" dedim, çok etkilenmiştim. "Hiç bilmiyordum."

"Hayır, sanırım kimse böyle demiyor. Bu sadece benim uydurduğum bir şey." Mitsutsuka konuşurken biraz gergin görünüyordu. Avucuyla alnını sildi. Hafifçe terlemişti.

"Madem öyle, doğum günü arifeniz kutlu olsun" dedim, bardağımı masadan birkaç santim kaldırırken biraz gülerek.

Mitsutsuka, "Bu hatırlayabildiğim en iyi doğum günü arifesi" dedi. Bardaklarımızı tokuşturunca tiz bir çınlama duyuldu. Gözlerimiz bir saniyeliğine buluşunca ikimiz de bakışlarımızı kaçırıp sessizce şarabımızı içtik.

İçinde istiridye sote olsun, surimi salatası olsun, kadın şık şekilde dizilmiş tabakları her servis ettiğinde, bize yemeklerin nasıl pişirildiği ve malzemelerinin nereden geldiğini nazikçe açıklıyordu ama bir ona cevap verip bir yemeğe bakmak için var gücümle çaba harcadığımdan, kelimeler aklımda kalmıyordu.

Mitsutsuka ekmeğin yanında gelen zeytinlerden birini sosa bandırdıktan

sonra ağzına atarken, “Bunlardan daha önce hiç yememiştim” dedi kısık bir sesle.

“Tadı güzel mi?” diye sordum.

Mitsutsuka ağzını oynatarak, “Tadını tam olarak alamıyorum” dedi. “Lezzet kafamızda oluşturduğumuz bir şey olduğu için, henüz nereye koyacağımı bilmiyorum.”

“Sanırım ben de hayatımda ikinci kez zeytin yiyorum.”

“Ekşi desen değil... Garip bir tadı varmış. Ama sanırım artık yakaladım.” Mitsutsuka kesin bir ifadeyle başını salladı ve ağzını şarapla çalkaladı. Kendimi deli mi yoksa mutlu mu hissettiğimden emin olamadan başımı öne eğdim ve kısık sesle güldüm.

Mitsutsuka’yı ilk kez içki içerken ya da bir şeyler yerken görüyordum. Ekmeği eline alıp parmak uçlarıyla bir parça kopardığını ve ağzına attığını gördükten sonra nereye bakacağımı şaşırıyordum. Bunu her yaptığında, çatalımı ve bıçağımı alıp tabağımda ne varsa kesiyordum.

Şarap kısa sürede bitti, kadın tabaklarımızı almak için geri geldiğinde aynı şaraptan bir şişe daha sipariş ettim. Cüzdanımda elli bin yenle hazırlıklı gelmiştim ve kendi kendime, bundan daha pahalıya mal olacak değil ya dedim. Ne de olsa, bu bir kutlamaydı ve ısmarlayacağıma söz vermiştim.

Kadın elinde yeni tabaklarla gelip tekrar odadan çıktığında, ellerimizi masa örtüsüne dayayarak yine sessizliğe gömüldük. Mumlar duvarlara çeşitli gölgeler düşürüyor, titreyip duruyordu. Etrafımız küçük alevlerle çevriliydi, sadece ikimiz vardık.

Mitsutsuka, göz göze gelince biraz fazla hızlı bir şekilde, “Bugün gerçekten çarpıcı görünüyorsun” dedi. Gerçekten mi? Bir elimle boğazımı bastırarak aşağı baktım.

Yaklaşık bir yıldır elimi bile sürmediğim saçlarımı Mitsutsuka’yla buluşmadan önce biraz kestirmeye karar vermiş, akşamüzeri istasyonun yakınındaki bir kuaföre gitmiştim.

“Üç santim kadar” demiştim.

Saçı Malta köpeği gibi şekillendirilmiş orta yaşlı kadın, beni iki sandalyeden birine oturtup saçlarımı iyice taradıktan sonra bir sprey şişesiyle ıslattı.

“Çok güzel saçlarınız var” dedi, saçlarımı tararken etkilenmiş gibiydi.

“Bu kadar düz ve sağlıklı saça çok rastlamıyorum.”

Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylemediği için nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden hafifçe başımı salladım ve aynaya baktım.

“Hiç perma yaptırdın mı?” diye sordu kadın, uçlarına yakından bakmak için bir tutam saçı kaldırarak.

“Hayır, hiç yaptırmadım.”

“Belliydi işte.” Saçımın bir tutamını parmaklarının arasına sıkıştırdı ve makasla kesti.

“Bu akşam randevun mu var?” diye sordu hevesli bir ses tonuyla. Refleks olarak hayır, diye cevap verip biraz bocaladıktan sonra, aslında evet, dedim kısık bir sesle. Öyle mi, dedi tekerlekli döner sandalyesinden kalkmadan ve arkama geçip saçlarımın uzunluğunu kontrol etti. Genç ve güzelsin, dedi gülerek. Keyfini çıkar.

“Üstelik oldukça şık giyiniyorsun” dedi aynadan gözlerimin içine bakarak. “Bir dergiden fırlamış gibi görünüyorsun.”

“Hiç de bile.” Başımı sallayarak itiraz ettim.

“Ama öyle. Kıyafetin iyisinden anlarım. Ve bak ne kadar zayıfsın.”

“Hiç de değilim” dedim yine başımı sallayarak.

“Gayet de öylesin. Tüm bu kıyafetleri müdavimi olduğun bir yerden mi alıyorsun?”

“Evet, bir bakıma.”

Çok geçmeden makasla işini bitirdi, saç kurutma makinesiyle hızlıca üzerinden geçtikten sonra özenli bir fön çekti ve saçlarım o kadar güzel bir parlaklık kazandı ki neredeyse peruk taktığını düşünecektim. Başımı sağa sola salladığımda, ışık çemberleri başımın hareketiyle senkronize bir şekilde dalgalanıyordu; demek düzgün bir fön çekince saçlarım böyle görünüyormuş diyerek, harika bir keşif yapmış gibi hissediyordum. Sadece saçıma bakmak bile yüzümde gülücükler açtırmaya yetmişti.

“Peki ya makyaj?” diye sordu kadın aynadan yüzümü incelerken. Aklımdan geçen hiçbir şey yoktu, kekelemeye başladım ve ona evet, saçtan sonra yaparız diye düşünmüştüm dedim. Kadın, öyleyse bizden olsun, randevun olduğu için daha bir özenli yapacağım diyerek omuzlarıma hafifçe vurdu ve arkadaki dolaptan çiçek desenli büyük bir makyaj çantası alıp döndü.

“Cildin de çok güzel” dedi iç çekerek. “Fondötene bile ihtiyacın yok neredeyse.”

Kadın süngeri ve parmaklarını yüzümde gezdirirken elimden teşekkür etmek dışında bir şey gelmiyordu. Gözlerimdeki ifadenin soğuk olduğunu, kış ayında olsak bile mavinin yakışacağını söyleyerek gözkapaklarımın üzerine koyu mavi bir far sürdü. Seninki gibi tek gözkapaklarında üst kapağa eyeliner sürmek zor olur, dedi. Ne zaman gözünü kırpsan yapış yapış olur, benimkiler de öyle. Bu havalı gözleri biraz vurgulayalım, dedi ve eline bir göz kalemi alıp göz küremle alt gözkapağım arasındaki sınır boyunca uçtan uca kalem çekti, sonra aynı kalemle kaşımın dış hatlarını tekrar tekrar çizdi. Ardından dudaklarıma, burnumu yakacak kadar keskin kokan bir ruj sürdü ve sonra aynaya dönüp yaptığı işten memnun kalmış bir ifadeyle başını salladı. Son olarak dudaklarını büzerek bana da aynısını yapmamı işaret etti. Ruj tabakası o kadar kalındı ki dudaklarım neredeyse birbirine yapışacaktı. Kadın bana bir kâğıt mendil uzatıp, "Fazlasını al" dedi. Dudaklarıma bastırınca, mendilin üzerinde koyu pembe balık izini andıran bir desen çıktı. Bütün bunlar sadece birkaç dakika sürmüştü. Basit ama isabetli bir makyaj, diyerek bana bir el aynası verdi. Aynaya, daha önce hiç görmediğim bir suretim yansıyordu.

"Makyajla daha da güzel oldun" dedi sevinçle.

"Evet" diyerek başımla onaylayıp aynadaki yüzümü seyrettim, bir an için makyajın biraz abartıya kaçtığından endişelendiysem de daha yakından baktığımda, her nedense kaşlarımın ve gözlerimin daha cesur göründüğünü, beni iradesi güçlü biriymişim gibi gösterdiğini fark ettim. Kendimi farklı açılardan görmek için yüzümü çevirdiğimde karşımda adeta başka birisi varmış gibi geldi; el aynasını bırakıp duvardaki büyük aynadaki yansımama şöyle bir baktım. İçimin derinliklerinden bir duygu kabarıyordu ve bu duyguya bir isim vermem gerekseydi, bu *heyecan dolu* olurdu.

"Çarpıcı mı?" diye Mitsutsuka'ya sordum. Masanın üzerindeki kahverengine çalan turuncu şamdanlardaki mumlar aniden parlayarak Mitsutsuka'nın sol yanağını aydınlattı.

"Çarpıcı" dedi yine gülümseyerek. Az kalsın çarpıcı diyerek neyi kastettiğini soracaktım ama soruyu bastırmak için şarabımdan bir yudum aldım.

"Üstelik her zamankinden biraz farklı gelen başka şeyler de var" dedi gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" Ben de gülümseyerek sordum.

“Buraya daha önce gelmiş miydiniz?” Mitsutsuka fısıldayarak sordu.

“İlk kez geliyorum ama bir arkadaşım iyi olduğunu söyleyince ben de rezervasyon yaptırdım.”

“Komik bir ismi var, sence de öyle değil mi?” Mitsutsuka gözlerini kısarak odaya göz gezdirdi. “Neydi adı? Nu... Nu laz...”

“Ne Laissez Pas” diye güldüm. “Kulağa biraz alışılmadık geliyor.”

Şarap güzeldi. Göz göze gelip bakışlarımızı kaçırdığımız her seferinde kadehlerimizden birer yudum daha içtiğimiz için, Mitsutsuka ile aramızdaki –hava, mesafe, anılar gibi– gözle görünmez şeylerin alkolün etkisiyle zarifçe ete kemiğe büründüğünü hissedebiliyordum. İkimiz de epeyce içmiştik. Kadın bitirdiğimiz tabakları almaya geldiğinde ona restoranın adının ne anlama geldiğini sordum.

“Fransızca” dedi bize sırıtarak. “‘Gitme’ demek.”

Bıçak ve çatalların şık sofra takımlarına çarpma sesleri arasında, bazen kapının arkasındaki restoranın ana bölümünde oturan müşterilerin kahkahaları duyuluyordu. Böyle anlarda birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Göz göze geldiğimizde gülümseyerek tabaklarımıza bakıyor ya da şarap kadehlerimize uzanıyorduk. Birbirimize bakarak bıçağın ucuyla ince ince kestiğimiz balık veya sebze parçalarını ağzımıza atıyor, bütün duyularımızla parçalardan ağzımıza sızan sıvıların tadını çıkarıyorduk. Parçalar şeklini kaybedene ve daha fazla yumuşamayacağından emin olana kadar bir güzel çiğniyor, dilimizin üzerinde birbirine karışan ne varsa yavaşça mideye indiriyorduk.

Bu son yemek, dedi kadın, elinde parlak mavi seramik bir kâseyle. Önümüze bıraktığı kâsenin içine baktık. İçinde tanımlanabilir herhangi bir malzeme bulunmayan koyu kahverengi bir çorbaydı. Buyurun, tadına bakın lütfen. Kadın avcunun içiyle işaret edince biz de yeni kaşıklarımızı alıp kaşıkların yuvarlak sırtlarını çorbanın yüzeyine dokundurduk. Kaşıkların batma şeklinden çorbanın ipeksi bir dokuya sahip olduğu anlaşılıyordu ve karıştırınca kâsenin dibinden yuvarlak topaklar yüzeye çıkıyordu. Bir tadına bakın, dedi kadın ve biz de öyle yaptık, kaşıklarımızı dudaklarımıza götürdük.

“Toprak çorbası” diye açıkladı kadın, ellerini karnında kavuşturarak.

“Toprak mı?” diye sordu Mitsutsuka. Kâsenin içine bir kez daha baktım

ve toprağın yenilebilir olup olmadığını sordum.

“Tarifine göre hazırlandığında yenebilir. Uzun bir süre kaynatarak sterilize ediyor, sonra da özenle kirlerini sıyırıp bir süzgeçten geçiriyoruz” dedi. “Sonra olarak da içine jelatin ekliyoruz.”

Kadın saygıyla eğilip gittikten sonra toprak çorbasına döndük. Kâsenin dibinden yükselen topaklar topraktı. Kaşıkla bir parça toprak alıp tadına baktım. Pürüzlü doku ağzımda yayıldı ve dişlerime sürtünerek gıcırdayan bir ses çıkardı. Mitsutsuka da bir parça toprak aldı. Tek kelime etmeden, birbirimizin yüzüne bakarken yemeye devam ettik. Mitsutsuka’nın gözlerinde titreyen alevlere odaklandım.

“Gerçekten, ben ödemeliydim” dedi Mitsutsuka. Restorandan çıkıp biraz yürüdükten sonra köşe başında durduk. Başımı sallayıp güldüm ve ona doğum gününü kutlamaya geldiğimizi hatırlattım. Mitsutsuka şüpheyle baktıysa da ben derhal önüme dönüp yürümeye başlayınca hemen arkamdan ayak seslerinin bana yetiştiğini duyabiliyordum.

“Şarap çok güzeldi, değil mi?” dedim. Mitsutsuka ile ilk kez içiyordum ve alkol vücuduma hoş bir şekilde yayılıyor, gece ilerledikçe ellerim ve ayaklarım giderek hafifliyordu. Topuklu ayakkabılarım tatmin edici tıkırtılar çıkarıyordu. Mantomun bu kadar hafif olması da beni mutlu ediyordu. Akşamüzeri kuaförde yüzümün nasıl göründüğünü hatırladım. Mitsutsuka’nın çarpıcı göründüğümü söyleyerek bana nasıl iltifat ettiğini. Ve saçımda dalgalanan ışık halkalarını. Arkamı dönüp Mitsutsuka’nın yüzüne bakarak durdum.

“Toprak yiyen bir kızı konu alan bir roman vardı” dedi.

“Roman mı?” diye sordum.

“Evet, gerçekten uzun bir romandı galiba. Adını unuttum. Her neyse, annesinden gizli gizli toprak yiyor. Hem de çok fazla. Bunun yanlış olduğunu biliyor ama duramıyor.”

“Peki bunu neden yapıyor?” diye sordum ama Mitsutsuka aklına bir şey gelmiş gibi sustu ve bir an öylece durdu. “Bay Mitsutsuka?”

“Affedersiniz” diyerek güldü. “Ne diyordunuz?”

“Sorun değil” dedim. “Her şey yolunda mı?”

Yolunda, dedi gülümseyerek.

“Sanırım bir şey hatırladım. Gerçekten uzun zamandır düşünmediğim bir şey.”

Yüzünün yan tarafına baktım.

“Babam” dedi, biraz daha alçak bir sesle konuşarak.

“Babanız mı?”

“O kadar uzun zaman önceydi ki başka biriyle karıştırıyor da olabilirim” dedi başını sallayarak. “Toprak değil de... Üzerinden çok zaman geçti ama babam sürekli çiğ pirinç yerdi ve bu şimdiye kadar tamamen aklımdan çıkmıştı.”

“Çiğ pirinç mi? Pişmemiş mi?”

“Evet” dedi Mitsutsuka. “Ceketinin veya pantolonunun cebinde her zaman bir avuç pirinç olurdu. Biraz alır ve sakız gibi ağzına atıp yerdi. Ve bu annemi çok kızdırırdı. Yaptığının utanç verici olduğunu, hemen bırakmasını söylerdi. Ama insanın böyle, yaptığının farkında bile olmadığı kötü alışkanlıkları kırması oldukça zor olabiliyor. Babam lisede öğretmenlik yapıyordu ve duyduğuma göre bunu sınıfta bile yapıyormuş. Annem, babamın bu huyundan çok utanır, yapmasından nefret ederdi. Bu konuda sürekli tartışırlardı. Şimdi dönüp bakınca, aslında huzur verici bir şeymiş gibi geliyor.”

Mitsutsuka’nın yüzüne bakarak defalarca başımı salladım.

“Annem ben daha öğrenciyken evi terk etti. Babam ölene kadar onca yıl boyunca sadece ikimiz yaşadık ve burnunun dibinden hep çiğ pirinç yerken izlediğim halde bir şekilde unutuvermişim.” Mitsutsuka güldü. “İnsan her şeyi unutabiliyor işte. Her neyse, önemsiz şeyler. Az önce siz ne diyordunuz?”

“Şu romandaki kız çocuğu, neden toprak yiyordu?” Gözlerinin içine bakarak kısık bir sesle söyledim.

“Bir sebebi yoktu galiba” dedi Mitsutsuka. “Detayları unuttum. Bu gece toprak çorbası içmemiş olsaydık aklıma dahi gelmezdi.”

İstasyona doğru yürürken acele etmedik.

Parmaklarımı uzatıp kollarımı sallayarak havada yüzüyormuşum gibi yürüyordum. Kafamın içinde Chopin’in ninnisi çalmaya başladı ve melodiyi mırıldanmaya çalıştım. Bunun hangi şarkı olduğunu biliyor musunuz? Elbette, ninni. Doğru cevap. Bayan Fuyuko, oldukça iyi bir şarkıcısınız, değil mi? Hayır, umutsuz vakayım. Öyle mi? Tonlamanız çok iyi halbuki. Gerçekten mi? Peki ya siz, Bay Mitsutsuka? Umutsuz vakayım. O halde sanırım ikimiz de umut vaat etmiyoruz.

Gözümü Mitsutsuka’dan ayırmadan, birkaç adım gerisinde kalıp ninninin

geri kalanını mırıldanarak yürürken, Bayan Fuyuko, adımlarınıza dikkat edin, dedi Mitsutsuka elini uzatıp endişeli bir sesle.

Şiddetli bir rüzgâr esti. Kendimizi adını bilmediğim kocaman bir ağacın altında dikilip sayısız yaprağın eşzamanlı titremesini izlerken bulduk. Yakınlarda bir karga ötüyordu ve gecenin siluetleri iyice belirginleşmişti. Gecenin gölgelerinde sadece ikimiz vardık.

“Rüzgâr gerçekten esiyor” dedim, elimi havada dalgalandırarak. “Gece olmasına rağmen gölgeler çok keskin görünüyor.”

“Çok doğru” dedi Mitsutsuka. Bir rüzgâr daha esti ve Mitsutsuka’nın kulak üstündeki saçlarını alnına doğru savurdu.

“Bay Mitsutsuka, burada gerçekten hiçbir şey yok mu?” Doğrudan yüzüne bakarak sordum.

“Burada mı? Nerede?”

“Burada” dedim elimle bedenlerimiz arasındaki boşluğu işaret ederek.

“Bir sürü şey var” dedi Mitsutsuka. “Elinizi böyle sallayınca hissedemiyor musunuz?”

“Evet, hissedebiliyorum” dedim ellerimi havada sallarken.

“Değil mi işte?” Mitsutsuka parmağıyla havada bir daire çizdi. “Havanın hareketini hissedemiyor musunuz?”

“Evet” dedim.

“Parçacıklara dokunuyorsunuz.”

“Parçacıklar...” dedim yüksek sesle.

“Doğru. Parçacıklar.”

Bir süre Mitsutsuka ve ben ellerimizi aşağı yukarı ve bir o yana bir bu yana hareket ettirdik. O kadar ciddi görünüyordu ki birden gülmeye başladım. Mitsutsuka da güldü. Bir süre güldükten sonra birden ikimiz de sustuk ve bir rüzgâr daha esti. Aynı gölgenin içinde göz göze geldik ve birbirimize baktık.

Mitsutsuka, diye seslendim. Mitsutsuka sadece bana baktı ama yanıt vermedi. Aynı anda ellerimiz birbirine değdi. Parmaklarımızın arkaları birbiriyle temas ederken, hareket etmedik. Üzerimizdeki ağaçların dallarından sızan gece ışıkları, Mitsutsuka’nın yanaklarında hafif desenler bırakıyordu. Işığa dokunabilir miyim, diye sordum yumuşak bir sesle, şekilleri inceleyerek. Hem dokunabilirsin hem de dokunamazsın, diye cevap verdi aynı yumuşak ses tonuyla. Kulağımdan birkaç santimetre uzaktaymış gibi nefesini duyabiliyordum. Mitsutsuka, dedim. Sana

dokunabilir miyim? Elini kavrayıp parmaklarını sıktım. Şu anda sana dokunuyor muyum? Işıkla aynı şey, dedi Mitsutsuka, ben parmaklarını sıkmaya devam ederken. Dokunmak tanımlaması zor bir durum olabilir. Bir bakıma, dokunmak daha fazla yaklaşamayacağınız anlamına gelir çünkü. Mitsutsuka'nın kendi parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum parmaklarına baktım. O buradaydı ve evde yalnızlıktan felç olmuş ben, elimi uzatıp ona dokunabiliyordum; bunu düşününce kafa derim karıncalandı ve göğsüm sıkıştı. Sana dokunuyorum, dedim sessizce. Eğer bu daha fazla yaklaşamayacağım anlamına geliyorsa, benim için sorun değil, çünkü sana dokunuyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzü tam karşımdaydı. Gözlerinin karası ıslaktı ve gözlerinden küçük bir ışık yansıyordu. Diğer elimi uzatıp parmak uçlarımla gözünün yanındaki yara izine hafifçe dokundum. Mitsutsuka, seni seviyorum, sana âşığım. Sözlerim, evdeyken, o yanımda değilken veya bir rüyadan uyandığımda hızla ve çaresizce silinip giden kelimelerin aksine çok daha güçlü bir şekilde kalbimden dökülüyordu. Ben sana âşığım. Bunu söyler söylemez, gözlerimle gözkapaklarım arasındaki boşluklar şişti ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya, çenemde birikmeye ve sonra damlalar halinde geceye düşmeye başladı. Gözlerimi kırpmadım bile; gözyaşları, geceye mahkûm hayvanlar gibi, bir şeyden kaçar gibi, benden kaçar gibi, durma belirtisi göstermeyen bir akıntıyla yanaklarımdan aşağı süzüldü. Yüzümü allak bullak ederek ağladım, en son ağlayışım artık hatırlayamayacak kadar uzak bir anının parçasıydı ama o zaman da kesinlikle böyle ağlamak istediğimi hatırlayınca, o anılar da gözyaşına dönüştü ve artık durduramaz oldum. Ama herhangi bir anının içinde değildim; burada, Mitsutsuka'nın önünde dikiliyor, onun gözlerine yansıyor ve burada ağlıyordum. Mitsutsuka tek kelime etmeden tam önümde duruyordu, eli hâlâ elimdeydi. Yanında seni izleyen biri varken ağlamanın nasıl bir his olduğunu ilk kez o zaman öğrendim.

Mitsutsuka tek kelime etmeden öylece durmuş, gözyaşlarımın dinmesini sabırla bekliyor gibi görünüyordu. Bizden çok uzakta olmayan bir mesafeden araba geçtiğini duydum. Avuç içlerimle çenemden aşağı damlayan yaşları sildim, sonra gözlerimi ovuşturdum, sonra avuç içlerimle yüzümü kapatıp tekrar ağlamaya başladım. Mitsutsuka boştaki elini kaldırdı ve başımın tepesine koydu. Elinin sıcaklığının yavaşça tenime yayıldığını hissettim. Eli hâlâ başımın tepesindeyken, Mitsutsuka'ya doğum günümü benimle geçirir misin diye sordum, neredeyse tamamı hıçkırık olan bir

sesle. Geceyi benimle geçirip dışarıda benimle yürür müsün? Ve benimle o besteyi dinler misin, sadece ikimiz?

Gözyaşları hâlâ akarken böyle rica ettim kendisinden. Elini başımdan çekince başımı kaldırdım. Mitsutsuka bana bakıyor, defalarca başını sallıyordu. Sanki gülümsüyordu. Onu öyle görünce yüzümü ellerimin arasına gömüp yüksek sesle ağlamaya başladım.

* * *

Bir zamanlar gördüğüm bir rüyanın dokusunu hatırlayarak istasyona döndüm, kalabalık bir trene bindim, kapılardan geçtim ve kendimi her zamanki istasyonun önünde buldum.

Rüzgâr şiddetini artırıyordu, bu yüzden mantomun düğmelerini iliklediem. Kısa süre öncesine kadar hissetmediğim soğuk giderek derinleşiyordu, ama hâlâ anlaşılması zor rüyada uyumaya devam ediyordum ve bedenim anılarımın içinden yükselen bir ateş tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

Çantamda CD çalarımı buldum, kulaklığımı kulağıma taktım ve oynat tuşuna bastım. Kısa bir sessizlikten sonra piyanonun tanıdık sesini duyunca derin bir iç çektim. Sokak lambalarının beyaz ışığı titriyor, sessiz evlerin pencereleri gecenin soğuk kokusunu yansıtıyor ve ağaçlar alev almış gibi rüzgârda hışırdıyordu. Evde her zaman yaptığım gibi kollarımı açıp havada yüzüyormuşum gibi salladım. Melodiden yayıldığını hissettiğim neşenin tadını çıkarırken, doğum günümde Mitsutsuka ile olacağımı, o özel gecede Mitsutsuka ile vakit geçireceğimi düşündüm. *Mitsutsuka*. Kafamın içinde onun adını söylediğimde, avuçlarım hatırladığım hislerle karıncalandı, göğsüm mutluluktan sancıdı. Piyanonun melodisi etrafımdaki görünmez parçacıklara karışarak rüzgâra dönüşüp saçlarımla tenimi okşadı ve bedenim yumuşaklığın ortasından yol açarak ilerledi. Bu gece olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlayarak ellerimi başımın üzerine koydum ve usulca ninniyi söyledim. Merdivenin yanındaki telefon direğinin yanında karanlıkta titreyen bir insana benzeyen bir şey gördüğümde neredeyse eve varmak üzereydim. Durdum, kulaklığımı kulağımdan çıkardım ve gözlerimi o noktaya sabitledim. Odaklanarak ve hareket etmemeye dikkat ederek bakarken, birini gördüğümden artık emin oldum. Kendimi toparlayıp geri çekildim ama karşı taraf da beni çoktan fark etmiş gibiydi. Çok geçmeden sokak lambasının altında yavaşça yürümeye başladı.

Bu Hijiri’ydi.

12

“Korktun mu?”

Hijiri bana doğru birkaç adım attı. Herhangi birinin burada gizlice dolaşmasına ayrı, bu kişinin Hijiri olmasına ayrı şaşırdığım için nutkum tutuldu. Refleks olarak geri çekilip elimdeki kulaklıkları toparladım ve çantama tıkıştırdım. Hijiri gölgelerin arasında durup yüzüme baktı.

“Kendimi iyi hissetmiyorum diyordun ama oldukça iyi görünüyorsun” dedi.

“Burada ne işin var?” Sonunda sormayı başarabildim. “Sen ne yapıyorsun?”

“Nasıl olduğunu görmek için gelmiştim.” dedi Hijiri. “Kendini iyi hissetmediğini söyleyip duruyordun ya.”

Çantamı diğer omzuma geçirdim ve hiçbir şey söylemeden bir süre öylece durdum. Hijiri sokak lambasının soluk ışığında bana bakıyordu. Kahverengi kürk yakalı siyah bir manto, siyah tayt ve bir çift yüksek topuklu siyah ayakkabı giyiyordu. Bir süre öylece durup birbirimize baktık, ikimiz de konuşmaya cesaret edemedik. Rüzgâr tekrar tekrar esiyor, aramızdaki boşluğu hareket eden dalların kuru sesi dolduruyordu. Hareket etmek istemiyordum ama sonsuza kadar dışarıda duramayacağımızı biliyordum, bu yüzden kendimi destekledim ve binanın girişine doğru yürümeye başladım.

“Bana nerede yaşadığını nasıl bildiğimi sormayacak mısın?” diye sordu Hijiri. Yüzüne türlü gölgeler düşüyordu, gözlerinin etrafı kararmıştı ve yüzü biraz solgun görünüyordu.

“Adresimi biliyorsun da ondan” dedim sessizce. Bunun üzerine Hijiri öyle sarsılarak güldü ki dengesini kaybedip öne doğru tökezledi. Durduğum yerden yüzüne bakıp tam olarak kestiremiyordum ama galiba biraz sarhoştu.

“Gayet iyi görünüyorsun” dedi Hijiri. “Gizemli migren nasıl? Geçti mi?”

“Evet, çok daha iyi” dedim.

“İçki mi içtin sen?” Hijiri bana detaylı bir bakış attı. “Az önce dans eder gibi yürüyordun.”

“Sadece biraz içtim” dedim.

“Hah. Sen içki içer miydin? Bir şey mi oldu?”

Durumu nasıl izah edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Kendini daha iyi hissettiğini bana söylemen gerekmez miydi?” dedi soğuk bir şekilde. “Yayın takvimi son derece yoğun ve onca işin gücün arasında arkanı ben toparladım. En azından bana neler olduğundan ya da planlarından bahsetsen daha iyi olmaz mıydı?”

“Affedersin.”

“Çok zor bir şey mi söylüyorum?”

“Hayır” dedim başımı sallayarak. “Anlıyorum.”

“O zaman neden bir şey söylemedin?” diye sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sustum.

“Her neyse, sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Hava soğuk değil mi? Ben üşüyorum. Beni içeri al.”

Hijiri kollarını kavuşturdu ve titredi. Ona baktım. O da bana baktı. Sonra beni baştan aşağı şöyle bir süzdü ve bunlar benim kıyafetlerim değil mi deyip kıs kıs güldü. Hiç fark etmemiştim, senin üzerinde bambaşka durmuş hepsi. İnanamıyorum. Yine titredi. Hadi, üşüyorum, dedi her tarafı titreyerek. Başka bir şey söylemeden apartmanın girişine ilerleyip merdivenden çıktım. Hijiri de bir şey söylemeden beni takip etti. Topuklarımız çelik basamaklarda birbiriyle uyumsuz takır tukur sesler çıkarıyordu.

* * *

“Buraya oturabilir miyim?”

Elbette, dedim. Buzdolabından bir şişe çay aldım ve odama götürdüm. Hijiri yatağa oturup ilgiyle etrafına bakındıktan sonra sırıtarak her şeyi bu kadar düzenli ve tertipli tuttuğum için bana iltifat etti.

Söyleyecek özel bir şeyim yoktu, bu yüzden sandalyemi masadan biraz daha uzaklaştırıp araya mesafe koyarak oturdum, mantom hâlâ üzerimdeydi. Tam olarak ne yazdığını okumadan elimdeki çay şişesinin

etiketine baktım.

“Sen, makyaj mı yaptın?” Hijiri eğlenerek sordu. “Dışarısı çok karanlık olduğu için anlayamadım. Neler oluyor yahu? Hiç içmediğin halde içiyorsun, makyaj yapıp dışarı çıkıyorsun. Gerçekten, makyajın ne iş?” Neşeyle güldü.

“Dışarda bir işim vardı.”

“İşin vardır tabii de... Yani, şu makyaja bir bak. Yüzün ne biçim olmuş. Mavi uzamış gitmiş. Bir de gözlerinin altı kapkara olmuş. Burnunun altında bile var. Az buz değil ha, Fuyuko. Eve böyle mi geldin?” Hijiri, kesinlikle ikna olmamış bir yüz ifadesiyle yastığı göğsüne bastırdı ve gülmekten iki büklüm oldu. “Neler oldu böyle?”

Cevap vermeden Hijiri’nin kahkahalarını dinledim. Sonra parmağımı gözümün altında gezdirdim. Parmak ucum kapkara oldu. Defalarca ovaladım ama parmağımdaki leke geçmedi. Çarpıcı. O kelime tekrar aklıma geldi.

“Neymiş bakalım bu iş?” Hijiri bir an için gülmeye ara verip sordu.

“Biriyle buluşacaktım” dedim. Sesim tuhaf bir şekilde boğuk çıkıyordu. Öksürdüm ama boğazımı temizleyemedim.

“Kiminle buluşacaktın?” diye gülerek sordu Hijiri. Cevap vermek istemediğim için sessiz kaldım. Neden söylemiyorsun? Gizli mi? Öyle bir şey değil, diyebildim sadece.

“Bir erkekle mi?” Hijiri durmadan sordu. “Bir erkekle buluştun, değil mi?”

Cevap vermedim.

“Hadi ama. Söyle bana. Tepeden tırnağa benim giysilerimi giymişsin, dolaylı yoldan da olsa katkıda bulunmuşum gibi hissediyorum. Kaldı ki sen bana aşk hayatımı en ufak detayına kadar sorduğunda hiç saklamadım, değil mi?”

Çay şişesine bakarak burnumdan nefes verdim.

“Yemek yemek için dışarı çıktım. Hepsi bu.”

“Erkek arkadaşınla mı?”

“Hayır, öyle bir şey değil.”

“Nasıl bir şey o zaman? Arkadaşın mı?”

“Tam olarak değil.”

“Peki ne öyleyse?”

Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece sustum.

“Yoksa, seks arkadaşın falan gibi mi?” dedi Hijiri alaycı bir şekilde ve güldü. Yüzüne baktım. Hijiri de benim yüzüme bakınca bir süre bakıştık. “Ne? Yanılıyor muyum?”

“Sen sarhoş musun?”

Hijiri yatağa sırtüstü devrilip kısa bir kahkaha attı, sonra bana cevap vermeden tekrar doğrulup oturdu.

“Yani, eğer o senin erkek arkadaşın değilse, arkadaşın değilse ve sen onunla yatmıyorsan, o zaman kim yahu?” Hijiri gerçekten afallamış görünerek sordu.

Uzun bir duraksamadan sonra sessizce “Hoşlandığım biri” dedim.

“Ha?”

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Sadece hoşlandığın biri mi yani?”

Cevap vermedim.

“Peki ya o? O senin hakkında ne hissediyor? Açıkça sordun mu? Burası çok önemli çünkü.” Gözlerini benden ayırmadan çay şişesinin kapağını çevirdi ve bir yudum aldı. “Ondan hoşlandığını söyledin mi?”

Hâlâ cevap vermedim.

“Hadi ama... Neden hiçbir şey anlatmıyorsun? Burada senin aşk hayatından bahsediyoruz. Neden konuşmuyorsun? Beni duyuyor musun?”

“Sadece şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum” dedim ona yere bakarak.

Hijiri hım diyerek başını yana eğip beni uzun uzun süzdü, sonra da aklına bir şey gelmiş gibi bacak bacak üstüne attı.

“Şu migren yüzünden mi? Gerçi doğru ya, artık daha iyiydin.” Hijiri düz bir sesle konuştu. “Neyse... Ondan hoşlandığını söyledin mi?”

Hijiri cevap vermeyeceğimi anlayınca kıs kıs güldü. “Ben seni biraz biliyorsam, söylememişsindir. Çünkü böylesi işine geliyor.”

“Nasıl işime geliyor?” diye sordum.

“Hadi ama, biliyorsun işte. İşleri kolay yoldan yapmayı seviyorsun.”

“Kolay mı?” dedim, söylediğini tekrar ederek. “Kolay derken?”

“Kolaya kaçmayı sevmiyor musun işte sanki? Başkalarıyla çok içli dışlı olmadan, her şeyi kendi bildiğin gibi yapmaktan falan bahsediyorum. İstediğin bu değil mi?”

“Bildiğim gibi yapmak mı?” diye sordum.

“Yani risk almaktan kaçınıyorsun” dedi Hijiri. “Bunun kötü bir şey

olduğunu söylemiyorum, tamam mı? Sadece böyle bir kafa yapın olduğunu söylüyorum. İlk adımı atamıyor ya da belki de atmak istemiyorsun, tam olarak bilmiyorum. Sen söyle. Her iki durumda da, birine açılmak, harekete geçmek, insanların hayatına dahil olmak senin için büyük bir külfet, değil mi? Ya yanlış anlaşılırsan, ya hiç anlaşılmazsan? Yıkılırdın, değil mi? Kesinlikle canın yanar. Ama tüm bu karmaşadan kaçınır, her şeyi kendi içinde yaşarsan, en azından incinmezsin. Hoşuna giden bu değil mi?" Hijiri sordu. "Kimseden bir şey istemeden ya da kimsenin senden bir şey istemesine izin vermeden hayatını sürdürmek. Buna kolaya kaçmak denmiyor mu?"

"Bunu yapmak kolay mı peki?" diye sordum.

"Nereden bileyim?" dedi Hijiri. "Bunu en iyi sen bilirsin. Ben o tür bir insan olmadığım gibi yaşadıklarımın bedelini ödedim." Bacak bacak üstüne attı, altına bir yastık yerleştirdikten sonra bir dirseğini dayayarak yan yattı. "Sen de biliyorsundur ya, böyle insanlar hiç yara almadan güvenli bir hayat yaşamak için güvenli bir köşeye çekildiklerinde, birilerinin bu boşluğu doldurması, bu yükü üstlenmesi gerekir."

"Yani kolaya kaçan insanların senin gibi bedel ödemediğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bilmem ki" dedi Hijiri. "Ama buradan bakınca iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsun, etliye sütlüye karışmıyorsun."

Sessizce parmaklarıma baktım.

"Benim ödemek zorunda olduğum, şu şeyi, bedel mi her neyse, benim yerime de senin ödediğini mi söylemek istiyorsun yani?" diye kısık sesle sordum.

Hijiri susup biraz bekledi. "Neyse, bu konuyu kapatalım gitsin. Senin şu kıymetli aşkından konuşalım. O da senden hoşlanıyor mu? Nedir?" Sesi tuhaf bir şekilde neşeliydi.

"Bilmiyorum" dedim.

"E sorsana o zaman" dedi Hijiri bıkkın bir ifadeyle. "İşte gördün mü? Öylece hiçbir şey yapmadan nasıl durabiliyorsun, anlamıyorum."

Ona ne hissettiğimi söyledim, diye itiraf eder etmez moralim bozuldu. Hijiri ayağa fırlayıp parlayan gözlerle bana baktı.

"Hadi be, ona söyledin mi? Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Senden hoşlandığını falan söylemedi mi?"

“Öyle bir şey değil.”

“Peki, yattınız mı?”

Hijiri’nin yüzüne baktım.

“Öyle bir şey değil diyorum ya.”

“Henüz birlikte yatmadıysan bir denemelisin” dedi Hijiri sırıtarak. “En azından bazı şeyleri açıklığa kavuşturacaktır. Pek çok şeyi. Yapmalısın. İşleri yoluna koyacaktır. Böyle şeyleri kadının yönlendirmesi oldukça normal bir şey.”

Ona bakakaldım. Bir kaşını kaldırdı, bana baktı ve güldü.

“Belki ağlayacak, belki de boşalacaksın ama bir şeyler salgılayacaksın. En fazla bir iki çay kaşığı kadar vücut sıvısını dışarı atmak nasıl bu kadar büyük bir fark yaratabilir ki? Hiç mantıklı değil, biliyorum. Ama çok önemli. Bu kadar önemli olması çılgınca. O kadar çılgınca ki bazen gülmemek için kendimi zor tutuyorum.”

Değil mi ama, dercesine bir bakış attı. Sustum ama başımı çevirmedim. Öyle değil, dedim tekrar.

“Deminden beri, öyle değil, deyip duruyorsun. Bu ne demek yani?” Hijiri sordu. “Ben o tür bir kadın değilim, mi demek istiyorsun?”

“Sadece... ondan hoşlanıyorum, hepsi bu” dedim, kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle. “Kulağa çok aptalca geldiğini düşünüyor olmalısın...”

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için durdum ve çay şişesini dudaklarıma götürerek bir yudum içtim. Sonra bir iç çektim ve yere bakarak konuşmaya devam ettim. Belki düzgün ifade edemiyor olabilirim, dedim. Belki bunu anlamak senin için zor olabilir, Hijiri. Ama bu gerçekten ne olmasını istediğimle ya da ne yapmak istediğimle ilgili değil – ama tüm söyleyebildiğim buydu.

“O da aynı şekilde hissetmiyorsa bile onunla yatmak istemiyor musun?” Hijiri konuştuktan sonra bir kez burnunu çekti. “Yani, eğer hiçbir şekilde yatmak istemediğini düşünüyorsan, özür dilerim. Ama kanlı canlı bir insana ondan hoşlandığını söylüyorsan, bir şeyler olsun istiyorsundur, değil mi? Bu gayet normal. Peki şuna ne dersin? Gerçek duygularına sahip çıkarak harekete geçip reddedildiysen ve onurunla mağlup olup yüzün darmadağın eve döndüysen, bence bu harika bir şey. Elinden geleni yaptın demektir. Ama incinmekten mi korkuyorsun bilmiyorum da, güvenli bir yerde durarak ve karşı tarafın duygularını anlamasını isteyip, ilkokul öğrencisi duygusallığına kapılıp kendi arzularını yücelterek kendi duygularının içinde

debeleniyorsun gibi görünüyor ki buna tanık olmak iğrenç. Durumu bu kadar romantize etmenin ne anlamı var? Ne kazanıyorsun böyle? Hafife alınmaktan mı korkuyorsun? Erkeklere önemli bir şeyi koruyormuş gibi görünmek mi istiyorsun? Kime gösteriş yapıyorsun? Bu kadar bencil olmak zorunda mısın? Açıkçası, aşırı itici oluyorsun."

"Umarım herkesin olaylara senin bakış açından yaklaşmadığının farkındasındır."

Bu sözlerin ağzımdan bu kadar doğal bir şekilde çıktığını duyunca şoke olmuştum. Bana bakışına bakılırsa Hijiri de biraz şaşırmış görünüyordu. İçimi çektim.

"Duygular bundan daha karmaşıktır. Aynı şey ilişkiler için de geçerli" dedim kelimeleri çıkarmakta zorlanarak. "Herkesin öncelikleri farklıdır... Kaldı ki neden, aferin çok iyi yaptın demene ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" Tane tane konuşmaya özen gösteriyordum. Sanki kendi kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"Kimsenin böyle bir şey söylediği yok." Hijiri kaşlarını çattı. "Tek söylediğim, yüzeyin altında hepimizle aynı temel arzularla dolu olduğun ve sırf gerçekler sana fazla geldiği için uydurduğun bu küçük hikâyeye kendini kaptırdığını görmek beni sinirlendiriyor. Onunla yatmak isteyip istemediğini sorduğumda bana aptalmışım gibi baktın. Bu da neydi yani? Şu an benim verdiğim iç çamaşırını giymiyormuşsun gibi, neden benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum. İşte tek söylediğim bu. Ne yaptığını görebiliyorum ve bu iğrenç."

"Her neyse" dedim. Ne fark eder ki, deyip başımı salladım. Hijiri hiçbir şey söylemedi, iç geçirdi ve uzun bir sessizliğin ardından, kendi kendine konuşuyormuş gibi şunu ekledi:

"Seni görmek bile beni gerçekten sinirlendiriyor."

Hemen gözlerimi kapatıp içimdeki tüm gücü toplayarak Mitsutsuka'yı hatırlamaya çalıştım. Onun yüzünü, gülümseyince yüzünün aldığı şekli düşünerek, Mitsutsuka ile buluştuğumuz yere dönmeye çalıştım. Fuyuko. Adımı söylerken çıkardığı ses, yıpranmış polo tişörtü ve omuz çantasının yıpranmış köşeleri, kafedeki duvarların rengi, sarkık kaşları, bana ışık hakkında öğrettiği şeyler, kafamın içinde, bedenimde bulabildiğim her şeyi bir araya getirerek nefesimi tuttum ve duyguları kendime yakın tutmaya, kollarımın arasına almaya çalıştım ama o kadar çoktu ki gözyaşlarına

boğulacağımı sandım. Keşke kendimi çok yabancı hissettiğim lüks restorana gitmeyip şarabı içmeseydik de onunla her zaman buluştuğumuz kafede buluşsaydık diye düşündüm. Sandviç ya da spagetti falan yiyebilirdik. Her zamanki yerde, bizim kafede aynı koltuklara oturup kutlama yapacak, sonra hiçbir şey konuşmayıp her zaman yaptığımız gibi, masada karşılıklı oturacaktık. Canımız içki içmek isterse, marketten bir şeyler alıp parkta içebilirdik. Bunları neden düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama tamamen tükenmiştim ve sandalyeme yapışmış gibi otururken, yüreğimin derinliklerinden böyle düşünceler geçince artık gözyaşlarımı tutamadım. Bu gece, sadece birkaç saat önce birlikte vakit geçirirken Mitsutsuka'nın nasıl göründüğünü hatırlamak istiyordum ama bir şey bana engel oluyor, hatırlamamı engelliyordu. Mitsutsuka'nın yüzüne bir şey gelmiş, sokak lambalarının ve yaprakların karanlığının altında hareket ederek yüzünün görünmesini engelliyordu. Daha kısa süre öncesine kadar birlikteyken, bu parmaklarla dokunup hissettiklerimi, kokusunu ya da birbirimize nasıl baktığımızı hatırlamaya çalıştıkça, Mitsutsuka benden daha da uzaklaşıyordu.

Ellerimi başımın tepesine koydum ve ağladım ama ellerimin verecek sıcaklığı yoktu. Mitsutsuka beni hatırlıyor muydu? Bunun gibi bir sürü tekinsiz soru zihnimde dolanmaya başladı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve Mitsutsuka'yla en ufak bir bağlantısı olan herhangi bir iz bulmak için umutsuzca hafızamı taradım. İstasyonda, platforma çıkan köşeden geri dönen Mitsutsuka, hafif utanmışçasına gülen Mitsutsuka, ne zaman sorsam bana ışık hakkında bir şeyler öğretmekten bıkmayan Mitsutsuka. Nefes almak zorlaşıyordu. Bütün o mutlu anlarımız, ağzımdan çıkan onca saçmalığı sabırla dinleyip başını sallaması, ona arkadan bakmak, yürüyüşü, düşünme şekli, konuşma şekli, giydiği kıyafetler, kışın kokusu, ne varsa hepsi birbiri ardına zihnimden geçiyordu çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmediğim halde ki muhtemelen o da benim hakkımda pek bir şey bilmiyordu, ondan gerçekten hoşlanıyordum ve belki de tüm bunlar hiçbir şeye dönüşmeyecek, öylece geçip giderek bir yere varamadan sona erecek; birbirimize söylesek eğleneceğimiz onca şey varken onsuz geçen günler arttıkça, endişelerimi, önsezilerimi, pişmanlıklarımı, minnettarlıklarımı, ne varsa her birini tek tek unutmaya başlayacaktım. Hepsi bir daha geri dönmemek üzere silinip gidecekti. Dizlerime sarıldım ve ağladım. Hadi ama, dedi Hijiri yumuşak bir sesle, ağlayacak bir şey yok. Yanıma geldi ve

endişeyle kolumu sıvazladı. Sessizce başımı salladım. Bir şey yok, demeye çalıştım ama nefesim kelimeye dönüşmedi. Hijiri ne yapacağını şaşırmış bir ifadeyle bakıp bana gerçekten üzgün olduğunu söyledi. Sana ulaşamadım, dedi, aklıma takıldın, iyi olup olmadığını merak ettim. Endişelenmiştim, dedi, ama buraya sana hakaret etmek için gelmedim, özür dilerim, çok özür dilerim, dedi yere çöküp kolumu sıvazlamaya devam ederek. Duygularını incitmek gibi bir niyetim yoktu, deyip ağlamaya başladı. Hayır, dedim, sen yanlış bir şey söylemedin, özür dilemesi gereken benim, dedim kolunu tekrar ovuşturarak. Hayır, dedi Hijiri, sana kötü davrandım, bunu her zaman yapıyorum ve her şey mahvoluyor. Defalarca, sana çok kötü şeyler söyledim, asla söylememem gereken ve söylemek istemediğim şeyler, dedi salya sümük ağlayarak. Biliyorum, tamam. Biliyorum, deyip başımı salladım, ben de ağlıyordum. Muhtemelen senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorsun, dedi Hijiri ve açıkçası hiç sorun değil, ama seni arkadaşım olarak gördüğümü bilmeni istiyorum, diye ekledi neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle. Gözyaşları sümüğüne karışmış, yüzü darmadağın olmuştu. Başımı salladım. Seni tanımak istiyorum, dedi. Seni daha iyi tanımak istiyorum, diye ağladı, böylece ben de senin arkadaşın olabilirim. Sandalyeden devrilir gibi yere kaydım ve Hijiri’nin parmaklarını sıkarken ağlayarak defalarca başımı salladım.

13

“Doğum günün kutlu olsun.”

Biri pembe, ikisi kırmızı olan parlak balonlar tavana iple bağlanmıştı ve tavana yakın süzülüp duruyordu. Oturma odasındaki alçak masa kısa süre içinde Hijiri’nin marketten satın aldığı çeşitli garnitür, alüminyum folyoya sarılmış tavuk parçaları ve kekle dolunca kalanları çaresizce yere koyduk, ardından kadehlere şarap koyup tokuşturduk.

“Otuz yedi!” dedi Hijiri. “Buna inanabiliyor musun?”

Evet, inanılmaz, deyip şarabımdan biraz içtim. “Bu arada içmen yasak değil mi?” Bir yudum aldıktan sonra panikle Hijiri’ye bir bakış attım.

“Sorun değil. Sarhoş olacak değilim ya. Herkes çok gergin. Sadece tadına baktım.”

Şarap bardağını yere koydu, sonra buzdolabından bir kutu alkolsüz bira aldı ve yeni bir bardağa döküp ağzına kadar doldurdu ve yüksek sesle yutkunarak hepsini tek seferde içti.

“Oh, işte bu” dedi Hijiri. “Bu şey olmasaydı diye düşünmek bile içimi ürpertiyor. Gerçekten de bu saçma hamilelik sürecini atlatmamı sağlayan tek şey bu.”

“Ona karışan yok, istediğin kadar iç.”

Hijiri hamilelikte yedinci ayına yeni girmişti ve karnı iyice belli olmaya başlamıştı. Sabah bulantıları sona erdiğinden beri iştahının tavan yaptığını, ne yese yaradığını, durmak bilmediğini söylerken marine edilmiş somon salatasına çatalını batırıp hepsini ağzına attı. “Doğru ya” dedi çantasına uzanıp naylon bir torba çıkardı. İçinde keçeden yapılmış minyatür bir Noel ağacı vardı. Tabakların arasında bir yer açıp oraya dikti. “Noel ruhunu yaşamak için” diyerek bana baktı.

“Çok şirinmiş” dedim.

“Şu düğmeye basınca bak ne oluyor” dedi ve parmağını Noel ağacının altındaki bir noktaya dokundurdu. Küçük ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Hijiri gülerek “Düzgün çalışıp çalışmadığını bilmiyorum ama, kabaca böyle yani işte” dedi.

Hayatlarımızda olan biteni konuşurken neredeyse tüm yiyecekleri yemiştik.

“Zaman gerçekten uçup gidiyor” dedi Hijiri, ön dişleriyle son tavuk parçasını ısırırken. “Neredeyse insanın saçlarını uçuruyor.”

“Aynen öyle. Her şey çok hızlı oluyor.”

“Yani, her şey yolunda giderse bebeğim nisana kadar doğmuş olacak. Ürkütücü, değil mi?”

Birkaç ay önce Hijiri bana hamile olduğunu söylediğinde ona evlenip evlenmeyeceğini sormuştum, hayır demişti. Karşı tarafın da bir çocuk istemediğini anlayınca, ‘o zaman işimiz kolaylaştı’ diyerek o adamdan hemen ayrılmış ve tek başına bir çocuk sahibi olmaya karar vermişti.

“Şu anda işler oldukça kötü ama bebeğimi doğurmayı ve onu büyütmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum. Herkes ne kadar zor olacağını söyleyip duruyor ama bu beni daha da heyecanlandırıyor. İşin aslını bilmediğim için böyle söylediğimi hatırlatıp duruyorlar da, e yani, normal değil mi? Henüz doğum yapmadım” diyerek güldü. “Her neyse, kendi başıma ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorsun, bu tür şeyleri gerçekten seviyorum ve beni yürekten heyecanlandırıyor.”

“Annenle aranız nasıl oldu?” diye sordum.

“Şöyle böyle” diye güldü Hijiri başını sallayarak. “Şu anda neredeyse hiç konuşmuyoruz. Onun değer yargılarına göre bir kadının evlenmeden tek başına çocuk sahibi olması cinayetten beter. Kırkına merdiven dayamış kızına, seni yetiştirmek için onca şey yaptıktan sonra sen nasıl bu hale geldin, demekten çekinmiyor.”

“Öyle mi?” diyerek omuz silktim.

“Utanç verici. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Benden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var. Sanırım benim de ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var.” Hijiri karnına pat pat vurarak, “Bir sürü derdi olsa bile bu dünya o kadar da kötü değil, tamam mı? Doğmak için acele et bakalım” dedi şakayla karışık.

İstasyona kadar yan yana yürüdük. Kapıda, Hijiri turnikelerden geçip tamamen gözden kaybolana kadar el salladım.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve gece gökyüzüne bakarak evime giden yol boyu yürüdüm. Uzakta bir yıldız yanıp sönüyor gibi görünüyordu

ve kış Ay'ı bulutsuz gökyüzünde bembeyaz parıldıyordu. Issız yerleşim sokaklarından geçerek geniş bir caddeye geldim ve boş gözlerle gelip geçen arabalara baktım. Gecenin ortasında o kadar çok ışık vardı ki. Orada, burada, gözlerimle onları takip etmeye çalıştım ama göğsüm hâlâ biraz ağrıyordu.

İki yıl önce, doğum günümün gecesi Mitsutsuka gelmemişti.

Buluşmayı planladığımız kafenin önünde gün doğana kadar beklemiştim ama Mitsutsuka gelmemişti. Hiç aydınlanmayacakmış gibi görünen koyu renkli kış sabahında istasyona doğru yürürken, nedense kendimi çok sakin hissediyordum.

O günden sonra mümkün olduğunca bir şey düşünmemeye çalışarak günlerimi geçirdim, iş yükümü normale döndürdüm ve ara sıra Hijiri'yle buluşup işle alakalı olsun olmasın bir sürü şey hakkında konuşarak yavaş yavaş Mitsutsuka'yla görüşmeye başlamadan önceki halime dönmeye çalıştım. Görüşmeye başlamadan önceki halime dönmek derken, yalnızca o kafeye gitmeyi bırakmaktan bahsediyorum ama yine de onu unutmam beklediğimden çok daha uzun sürmüştü.

Ne var ki, hatırlayınca göğsümü sıkıştıran o korkunç anı bile, o gecenin anısı, üzerinden zaman geçtikçe renk değiştirmiş, sinsi ataklarından sonra yüreğimde oluşturduğu girdapların durulması için gereken süre gittikçe daha da kısalmaya başlamış, nihayetinde uğultuları ufalıp gitmişti. Böylesine canlı ve dokunabileceğim kadar derin acıların ve duyguların tamamen değişimine tanık olmak tuhaftı.

Mitsutsuka'dan sadece bir kez, bir mektup aracılığıyla haber aldım.

Baharın sonuna yakındı. Mitsutsuka, mektupta yalan söylediğini itiraf ediyordu. Fuyuko, sana çok önemli bir konuda yalan söyledim, diyordu. Ben aslında bir lise öğretmeni değilim. Çok iyi hatırladığım el yazısıyla, birkaç yıl önce bir yemek fabrikasındaki işini kaybettiğinden beri yaşadığı hayatı anlatıyordu. Mektup boyunca birçok kez özür diliyordu. Bunun ona çok acı verdiğini yazmıştı. Ayrıca, bir daha hiç görüşmek istemediğini eklemişti.

O mektubu yüzlerce kez okudum ve hatta birkaç kez kafeyi ziyaret ettim. Ama onu hiç görmedim. Uzun süre tereddüt ettikten sonra bir mektup yazdım, bana gönderdiği mektubun içeriğiyle hiçbir ilgisi olmayan, neşeli bir havası varmış gibi görünen şeyler yazdım. Bu aralar işlerin nasıl gittiğini sorup üzerinde çalıştığım kitaplardan falan bahsettim. Ama

mektubu katladıktan sonra nerede yaşadığını bile bilmediğimi fark ettim.

Böylece ilkbahar geçti, yaz geldi, günler birbiri ardına geceye dönüştü, sonra yine sabah oldu ve ben farkına bile varmadan sonbahar bastırdı, derken bir kez daha kışa geri döndük. Çok geçmeden, sadece doğum günümün olduğu gece yarısı değil, diğer gecelerde, gün ortasında ve sabahları da yürüyüşlere çıkmaya başladım. Gün ışığında bile o geceyle aynı ruh halinde yürüyordum. Sabahın ya da günün güçlü ışığı altında aheste yürürken, dünyanın herhangi bir yerinde gece yarısı olduğunu ve orada yaşayan insanları düşündüm. Gecelerini yalnız geçiren, gece boyunca yalnız olan insanları. Mitsutsuka'yı hatırlayacak olursam nefesimi tutuyor, konuşarak geçirdiğimiz zamanı ve onu ne kadar sevdiğimi düşünüyordum. Bazen hatırladıkça ağlıyor, sonra yavaş yavaş tekrar unutuyordum.

Eve döndüğümde bardakları yıkadım, alüminyum folyoları ve plastik poşetleri toparlayıp çöpe attım, ardından masayı iyice sıkılmış bir bezle sildim. Sonra bir süre boş boş oturdum, ta ki birden aklıma gelen CD çaları çekmeceden alana kadar. Kulaklığı kulağıma taktım ve oynat tuşuna bastım. Anılar dalga dalga üzerime gelir, gözümde canlanıp bana bir nostalji rüzgârı yaşatırken nefesimi tuttum. Anıların içime daha fazla işlemesini engellemek istercesine gözlerimi kapatıp kendi kendime bu şarkıyı son dinleyişim olacak deyince, göğsüm defalarca sancıdı. Ama bu zaten uzaklarda olan bir acıydı. Hafızamda her geçen gün zayıflayan, unutulan ve nihayetinde tamamen yok olacak bir acı. Gözlerimi kapattım ve sanki zamanda ve hafızamda işaret bırakmak istercesine her bir notayı parmak uçlarımla kavradığımı hayal ettim. Rüya gibi yanıp sönen ezgiyi sonuna kadar takip ettikten sonra, son nota da kaybolup gidince yavaşça gözlerimi açtım.

Bir taslak üzerinde ilerlemeye çalışıyordum ama birdenbire uykum geldi ve pijamalarımı giyip yatağa girdim. Gözlerimi kapattım ve kendimi karanlığa bıraktım, ancak tam uykuya dalacak gibiyken bir şey aniden zihnimdeki puslu havayı dağıttı. Yan dönüp yorganı kafama kadar çektim ama bir şeyin bana baktığını biliyordum. Yatağımın yanındaki lambayı yaktım ve gözlerimi açıp bir süre hiçbir şey yapmadan bekledim. Kafama takılan neydi? Neler oluyordu? Hiç hareket etmeden tavana baktım. Bir süre öylece durdum ama sonunda pes edip ışıkları kapatmak üzereydim ki, kafamı kurcalayan şeyin ne olduğunu buldum. Bir cümleydi. Masaya

uzanıp kenarda duran yeni defterle kalemi aldım ve defterin kapağını çevirerek sırtüstü uzandım. Defterin sırtını avucumla sabitleyerek ilk sayfasını açıp şöyle yazdım: “Gece yarısı tüm âşıklar.” Birdenbire aklıma gelen birkaç kelime. Odanın loş ışığında, tuhaf bir şekilde bir araya gelen harflere ve kelimelere baktım. Daha önce hiç duymadığım ya da görmediğim bir kelime öbeğiydi ama bir yerlerde okuduğum ya da izlediğim bir filmin veya bir şarkının adı olabileceği gibi, tamamen içimde bir yerlerden gelmiş de olabilirdi. Bilmiyordum. Işığın altında el yazıma bakarken, ilk defa belirli bir amaç gütmeden bir şeyler yazdığımı fark ettim; başka birinin müsveddesine ya da taslağına bir yorum değil, boş bir kâğıda kendi kelimelerimi yazıyordum. Bu kelimelerin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ne işe yaradıkları ya da ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onlara baktım ve kalbime ulaşıp orada oyalandıklarını hissettim. Bir süre baktıktan sonra defteri kapatıp yatağın kenarındaki ışığı söndürünce solgun bir karanlık gözkapaklarımın arkasına usulca yayıldı. Sabah ışığın geri gelmesine kısa bir süre kaldığını bilerek gözlerimi kapattım.

"Şiddetli bir rüzgâr esti. Kendimizi adını bilmediğim kocaman bir ağacın altında dikilip sayısız yaprağın eşzamanlı titremesini izlerken bulduk. Yakınlarda bir karga ötüyordu ve gecenin siluetleri iyice belirginleşmişti. Gecenin gölgelerinde sadece ikimiz vardık."

Fuyuko Irie, Tokyo'da yalnız yaşayan, otuzlarında bir redaktördür. Dışarıdan çalıştığı yayınevindeki meslektaşı Hijiri'den başka pek kimseyle teması yoktur. Yalnız ve tekdüze yaşamını hareketlendirmek üzere gittiği kültür merkezinde Mitsutsuka adlı bir adamla tanışır. İkisi her hafta buluşup sohbet etmeye başlarlar. Fuyuko'nun duyguları derinleştikçe, etrafına ördüğü duvarları yıkmaya doğru adım adım ilerler.

Mieko Kawakami kadınların farklı seçimlerini ve bu seçimlerin sonuçlarıyla baş etme biçimlerini incelikli ve ustaca bir dille anlatıyor. *Gece Yarısı Tüm Âşıklar* kendin olmaya, aşka ve melankoliye dair muhteşem bir roman.

[redacted]

İçindekiler

d̈n(ZwpwÇ
Oi _yo¸r w´i
Züy©_
e©r ¨©
:_
:_
?
A
B
C
D
E
F
:9_
: :_
:;_
:?_
Nr Çw(ZwpwÇ